

Châu Liên

Mưa thu

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Phần 1

Chiếc Toyota màu đỏ sang trọng nghiêng bánh trên thảm sỏi rồi dừng bánh trước khuôn viên của tòa nhà sang trọng.

Đang ngồi hút xì gà trong đại sảnh, ông Trần bỗng chưng hửng khi nhìn qua lớp cửa kính trong suốt. Ông vừa phát hiện một điều bất thường, người lái chiếc Toyota sang trọng không phải tài xế riêng của ông mà lại là một thanh niên xa lạ, dáng người cao lớn.

Xô cửa bước ra, ông vội phóng đến bên chiếc xe hỏi như câu:

– Này cậu kia! Chú Mười đâu rồi? Cậu là ai? Tại sao cậu lại lái xe của tôi.

Bước xuống xe, người thanh niên giọng nhã nhặn:

– Chào ông ... Tôi là Vũ Sơn, con của ông Mười ...

Ông Trần nổi giận:

– Tại sao chú Mười lại giao xe cho cậu. Dù cậu là con của chú Mười đi nữa, cậu cũng không có quyền điều khiển chiếc xe của tôi. Gọi chú Mười về đây gấp cho tôi!

– Thưa, ba tôi vừa bị tai nạn ...

– Cái gì?

– Cách đây ba tiếng đồng hồ, ba tôi bị một chiếc xe mô tô đụng phải ... hiện ông vẫn còn nằm ở bệnh viện.

Ông Trần như nhảy dựng lên:

– Chết tôi rồi! Thế thì còn gì là chiếc xe của tôi ...

– Thưa ông, chiếc xe không hề gì ...

– Láo! Máy người định lừa tôi đấy sao?

Vòng quanh xe thăm soi từng chỗ, ông Trần hằm hè:

– Nói thật thử coi, ba cậu làm hỏng xe tôi như thế nào rồi?

Người thanh niên điềm tĩnh:

– Chiếc xe của ông không bị gì cả ...

Ông Trần quát lớn:

– Ba cậu đang nằm bệnh viện mà xe không bị hề hấn gì cũng là chuyện lạ.

Có phải sau khi bị xe đụng, cha con cậu đã sửa lại xe để qua mặt tôi không?

– Ba tôi bị tai nạn lúc ông rời khỏi xe bước qua đường. Chiếc xe nẫu không hề bị trầy xước gì, nếu không tin ông có thể kiểm tra.

Không đợi người thanh niên nói dứt câu, ông Trần lại lằng xằng thăm soi từng li từng tí trên chiếc Toyota bóng lộn. Chưa yên tâm, ông còn mở tung cửa xe để kiểm tra bên trong. Không phát hiện một dấu hiệu bất thường nào, ông hằm hằm tuyên bố:

– May cho ba cậu đấy, nếu làm hỏng chiếc xe mới toanh của tôi chỉ có nước bán nhà mà đền.

Người thanh niên không giấu được bất bình, vì nãy giờ ông Trần không hề quan tâm đến tình trạng sức khỏe của ba anh, mà chỉ lăm lăm lo lắng đến chiếc xe.

Ông Trần sập mạnh cửa xe:

– Ba cậu hợp đồng với tôi hai năm. Hợp đồng này vẫn còn hiệu lực ...

Người thanh niên giọng lãnh đạm:

– Ba tôi đã cho tôi biết điều đó ...

Về mặt ông Trần đắc thắng:

- Ở một điều khoản trong hợp đồng có ghi rõ, trong trường hợp ba cậu hủy bỏ hợp đồng thì phải bồi thường cho tôi một số tiền không nhỏ.
- Ba tôi không đơn phương hủy hợp đồng, đây là do tai nạn- một yếu tố hoàn toàn khách quan.

Ông Trần quắc mắt lên:

- Dù hủy hợp đồng với một lý do nào đó, cũng phải có trách nhiệm bồi thường. Trong trường hợp có ghi rõ là trong bất cứ trường hợp nào nếu ba cậu không lái xe cho tôi cũng phải bồi thường cho tôi.

Người thanh niên cười nhạt:

- Hợp đồng do ông tự soạn theo hướng có lợi cho mình, ba tôi đã ký mà không tính đến những thiệt hại cho mình.

Ông Trần quát:

- Cậu đến đây để lý sự với tôi đó sao?
- Tôi đến đây để đưa ra một giải pháp ...

Ném cho anh ánh nhìn cao ngạo, ông Trần phẩy tay:

– Nói đi!

- Tôi sẽ thay ba tôi lái xe cho ông.

Ông Trần khề nheo mắt:

- Để tuyển ba cậu, tôi đã loại đến gần năm mươi tài xế kinh nghiệm. Bộ cậu nghĩ là dễ dàng được tôi chọn để thay thế ba cậu hay sao?
- Kinh nghiệm lái xe của tôi không thua kém gì ba tôi ... Trong ba tháng ba tôi bị bó bột ở xương vai, tôi hy vọng sẽ làm ông hài lòng khi cầm lái thay ba tôi.

Cười khẩy, ông Trần tuyên bố:

– Hợp đồng giữa ba cậu và tôi đã ký kết, cứ theo đúng hợp đồng mà làm. Tại sao, tôi lại phải tuyển dụng khi mà tôi sẽ được bồi thường.

Vũ Sơn nhìn như xoáy vào đôi mắt lạnh lùng của ông Trần:

– Để nhận được tiền bồi thường của ba tôi, tôi e rằng cũng không dễ dàng với ông. Tôi và ông sẽ phải cùng tranh tụng trước tòa. Tại sao chúng ta không cùng nhau thương lượng để tìm ra một giải pháp tốt hơn? Xin giới thiệu với ông, tôi là Vũ Sơn- một người lái xe giàu kinh nghiệm ... Tôi sẽ thực hiện đúng những gì mà ba tôi đã ký kết cùng ông.

Ông Trần nheo mắt ngắm Vũ Sơn từ đầu đến chân. Thể lực tốt. Tính cách cứng rắn mạnh mẽ. Đó là phẩm chất mà người tài xế cũ của ông - ba của Vũ Sơn - vẫn còn thiếu.

Xoa hai tay, ông Trần cười bí hiểm. Xưa nay ông vốn tự hào mình là một người mưu mẹo, đời nào ông dễ dàng đồng ý với điều kiện mà Vũ Sơn vừa mới đưa ra.

Giọng anh đành lại:

– Vì ... nhân đạo, tôi sẽ kiểm tra tay lái của cậu, nếu thấy tay nghề được tôi sẽ đồng ý cho cậu thay thế ba cậu.

Liếc nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của Vũ Sơn, ông坦然 nhiên đáp:

– Chớ vội mừng ... Tôi chỉ đồng ý cậu được thay thế ba cậu với một điều kiện, hàng tháng cậu chỉ được hưởng tiền lương bằng với một phần ba lương của ba cậu trước đây được hưởng.

Vũ Sơn kêu lên:

– Tại sao lại vô lý như thế. Lẽ ra, ông cần có sự quan tâm ưu đãi vì ba tôi gặp tai nạn mới phải ...

Ông Trần lạnh lùng tuyên bố:

– Ba cậu bị tai nạn đó là lỗi của ông. Cậu chỉ có một trong hai cách để chọn lựa:

hoặc là chấp nhận với điều kiện của tôi và ngày mai đến đây để sát hạch, hoặc là chuẩn bị tiền bồi thường cho tôi ... Tôi không có nhiều thời gian cho việc này.

Vũ Sơn cười nhạt. Đứng trước mặt anh là người đàn ông sang trọng, từ bộ com-lê thật chải chuốt cho đến đôi giày ngoại bóng loáng nhưng tâm địa của ông ta thật là đáng sợ. Ông ta đã gài bẫy ba anh bằng một hợp đồng, nay lại muốn hưởng lợi từ một điều không may vừa xảy đến cho ba anh. Đúng là anh không còn có con đường nào khác để chọn lựa.

Anh so vai:

– Ông không thấy là mình quá đáng sao?

Ông Trần giận dữ:

– Nếu muốn làm tài xế của tôi, trước tiên cậu phải hiểu thế nào là sự phục tùng. Cậu chỉ là một kẻ làm công cho tôi, cậu không được lý sự.

Vũ Sơn nhìn thẳng vào những móng tay:

– Hiện tôi đang là một người tự do, chưa phải là tài xế của ông.

Ông Trần gật gù. Khá lắm. Ông Mười vốn là một người khí khái, không ngờ con trai của ông ta còn dữ dội hơn. Nếu tuyển dụng tên thanh niên ngạo nghễ này, ông thề rằng sẽ ngược đãi và hành hạ hắn để hắn biết thế nào là sự thuần phục.

Nhướng cao mày, ông Trần tuyên bố:

– Trước sau gì cậu cũng là người làm công của tôi thôi. Năm chục triệu bồi thường, đó không phải là số tiền nhỏ để cha cậu thu xếp được.

Vũ Sơn nhếch môi:

– Tôi có thể kiện ông về chuyện gài cho ba tôi mắc bẫy trong hợp đồng.

Giọng ông Trần khinh mạn:

– Liệu cậu có thể thắng tôi không?

Vẻ mặt thách đố của ông Trần khiến Vũ Sơn càng căm giận. Anh thừa biết là ba anh hoàn toàn đuối lý khi đã đặt bút ký vào tờ hợp đồng ấy.

Ông Trần nhắc lại câu hỏi với vẻ khoái trá:

– Có thắng nổi không?

Vũ Sơn chua chát:

– Ông là một con người vô cùng đặc biệt.

Ông Trần cười lớn:

– Chỉ là một khúc dạo đầu. Khi nào làm tài xế của tôi, cậu mới hiểu hết được con người của tôi. Tôi có thể tự hào là chưa thua ai bao giờ ...

Một bông hồng trắng.

Vũ Sơn không biết anh gọi như thế có đúng không khi đứng trước mặt anh là một cô gái thật đẹp với cái nhìn trong veo như pha lê. Cô có một vẻ đẹp thật thanh khiết nhưng muốn hút dụ dăng.

Thấy anh đứng nhìn sững cô, cô nghiêng đầu hỏi:

– Anh là con của bác Mười?

Vũ Sơn gật đầu:

– Thế cô là ai?

Cô gái đưa ngón trỏ lên môi:

– Có thật là anh không biết tôi là ai không?

Vũ Sơn mỉm cười thân thiện:

– Sao tôi biết được khi đây là lần đầu tiên tôi gặp cô.

Giọng cười cô gái trong vắt:

– Tôi là Hà Văn, con của ba Trần.

Vũ Sơn cảm thấy dòng máu trong cơ thể anh như chảy người lại. Anh không thể tin một con người độc ác như ông Trần lại có cô con gái đẹp và hiền dịu đến thế.

– Tôi là Vũ Sơn ...

– Tôi có nghe ba tôi giới thiệu về anh.

Vũ Sơn quan tâm:

– Ông Trần nói như thế nào?

Cô cười nhẹ:

– Nói chung là khen ngợi ...

Anh ngạc nhiên:

– Sao lại có thể như thế được?

Cô tròn mắt:

– Anh không tin sao?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Tôi tin cô chứ, nhưng thú thật là tôi rất ngạc nhiên ...

– Ba tôi khen là anh lái xe rất cừ, xử lý các tình huống bất ngờ trên đường lái rất tốt.

Anh trầm giọng:

– Một tài xế giỏi cần có phản xạ tốt.

– Tôi cũng nghĩ như anh ...

– Ông Trần còn nói gì nữa không?

Cô nhỏ nhẹ:

– Hình như ba tôi không hài lòng về anh một điều gì đó ... nhưng tôi

nghĩ là không quan trọng. Nghe ba tôi bảo anh là con của bác Mười, tôi muốn gặp mặt ngay vì nóng lòng muốn hỏi thăm về tình hình sức khỏe của bác ấy.

– Cảm ơn cô ... Cũng may là ba tôi chỉ bị ở xương vai, bó bột khoảng ba tháng ...

Cô bặm môi:

– Ngày mai, anh chở tôi đến thăm bác Mười nhé.

Vũ Sơn vội nói:

– Tôi sẽ chuyển lời hỏi thăm của cô đến ba tôi, thế là đủ. Tôi không dám làm phiền cô đâu.

Hà Vân nhỏ nhẹ:

– Tôi rất quý mến bác Mười.

Vũ Sơn hăng giọng:

– Nhà tôi ở rất xa, đường đi rất khó.

Hà Vân cười hiền:

– Không sao, mai anh chở tôi đi nhé?

Vũ Sơn chưa kịp trả lời thì chợt thấy ông Trần xuất hiện với vẻ mặt cau có.

Nhìn thấy anh đang cầm giẻ lau xe, ông hắt hàm hỏi:

– Vẫn chưa xong sao?

Vũ Sơn vội đáp:

– Còn tấm kính phía sau, tôi sẽ lau xong ngay bây giờ.

Ông Trần phẩy tay:

– Lát nữa, lúc xe đậu ngoài nhà hàng cậu tranh thủ lau tiếp cho sạch.

Giờ cậu chở tôi và Hà Vân đến nhà hàng “Thành Đô”.

Lái xe đến nhà hàng sang trọng nhất thành phố, Vũ Sơn cho xe đậu vào bãi xe. Mở cửa xe cho Hà Vân, anh mỉm cười đáp lại nụ cười thân thiện của cô.

Ông Trần giọng đe nẹt:

– Cậu không được đánh xe đi đâu đấy nhé, ở đó đợi tôi.

Hà Vân nghiêng đầu hỏi khẽ:

– Ba ơi! Hay là ba mời anh Vũ Sơn cùng dùng cơm tối với cha con mình.

Tiếng “hừ” trong cổ và ánh mắt quắc lên của ông Trần làm Hà Vân im bật.

Cô vội rảo bước cùng ba cô lên những bậc thang dẫn vào nhà hàng. Người bồi bàn mang đồng phục trắng đưa hai cha con cô đến tận bàn, giọng lễ độ:

– Chào ông Trần.

Buông mình xuống chiếc ghế vừa được người phục vụ bước ra, về mặt ông Trần cau có:

– Tại sao không chọn một nơi gần cửa sổ để ta có thể vừa ăn tối vừa ngắm quang cảnh bên ngoài?

– Thưa ông, lần trước ông đã nổi giận vì nhà hàng chọn cho ông một bàn gần cửa sổ. Ông bảo, gần cửa sổ thường bị gió và bụi bặm.

Ông Trần hàm hè:

– Thế thì tại sao không đặt bàn trên sân thượng cho ta?

– Ông đã từng phạt ý và cho là trên sân thượng có thể bị mưa bất chùng, ông không nhớ sao?

Quắc mắt lên, ông Trần cắt ngang:

– Trong cái nhà hàng này, chỗ nào ta thấy cũng không được. Thôi, mau dọn thức ăn ra đây cho ta ...

Người ngồi bàn vừa đi khuất, Hà Vân khẽ nói:

– Ba ơi ...

Chỉ có thể nói vậy thôi, cô liền im bặt vì ánh nhìn hằm hực của ba cô.

Có vẻ ông đang giận và sẵn sàng trút tất cả giận dữ lên bất cứ người nào mà ông thích.

Người bồi mang ra món khai vị và nước uống. Ông Trần giục:

– Con ăn đi ...

– Vâng ...

Ông Trần cau có:

– Lần sau đừng bao giờ con mở miệng ra nói với ba một điều ngốc nghếch như hồi nãy nữa đấy nhé ...

Hà Vân ngơ ngác:

– Sao cơ?

Ông Trần giận dữ:

– Tại sao con lại đề nghị đưa tên tài xế ấy vào dùng bữa với cha con mình.

Hà Vân ấp úng:

– Con nghĩ là anh ấy cũng đang đói bụng ...

– Mặc xác hắn!

Cô nhỏ nhẹ:

– Ba đã đi thăm bác Mười chưa?

Ông Trần cười mũi:

– Tại sao ba lại phải đi thăm ông ấy?

– Bác ấy bị tai nạn.

Ông Trần cao ngạo:

– Ông ta chỉ là một kẻ làm công.

Cô trầm giọng:

– Thế ba định không đi thăm bác Mười thật sao?

Ông Trần chăm chú nhìn cô:

– Nếu con định đi thăm ông tài xế già ấy, đừng có trách ba đây nhé.

Cô thở nhẹ:

– Con rất quý bác Mười và bác ấy cũng rất quý con. Con vẫn nhớ những lần bác ấy đón đưa con đi học, những hôm trời mưa và những hôm nắng chang chang lúc nào bác ấy cũng đúng giờ. Cứ mỗi lần ra khỏi cổng trường, nhìn thấy dáng quen thuộc của bác ấy kiên nhẫn ngồi đợi trong xe là con cảm thấy ấm áp trong lòng.

Ông Trần nheo mắt:

– Còn gì nữa?

Cô chớp mi:

– Có chuyện gì vui buồn con cũng đều tâm sự với bác Mười. Bác ấy như một người thân không chỉ với con mà còn với ba, với tất cả mọi người trong nhà.

Ông Trần ngả người trên ghế:

– Con đừng quên ông ta chỉ là một kẻ làm công. Nếu ông ta không đón con đúng giờ, ba đuổi ông ta ngay lập tức.

Cô thoáng buồn:

– Bác Mười rất chu đáo với ba và con, giữa bác ấy và cha con mình không chỉ là mối quan hệ công việc. Lúc nào con cũng xem bác Mười

như là một thành viên gia đình mình.

Ông Trần đánh mặt lại:

– Lòng tốt của con đặt không đúng chỗ. Tại sao lại phải quan tâm đến những kẻ làm công. Tình cảm không đem lại ích lợi tiền bằng bạc. Cần phải sống thật lý trí, đó là phương châm sống của ba.

Hà Vân khẽ cắn môi. Nếu được phép nói với ba cô, cô sẽ nói là rất cần có một trái tim nồng ấm trong cuộc đời.

Liếc vẻ mặt buồn buồn của Hà Vân, ông Trần dịu giọng:

– Đạo này con hơi gầy đó.

Cô chớp mi:

– Dạ, con đang chuẩn bị thi tốt nghiệp.

Ông Trần nhướn mày:

– Ba rất tự hào khi con học giỏi. Nếu con thi tốt nghiệp đạt loại giỏi, ba sẽ cho con đi du lịch ở Pháp.

Cô nhỏ nhẹ:

– Cám ơn ba. Có lẽ con sẽ không đi du lịch mà dành thời gian để xin việc ở một công ty nào đó.

Ông Trần ngạc nhiên:

– Con vừa nói cái gì? Thiếu gì chỗ cho con trong công ty của ba khi ba là giám đốc.

Cô ngược mắt nhìn ông:

– Thừa ba, con muốn được ... tự lập.

ông Trần dẫn mạnh ly nước xuống bàn:

– Điên rồi! Công ty của ba đang cần người, con sẽ là người thay thế ba khi cần thiết.

Hà Vân chùng giọng:

– Con không muốn nấp vào cái bóng của ba. Con muốn được tự khẳng định mình.

Ông Trần nhếch môi:

– Đừng bao giờ có ý tưởng đội đá vá trời! Lúc ba bằng tuổi con, ba cũng từng có những suy nghĩ điên rồ như thế.

Câu chuyện giữa ba cô và cô đứt quãng vì sự xuất hiện của một người đàn ông ăn mặc thật chải chuốt. Vừa nhìn thấy ba cô, anh ta reo lên:

– Chào chú Trần ...

Ba cô cũng vốn dĩ không kém:

– Cậu Chấn Vỹ. Mời cậu ngồi ...

Bắt gặp ánh nhìn ngưỡng mộ của Chấn Vỹ dành cho Hà Vân, ông Trần vui vẻ giới thiệu:

– Đây là con gái của tôi, Hà Vân.

Chấn Vỹ mỉm cười:

– Hà Vân, một cái tên tuyệt đẹp như người.

Quay sang Hà Vân, ông Trần giọng sôi nổi:

– Chấn Vỹ là một đối tác làm ăn thân thiết của ba.

Nhìn Hà Vân không chớp mắt, Chấn Vỹ tán dương:

– Cháu không ngờ là chú Trần lại có cô con gái xinh đẹp đến thế.

Về mặt ông Trần đầy tự hào:

– Hà Vân là con gái duy nhất của tôi.

Chấn Vỹ hăng giọng:

– Cháu thật là hân hạnh khi được quen với Hà Vân. Nếu chú cho phép, tối nay cháu xin được ngồi tiếp chuyện với chú và Hà Vân.

– Cậu đang đi với ai?

Chấn Vũ vội nói:

– Cháu đi với mấy người bạn, nhưng điều đó không quan trọng. Cho phép cháu được mời chú và Hà Vân bữa cơm tối này.

Ông Trần cười lớn. Ông thấy ngay là Chấn Vũ như bị tiếng sét trước sắc đẹp của con gái ông. Vẫy tay gọi bồi mang thêm ly và chén, ông tuyên bố:

– Chú rất vui vì sự có mặt của cháu.

Chấn Vũ lịch sự hỏi Hà Vân:

– Hà Vân dùng thêm món gì, anh gọi ...

Cô nhỏ nhẹ:

– Cám ơn. Anh và tôi cứ tự nhiên.

– Nếu anh không làm, Hà Vân vẫn đang còn đi học?

Cô cười hiền:

– Tôi đang học ngoại thương, năm cuối.

Chấn Vũ nịnh đầm:

– Hà Vân còn đẹp hơn một hoa hậu.

Xấu hổ vì lời khen tặng của anh, cô liền đứng dậy:

– Cám ơn. Anh ngồi nói chuyện với ba tôi.

Ông Trần vội hỏi:

– Con định đi đâu?

Cô bậm môi:

– Con đi ra xe.

Ông Trần định cản lại nhưng chợt nhớ gã tài xế có thể đánh xe đi lòng vòng làm hỏng chiếc xe mới toanh nên liền gật đầu:

– Được rồi, quay trở vào liền nha con. Xem chừng tài xế có ở đó không

Chấn Vũ vội ngăn lại:

– Hà Vân! Anh đang muốn được nói chuyện với Hà Vân mà.

Cô nhã nhặn:

– Xin phép anh ... Tôi muốn đi ra ngoài một chút.

Ông Trần lên tiếng:

– Chấn Vũ à ... Cứ để con gái tôi đi ra ngoài xe. Tôi và cậu cùng hàn huyên với nhau. Còn nhiều dịp để cậu và Hà Vân gặp nhau mà ...

Bước ra khỏi nhà hàng, Hà Vân liền đi đến bãi đậu xe. Cô vui mừng khi thấy Vũ Sơn đang ngồi sau lưng vô lăng. Thấy anh đọc một cuốn sách, cô nghiêng đầu hỏi:

– Tiểu thuyết hả?

Vũ Sơn phì cười:

– Không ... Thanh niên mấy khi đọc tiểu thuyết.

– Thế anh đang đọc sách gì thế?

– Sách nấu ăn ...

Ngỡ ngàng, cô kêu lên:

– Bộ anh định luyện thành đầu bếp nhà hàng hả?

– Đúng vậy. Cô xem tướng tôi có thích hợp với vai trò của một đầu bếp không?

Cô mỉm cười:

– Nếu anh là bếp trưởng, coi bộ cũng hợp.

– Tôi không thích làm bếp trưởng.

Cô mở to mắt:

– Thế anh thích làm gì?

Anh bình tĩnh:

– Bếp phó.

– Sao lại là bếp phó?

– Tôi có biết gì về chuyện ẩm thực đâu để mà nấu nướng, làm bếp phó cho chắc chuyện.

Cô phụng phịu:

– Không phải sách nấu ăn, sao anh lại xí gạt tôi?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Đùa với cô một chút cho vui.

Chìa tay đón quyển sách, cô hồn nhiên:

– Cho tôi mượn chút xem.

Vũ Sơn đưa cuốn sách cho cô. Anh mỉm cười khi Hà Vân buột miệng:

– Một cuốn sách kỹ thuật. Thế mà tôi cứ ngỡ anh đang giải trí bằng một cuốn tạp chí.

Vũ Sơn nói lảng sang chuyện khác:

– Ba cô đâu?

Hà Vân giậm chân:

– Anh không mở cửa xe cho tôi sao? Nãy giờ muỗi cắn tôi đau muốn chết.

Vũ Sơn vội mở cửa xe cho cô, giọng nhã nhặn:

– Xin lỗi ...

Ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế, Hà Vân nhí nhảnh:

– Thoát từ trong đó ra đây, tôi mừng dễ sợ.

Vũ Sơn cười cười:

– Bộ cô không thích dùng buổi tối trong một nhà hàng sang trọng như

thế sao?

Hà Vân rùn vai:

– Anh cứ thử dùng bữa với ba tôi một lần rồi biết.

Vũ Sơn nửa đùa nửa thật:

– Một người như tôi làm sao có hân hạnh được dùng cơm với ba tôi.

Hà Vân thở dài:

– Tôi ước gì được sống như những người bình thường khác.

Anh nghiêng đầu hỏi:

– Có nghĩa là như thế nào?

– Thế anh không thấy suốt ngày tôi bị nhốt trong bốn bức tường của ngôi nhà to lớn mênh mông, phải dùng bữa trong những nhà hàng ngột ngạt. Ba tôi rất ít khi cho tôi đi ra ngoài, vì thế những giờ đi học là khoảnh khắc thật tuyệt diệu của tôi.

Như sực nhớ ra, Vũ Sơn liền bảo:

– Ba tôi có dặn với tôi là ngoài việc chở ông Trần, tôi còn nhiệm vụ đón đưa cô đi học.

Hà Vân chớp mắt:

– Bác Mười có kể cho anh là ba tôi quản lý giờ giấc của tôi như thế nào chưa?

Anh lắc đầu:

– Tôi cũng chưa nghe nói.

Hà Vân so vai:

– Rồi ba tôi cũng sẽ cho anh biết công việc của anh mỗi ngày đối với tôi. Tôi hệt như một con chim bị nhốt trong lồng.

Vũ Sơn quay lại nhìn cô. Vẻ mặt buồn buồn của cô khiến Vũ Sơn

chạnh lòng. Anh hắng giọng:

– Cô không vào với ba cô sao?

Hà Vân lắc đầu:

– Tôi cảm thấy ngán đến tận cổ những cao lương mỹ vị, lại ngán cảnh mấy nhân viên mặc đồng phục lúc nào cũng đứng sau lưng nhăm nhăm rót rượu vào ly. Ôi, đó là những bữa ăn đầy cực hình vì không thể tự do ... vùng vẫy.

Vũ Sơn bật cười:

– Có ai cấm cô ... ăn đâu.

Cô cũng cười:

– Ý tôi muốn nói là khi ngồi trong nhà hàng mình phải tỏ ra là một người lịch sự, ăn nhỏ nhẹ như mèo. Nhiều lúc đói dễ sợ nhưng buộc lòng phải ăn ... từ tốn như một tiểu thư.

Anh mỉm cười:

– Cô có hay ăn ở quán vỉa hè không?

Hà Vân đưa ngón trỏ lên môi:

– Anh đừng kể với ba tôi đấy nhé. Thỉnh thoảng, tôi và mấy nhỏ bạn cùng lớp hay rủ nhau ăn ở mấy quán cóc bình dân.

– Ngon không?

Cô cười khẽ:

– Còn lâu mấy nhà hàng mới đuổi kịp.

– Cô có thích cơm tấm không?

– Đó cũng là món ruột của tôi.

– Lúc nào có dịp, tôi sẽ mời cô đến một quán cơm tấm nấu rất ngon.

Cô vui vẻ:

– Tôi sẽ không quên lời hứa của anh đâu. Anh cứ chuẩn bị mời tôi đi là
vừa ...

Chợt nhớ ra, anh bắn khoăn hỏi:

– Cô để ba cô ngồi một mình sao?

Hà Vân so vai:

– Có một người quen của ba tôi dùng bữa với ông. Có lẽ hơn nửa giờ
nữa ba tôi mới ra xe.

Vũ Sơn chợt đề nghị:

– Cô có muốn đi dạo một chút không?

Đề nghị của anh được Hà Vân hưởng ứng ngay. Cô nói như reo:

– Tại sao nãy giờ tôi lại không nghĩ ra điều ấy nhỉ?

Vũ Sơn cho xe chạy qua đường Ngô Thời Nhiệm, sau đó lại đi qua một
con đường nhỏ khác. Chiếc xe chạy thật chậm qua những con đường có
những hàng me lá bay lả tả.

Lặng lẽ ngắm những cảnh vật bên đường, Hà Vân khẽ nói:

– Những con đường này tôi chưa đi qua bao giờ.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Tôi cũng đoán là như thế.

Giọng cô xôn xao:

– Những con đường này thật là đẹp. Đã lâu lắm rồi tôi mới có được
cảm giác nhẹ nhõm như thế này. Không có những ngôi nhà cao tầng,
không có những cảnh buôn bán xô bồ. Những ngôi nhà mái ngói cũ kỹ
với những giàn hoa tigôn trước ngõ, nhìn thật yên bình làm sao.

– Chúng ta uống cà phê nhé?

Cô gạt đầu không một chút khách sáo:

– Vâng ...

Chiếc xe dừng trước một quán nhỏ với giàn cát đằng trước ngõ.

Cô ngắm những bông hoa nở rộ, giọng mềm mại:

– Dễ thương quá.

Hai ly cà phê nóng được mang ra. Anh khuấy đường cho cô với vẻ thật chăm chút. Ngẩng đầu lên, bắt gặp nụ cười của cô anh liền hỏi:

– Cô cười gì thế?

Cô nheo mắt:

– Bí mật.

– Nói thử tôi nghe có được không?

Cô cười cười:

– Anh đừng chế nhạo tôi.

– Tôi hứa ...

Giọng cô hồn nhiên:

– Sao anh không thử học một lớp diễn xuất điện ảnh?

Anh bật cười:

– Tôi đâu thích làm tài tử. Mà sao cô lại hỏi thế?

Cô nghiêm mặt phán:

– Anh có một khuôn mặt của một ngôi sao điện ảnh.

Anh đùa:

– Bộ tôi ... được lắm hả?

Cô nheo mắt:

– Đủ tiêu chuẩn để trở thành một ngôi sao điện ảnh.

Anh thú vị:

– Một gợi ý khá hay, chỉ tiếc là tôi chỉ thích làm tài xế.

Cô nhướn mày:

- Anh đừng xí gạt tôi. Cuốn sách kỹ thuật lúc này mà anh đọc là một cuốn sách dành cho những người có trình độ trên đại học.

Anh vờ ngạc nhiên:

- Thật thế sao?

Cô tròn mắt:

- Đừng nói với tôi là anh ... mượn được cuốn sách đó đấy nhé.
Anh cười xòa vì bị cô bắt bài. Cô cũng cười thật hồn nhiên:
 - Nếu anh không thích làm tài tử điện ảnh thì cũng hay thôi.

Anh tò mò:

- Sao lại ... hay?

Cô mỉm cười:

- Ai sẽ đón đưa tôi đi học nếu anh đi đóng phim.

Thế là cả anh và cô đều cười.

Chăm chú nhìn cô, anh trầm giọng:

- Cô có thích khung cảnh ở đây không?

Cô áp hai tay vào má vì trời hơi se lạnh:

- Một khung cảnh rất nên thơ. Một quán nhỏ thật dễ thương với giàn cát đằng buông rủ, không gian tĩnh lặng ở đây hoàn toàn khác với không khí xô bồ của những quán cà phê khác trong thành phố.

Anh dịu dàng bảo:

- Tôi cũng nghĩ như cô ...

Giữ lại trong tay những sợi tóc nghịch ngợm tung bay theo gió, cô khẽ nói:

- Có những ước muốn thật đơn giản nhưng cũng rất khó để đạt được.

Nhiều lúc tôi mong mình có được những khoảnh khắc yên bình như thế
này ...

Anh liếc nhìn về mặt băng khuâng của cô, rồi lại liếc nhìn đồng hồ.

– Có lẽ ba cô đã dùng bữa xong.

Hà Vân gật đầu với vẻ luyến tiếc:

– Anh cho xe quay về. Nếu không, tôi và anh lại bị la đấy ...

Ra khỏi cổng trường, vừa nhìn thấy chiếc Toyota quen thuộc đợi sẵn,

Hà Vân liền rảo bước, chợt có tiếng gọi sau lưng:

– Hà Vân ...

Ngoảnh mặt lại, cô ngạc nhiên:

– Có việc gì vậy không Như Quỳnh?

Như Quỳnh nắm lấy tay cô:

– Bỏ có thể cho mình quá giang một đoạn được không?

Hà Vân mỉm cười:

– Sao lại không? Bạn bè với nhau, Như Quỳnh ngại gì chứ?

Vừa mở cửa xe, Như Quỳnh đã reo lên:

– Vũ Sơn ... sao anh lại ở đây?

Vũ Sơn cũng không ngạc nhiên kém gì Như Quỳnh, anh liền hỏi:

– Cô là bạn của Hà Vân sao?

Chui tọt vào trong xe, Như Quỳnh sôi nổi:

– Em và Hà Vân học cùng một lớp.

Hà Vân ngạc nhiên:

– Hai người quen với nhau hả?

Như Quỳnh khúc khích:

– Anh Ngôn của mình và Vũ Sơn quen nhau.

Chiếc xe vừa lăn bánh một đoạn, Như Quỳnh chồm lên phía trước hỏi:

– Tại sao anh lại lái xe cho Hà Vân? Anh quen với Hà Vân như thế nào?

Vũ Sơn chưa kịp trả lời, Hà Vân đã nói:

– Vũ Sơn là tài xế của ba mình. Bác Mười- ba của anh bị tai nạn phải bó bột nên anh thay thế bác ấy trong vòng ba tháng.

Như Quỳnh định nói một điều gì đó nhưng bắt gặp vẻ mặt nghiêm nghị của Vũ Sơn nên cô im lặng. Cô lặng lẽ quan sát Vũ Sơn. Cô không ngờ gặp anh trong hoàn cảnh này.

Vẫn khuôn mặt cương nghị đầy quyền rũ, vẫn dáng cao lớn ngang tàng mạnh mẽ từng làm cô chao đảo con tim.

Giọng Như Quỳnh nũng nịu:

– Đạo này không thấy anh đến chơi với anh Ngôn của em.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Tôi bận, lát nữa nhờ cô chuyển lời thăm của tôi đến Ngôn.

– Anh Ngôn của em nhắc đến anh luôn.

– Nói với Ngôn, nếu có dịp tôi sẽ đến chơi.

Như Quỳnh dài giọng:

– Chỉ cần anh không quên lời hứa là được.

Vũ Sơn cười xòa. Trước đây anh chơi khá thân với Ngôn nhưng công việc cuốn hút anh, khiến anh ít khi có dịp gặp lại Ngôn.

Hà Vân vui vẻ:

– Anh Ngôn của Như Quỳnh quen với anh Vũ Sơn trong trường hợp nào?

Như Quỳnh lấp lửng:

– Mình cũng không rõ nữa.

Hà Vân mỉm cười vì cách trả lời của Như Quỳnh, có vẻ như cô bạn học của cô không muốn kể rõ mối quan hệ giữa Vũ Sơn và cô ấy. Vì sao thì cô không hiểu.

Cho xe dừng trước con hẻm đi vào nhà Như Quỳnh, Như Quỳnh lảng lảng cho xe chạy tiếp.

Hà Vân giọng hồn nhiên:

– Như Quỳnh đẹp nhất lớp tôi đó.

Vũ Sơn mỉm cười:

– Tôi không tin.

Cô mở to mắt:

– Sao lại thế? Không lẽ tôi lại nói dối anh hay sao?

Vũ Sơn cười lớn:

– Cô không thấy là cô còn đẹp hơn Như Quỳnh sao, tôi không tin lời nói của cô là vậy.

Hà Vân dẩu môi:

– Anh thiên vị tôi mất rồi.

Vũ Sơn háng giọng:

– Tôi nói rất thật.

Hà Vân tò mò:

– Anh có thể nói rõ hơn được không?

Vũ Sơn so vai:

– Cho phép tôi giữ điều đó cho riêng mình.

Cô mở to mắt:

– Vì sao lại bí mật đến thế?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Một bí mật nho nhỏ nhưng dù sao cũng là điều thú vị.

Hà Vân cười khẽ. Dù Vũ Sơn mới lái xe cho gia đình cô mới được nửa tháng nhưng phong thái của anh đã khiến cô cảm thấy gần gũi, tin cậy như một người anh trong gia đình.

Cô mở cặp ra khoe:

– Có một anh chàng trong lớp tặng cho tôi cái này, hay lắm.

Một tay giữ vô lăng, tay kia cầm lấy tấm thiệp Hà Vân vừa mới đưa.

Vũ Sơn trầm trồ:

– Đẹp quá!

Hà Vân héch chiếc mũi cao xinh đẹp lên:

– Anh ấy tự vẽ đó.

– Tấm thiệp tự làm lúc nào cũng ý nghĩa hơn rất nhiều lần so với tấm thiệp bán sẵn.

Giọng cô trong trẻo:

– Tôi cũng nghĩ như anh.

Đón tấm thiệp anh trả lại, cô khẽ nói:

– Theo anh, tôi nên nhận tấm thiệp này hay trả lại?

Vũ Sơn ngạc nhiên:

– Sao lại trả lại người ta?

Cô suy nghĩ mông lung một hồi rồi nói:

– Anh ấy thích tôi, thế ... mới khổ.

Vũ Sơn phì cười:

– Sao lại khổ?

Cô so vai:

– Tôi đâu thích anh ấy.

– Không thích sao lại nhận thiệp?

Cô hỏi ngược trở lại:

– Thế bạn bè với nhau, không được nhận thiệp sao?

Anh mỉm cười:

– Tất nhiên là được.

Cô phùng má:

– Khi nhận thiệp của anh ấy, tôi không suy nghĩ gì cả. Đến chừng hôm qua, nhận được lá thư tôi mới phát hoảng lên. Theo anh, tôi phải xử sự như thế nào?

Vũ Sơn lại cười:

– Tôi đâu có rành mấy việc như thế.

Cô nhìn anh với vẻ nghi hoặc:

– Anh có ... bỏ chưa?

– Hỏi chi vậy?

– Anh sẽ đưa ra một lời khuyên thích hợp cho tôi.

Vũ Sơn hắng giọng:

– Theo tôi, nếu không thích anh ta cô nên trả lại cả lá thư và tấm thiệp cho hẳn. Thế là xong.

Cô khẽ cắn môi:

– Tôi cũng nghĩ như anh nhưng thấy thật là khó xử. Tôi không muốn anh ấy bị bề mặt.

Vũ Sơn liếc nhìn vẻ mặt băn khoăn của Hà Vân. Cô tiên nhỏ đẩy tấm thiệp vào tập vở rồi đóng cặp lại. Đúng là khó đưa ra một giải pháp cho tình huống này.

Cho chiếc Toyota chạy vào cổng, Vũ Sơn thoáng nhìn thấy ông Trần đang đứng trên bậc thềm với ánh mắt cau có.

Vừa mới mở cửa xe, ông Trần đã ra lệnh:

– Chở tôi đến công ty ngay bây giờ.

Hà Vân vội hỏi:

– Ba không ăn cơm sao?

Ông Trần lắc đầu:

– Đừng chờ cơm ba. Ba có việc phải giải quyết gấp.

Đã quen với tính cách của ông Trần, Vũ Sơn lẳng lặng cho xe chạy thật nhanh. Vừa nhả khói thuốc liên tục, ông Trần vừa căng óc suy nghĩ về cuộc đấu trí sắp sửa diễn ra.

Đúng như ông Trần dự đoán, vừa nhìn thấy ông xuất hiện, hai vị khách đang ngồi trong phòng đợi của công ty đã bật dậy như lò xo với vẻ mặt mừng rỡ:

– Chào ông Trần.

Ông Trần cố giữ vẻ lãnh đạm:

– Chào các ông.

– Tôi muốn gặp ông để thương thảo một số vấn đề.

– Mời các ông vào phòng làm việc của tôi.

Vừa an vị trên ghế, vị khách đã vào thẳng vào ngay câu chuyện:

– Tôi cần gặp ông để xin gia hạn thời gian giao hàng.

Ông Trần kêu lên:

– Không thể được.

– Xin ông hiểu cho, chúng tôi rất muốn giao hàng cho công ty của ông đúng thời hạn nhưng vì lý do khách quan nên lô hàng không thể giao

đúng như đã hẹn.

Ông Trần rút điều xì gà ra khỏi miệng:

- Theo đúng hợp đồng, nếu bên nào không thực hiện đúng sẽ bị phạt nặng.

Về mặt vị khách ảo não:

- Tôi hiểu. Khi đặt bút ký hợp đồng tôi không ngờ lại xảy ra tình huống này.

Xin ông hiểu cho là suốt gần chục năm nay chưa bao giờ tôi lỗi hẹn với các đối tác làm ăn của tôi, mọi sự hoàn toàn ngoài ý muốn.

Dù đã biết hết mọi chuyện nhưng ông Trần vẫn vờ hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?
- Một số kiện hàng kém phẩm chất. Không phải do khâu sản xuất, mà dường như có ai đó đã tìm cách phá hoại tôi. Tôi đang đi tìm hiểu nguyên nhân.

Ông Trần nheo mắt:

- Về việc hợp đồng đã được ký kết giữa hai bên, ông định giải quyết như thế nào?
- Tôi định thương lượng xin giao trước hai phần ba số hàng, sau một tuần sẽ giao tiếp số còn lại.

Ông Trần nhún vai:

- Không thể được. Ông có biết rằng tôi sẽ phải đền cho người ta nếu giao hàng không đúng số lượng và thời gian không? Cứ theo đúng hợp đồng mà làm, nếu không tôi sẽ khởi kiện.

Vị khách hốt hoảng:

- Nếu trên thị trường có cùng chủng loại hàng, tôi đã sẵn sàng mua giá

cao để bù cho ông rồi. Máy hôm nay tôi đã cố khắc phục hậu quả nhưng không thể nào có đủ lượng hàng cho ông theo đúng hợp đồng.

Mong ông cho tôi một cơ hội.

Về mặt ông Trần tàn nhẫn:

– Hợp đồng đã ký kết giữa chúng ta cần được tôn trọng, tôi không muốn bàn đến chuyện này nữa.

Vị khách nhếch môi chua chát:

– Nội dung của bản hợp đồng do ông soạn sẵn thật là kinh khủng. Khi đặt bút ký, tôi không hề nghĩ là bị dẫn vào bước đường cùng như thế này.

Ông Trần cố giấu một nụ cười. Ông là người thợ săn với chiếc bẫy giấu dưới đóng lá khô. Những hợp đồng đầy mưu mẹo đã đem đến cho ông không biết bao nhiêu lợi nhuận. Nếu người đang đối thoại với ông biết rằng, chính ông đã thuê người làm chậm tiến độ giao hàng, không biết ông ta sẽ phản ứng như thế nào.

Đưa tay bắt vị khách, về mặt ông Trần lạnh lùng:

– Chào ông ...

Gót giày của ông Trần lạnh lùng nện trên hành lang. Ông nghiêng tay nhìn đồng hồ. Hơi muộn cho một bữa trưa, nhưng không sao trưa hôm nay ông sẽ dùng bữa thật ngon miệng ...

Hà Vân không giấu được ngạc nhiên khi thấy Như Quỳnh sau song cửa cổng. Vì tuy là bạn học chung một lớp nhưng cô không hề thân với Như Quỳnh.

Thấy Hà Vân đứng sững nhìn mình, Như Quỳnh kêu lên:

– Bỏ không mở cửa cho mình sao?

Như nhớ sự ra, Hà Vân vội nói:

– Xin lỗi ... tại mình ngạc nhiên nên quên mất ...

Vung vẩy chiếc váy đầm thật đẹp trong tay, Như Quỳnh cười giòn giã:

– Nhà bồ đẹp quá!

Hà Vân mỉm cười:

– Cảm ơn Như Quỳnh, Sao Như Quỳnh biết được nhà của mình?

Như Quỳnh chu môi:

– Chỉ cần hỏi nhà của ông Trần đâu, mọi người đều biết. Ba của bồ là người nổi tiếng nhất thành phố.

Nụ cười bí hiểm của Như Quỳnh dù sao cũng làm Hà Vân thấy khó hiểu, dường như có chút mỉa mai trong giọng nói của cô ta.

Hà Vân nhả nhặn:

– Như Quỳnh tìm mình có chuyện gì không?

Như Quỳnh đưa đẩy:

– Bạn học cùng lớp ghé chơi không được sao, hay là Hà Vân không thích sự có mặt của mình?

Nghe nói thế, Hà Vân phát hoảng. Cô kêu lên:

– Sao Như Quỳnh lại nói thế?

Lững thững đi về phía vườn hoa, Như Quỳnh trầm trồ:

– Vườn hoa nhà bồ đẹp thật.

– Mình thích cắm chướng và hồng, còn vào mình lại thuê người trồng cúc vàng đại đoá.

Như Quỳnh lấp lửng:

– Người ta bảo tính cách của con người thể hiện rất rõ ở sở thích. Ba của bồ thích cúc đại đoá không có gì là lạ.

Hà Vân mở to mắt:

– Bồ biết gì về ba mình?

Như Quỳnh cười lớn:

– Một người rất giàu và thành đạt.

Hà Vân ngồi xuống ghế đá. Cô vốn hồn nhiên, quý trọng bạn bè thế nhưng chẳng hiểu sao cuộc viếng thăm bất ngờ của Như Quỳnh lại cho cô dự cảm về những điều không vui.

Trong lớp cô không chơi thân Như Quỳnh vì không hợp. Như Quỳnh thường kiêu hãnh và hay châm chọc người khác.

Gọi người giúp việc mang ra hai ly cam vắt, Hà Vân lịch sự:

– Mời Như Quỳnh ...

Như Quỳnh đong đưa chân ngấm đất ngấm trời, nói những chuyện không đầu không đuôi. Khuôn mặt xinh đẹp của cô rạng rỡ hẳn khi nhìn thấy chiếc Toyota màu đỏ chạy thẳng vào cổng.

Trên xe không có ông Trần mà chỉ có Vũ Sơn.

Giọng Như Quỳnh lạnh lạnh:

– Anh Sơn ...

Vũ Sơn nhảy ra khỏi xe. Tiến về phía hai người đang đứng, anh mỉm cười:

– Chào Như Quỳnh.

Như Quỳnh long lanh mắt:

– Anh Ngôn của em chờ anh đến nhưng không thấy.

Vũ Sơn cười xòa:

– Cho tôi xin lỗi Ngôn vậy.

Quay sang Hà Vân, Như Quỳnh đề nghị:

– Tụi mình đi ăn kem đi.

Hà Vân nhã nhặn:

– Nếu Như Quỳnh thích ăn kem, mình sẽ cùng đi với Như Quỳnh.

Quay nhìn Vũ Sơn, Như Quỳnh vui vẫn về:

– Anh chở tụi em đi ăn kem nghen.

Vũ Sơn ngập ngừng:

– Tôi không biết lát nữa ông Trần có gọi đi đâu không?

Như Quỳnh xụ mặt :

– Hà Vân chịu trách nhiệm cho anh mà.

Vũ Sơn mỉm cười:

– Các cô định ăn kem ở đâu?

Như Quỳnh mau mắn:

– Quán kem “Sắc màu”. Em muốn ngồi trên tầng lầu thứ mười sáu để ngắm phố phường, ngắm thiên hạ đi dạo phố vào chiều thứ bảy.

Hà Vân kêu lên:

– Mình có vào quán kem ấy một lần rồi. Ngọt ngọt với cửa kính và máy lạnh.

Sao lại không chọn một nơi khác?

Vũ Sơn hăng giọng:

– Cô muốn đến đâu?

Hà Vân nhìn Như Quỳnh:

– Một quán kem ở ... vỉa hè ... Bỏ không phản đối chứ?

Như Quỳnh giọng lạ lùng:

– Bỏ nói chơi hay thật?

Hà Vân nhỏ nhẹ:

– Một quán kem cạnh dòng sông. Mình nghĩ là sẽ thú vị khi vừa ăn kem vừa ngắm nhìn hoàng hôn xuống trên sông.

Như Quỳnh phá lên cười:

– Đó không phải lãng mạn mà là lảm cảm. Mình không hiểu tại sao bỏ lại từ chối một nơi sang trọng để đòi ngồi ở một quán kem tồi tàn nhếch nhác. Thật là lạ lùng.

Vũ Sơn lên tiếng:

– Cô hãy thử đến đó một lần. Biết đâu, cô cũng sẽ cảm thấy thích thú như Hà Vân.

Như Quỳnh so vai:

– Thế thì đi!

Cuối cùng, chiếc Toyota cũng đến nơi mà Hà Vân đề nghị. Đó là một quán kem cạnh dòng sông thơ mộng.

Chủ quán tiến đến bàn, hỏi Vũ Sơn:

– Các cô cậu dùng gì?

Vũ Sơn đưa mắt nhìn Hà Vân và Như Quỳnh. Như Quỳnh nhún vai:

– Tùy Hà Vân. Đã chấp nhận ngồi ở đây thì ăn thứ kem gì chẳng được.

Hà Vân gọi kem sầu riêng. Mở to mắt nhìn Như Quỳnh đang lúng búng

mặt, Hà Vân thắc thỏm:

– Như Quỳnh không vui sao?

Như Quỳnh dậm dẳng:

– Điều đó bồ tự biết.

Một khoảng không gian ngọt ngào bao trùm cả ba người. Giọng Hà Vân buồn xo:

– Nếu Như Quỳnh không thích ở đây, chúng ta sẽ đến quán kem “Sắc

màu”.

Vũ Sơn ngỡ là Như Quỳnh sẽ từ chối vì sợ phiền toái, không ngờ Như

Quỳnh lại vui vẻ phán:

– Cuối cùng, bồ cũng biết đưa ra một quyết định sáng suốt.

Quán kem “Sắc màu” không khác với Hà Vân mô tả là bao. Bước qua lớp cửa kính, mọi người như bị ướp lạnh bởi lớp không khí ngọt ngọt, có cả khói thuốc lá mù mịt.

Giọng Như Quỳnh thánh thót:

– Chúng ta dùng thang máy lên tầng thứ mười sáu đi.

Cuối cùng thì mọi người cũng an vị ở tầng cao nhất của tòa nhà.

Như Quỳnh gọi ba ly kem ba mươi một màu. Cô nhí nhảnh bảo:

– Ba mươi một màu tượng trưng cho ba mươi một ngày của một tháng.

Ngày nào cũng là một ngày vui tươi.

Vũ Sơn mỉm cười nhìn hai cô gái huyên thuyên nói chuyện với nhau.

Như Quỳnh tươi tắn tựa một đóa hoa hồng rực rỡ. Hà Vân tựa một bông hồng trắng tinh khiết.

Chợt Hà Vân đứng dậy vì có điện thoại.

– Xin lỗi.

Rời khỏi bàn, cô đi về phía gần cửa sổ. Chỉ còn lại hai người, Như

Quỳnh hỏi thật nhanh:

– Tại sao anh lại chấp nhận làm tài xế cho ông Trần?

– Ba tôi bị tai nạn, cô quên rồi sao?

– Nhưng anh là một kỹ sư giỏi, em không thể hiểu nổi.

– Ba tôi bị ràng buộc bởi một hợp đồng, tôi có nhiệm vụ phải thực hiện cho xong hợp đồng đó.

– Anh nghĩ việc ở công ty rồi sao?

– Chỉ là tạm nghỉ. Sau ba tháng, tôi sẽ làm việc trở lại. Hiện tôi cũng đang mở một tổ hợp cơ khí riêng.

– Hà Vân và ông Trần có biết anh là kỹ sư không?

Vũ Sơn so vai:

– Không.

Như Quỳnh tươi nét mặt:

– Em nghĩ là anh cũng không nên cho Hà Vân biết.

Nghĩ sao, cô lại nói tiếp:

– Dù không thân với Hà Vân nhưng tại sao em lại đến để rủ nó đi chơi như thế này, anh có hiểu hay không?

– Tôi không hiểu.

– Anh thật là tệ.

– Sao cô lại nói thế?

– Cách xưng hô của anh làm em đau lòng ...

Vũ Sơn nhú mày. Anh cũng không hiểu Như Quỳnh muốn nói gì nữa.

Hà Vân quay trở về lại chỗ ngồi. Cô ngạc nhiên khi thấy Như Quỳnh đang nhìn cô với vẻ soi mói:

– Điện thoại của ai gọi cho bồ đây?

– Của một người quen.

Như Quỳnh gật gù:

– Bạn trai của bồ chứ gì?

Hà Vân mở to mắt:

– Mình có quen ai đâu?

Như Quỳnh cười cười:

– Ai lại đi giấu bạn bè như thế. Trong lớp, ai mà chẳng biết bồ có bạn trai.

Hà Vân chưng hửng:

– Bạn trai nào?

Như Quỳnh nháy mắt:

– Quên, những việc tế nhị như thế không nên bàn luận chỗ đông người

...

Hà Vân không hiểu vì sao Như Quỳnh lại nói lấp lửng như thế. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe Như Quỳnh bảo:

– Chúng ta về đi.

Khi mọi người về đến nhà, Như Quỳnh còn nấn ná chưa muốn lấy xe đi về.

Tâm trạng mỗi một nhưng Hà Vân vẫn gắng tiếp chuyện cô bạn cùng lớp. Sau đúng gần một tiếng đồng hồ, Như Quỳnh mới chịu ngồi lên chiếc Spacy nổ máy.

Lững thững đi dọc những luống hồng, Hà Vân ngắt một đóa hoa vừa hé nụ.

Mùi thơm dịu dàng của hoa làm cô cảm thấy thật là dễ chịu sau cuộc đi chơi gượng ép với Như Quỳnh ...

Nhấn chuông gọi cửa, Chấn Vỹ không khỏi ngỡ ngàng. Đứng trước mặt anh là một chàng trai cao lớn có khuôn mặt thật khôi ngô, tuấn tú. Nếu anh không lầm, ông Trần chỉ có duy nhất một cô con gái xinh đẹp là Hà Vân.

– Anh là ai?

Ngạc nhiên vì bị người khách xa lạ tra vấn. Vũ Sơn nhướn mày:

– Xin lỗi, anh tìm ai?

Chấn Vũ ngẩng cao đầu:

– Tôi là chỗ làm ăn thân tín với ông Trần.

– Rất tiếc, ông Trần không có ở nhà.

Chấn Vũ nóng nảy:

– Nhưng tôi đang muốn biết, anh là ai?

Vũ Sơn nhìn thẳng vào mặt người thanh niên xa lạ:

– Chuyện đó có cần thiết phải trả lời cho anh không?

Chấn Vũ hăm hè:

– Hãy nói đi, anh là ai?

Vũ Sơn đĩnh đạc:

– Tôi là tài xế của ông Trần.

Câu trả lời của Vũ Sơn làm Chấn Vũ bất ngờ. Cẩn tắc vô áy náy. Nếu có dịp, anh sẽ nói với ông Trần cho anh chàng tài xế này thôi việc. Hà

Vân là một bông hoa đẹp mà không một người đàn ông nào có thể

dừng dừng.

Chấn Vũ cao giọng:

– Có Hà Vân ở nhà không?

– Cô Hà Vân đang ở trên lầu.

Ngạo mạn nhìn Vũ Sơn, Chấn Vũ ra lệnh:

– Mở cửa cho tôi!

Vũ Sơn nhìn thẳng vào mặt anh ta:

– Chìa khóa cửa, lão quản gia đang giữ. Anh chờ một chút.

Chấn Vũ hăm hực nhìn theo Vũ Sơn. Hãy đợi đấy, anh biết mình phải

làm gì một khi được ông Trần tin cậy.

Lão quản gia ra mở cổng, giọng vui vẻ:

– Mời cậu vào nhà.

Cho chiếc Nissan nghiêng bánh trên thảm sỏi trắng, nhảy ra khỏi xe

Chấn Vũ tức tối:

– Thằng tài xế lúc nãy đâu rồi?

– Cậu muốn hỏi cậu Vũ Sơn hả? Có chuyện gì khiến cậu giận như thế?

Câu hỏi của lão quản gia khiến Chấn Vũ khựng lại, vì thật ra Vũ Sơn cũng chẳng làm gì để cho anh ta giận ngoài chuyện Vũ Sơn thật ấn tượng với khuôn mặt điển trai, dáng người phong độ.

Lão quản gia điềm đạm:

– Cậu Vũ Sơn chưa hề làm phật lòng ai bao giờ, cậu ấy rất tốt.

Chấn Vũ hậm hực:

– Nếu tôi nhớ không lầm, tài xế của ông Trần là một ông già.

– Đúng thế, đó là ba cậu Vũ Sơn.

Chấn Vũ kêu lên:

– Ông già ấy đâu rồi?

– Ông Mười bị tai nạn, cậu Vũ Sơn thay thế tạm.

Chấn Vũ vội hỏi:

– Bao lâu?

– Ba tháng.

Câu trả lời của lão quản gia làm Chấn Vũ xôn xang khó chịu. Ba tháng, đó là một thời gian không ngắn.

Giọng anh gắt gỏng:

– Nhờ ông báo với Hà Vân, có tôi đến chơi.

– Xin lỗi, cậu là ai?

– Chấn Vũ, một đối tác làm ăn quan trọng của ông Trần. Ông Trần rất quý mến tôi. Lâu nay tôi không đến đây chơi vì tôi và ông Trần chỉ gặp nhau ở công ty.

– Cậu không hẹn trước với ông chủ tôi sao?

Chấn Vũ nhún vai. Anh đến đây không phải để gặp ông Trần mà là để gặp con gái ông ta. Từ hôm gặp Hà Vân đến bây giờ, ngày nào anh cũng mơ tưởng đến hình bóng của cô.

Ngồi đợi trong phòng khách được hơn mười phút, Hà Vân mới xuất hiện.

Chấn Vũ như đứng bật dậy khi cô từ trên lầu bước xuống. Khuôn mặt đẹp của cô như bừng sáng với chiếc váy màu thiên thanh.

Chấn Vũ trầm trồ:

– Em quá đẹp, em biết không. Nếu tôi là họa sĩ, tôi sẽ có những bức tranh vô cùng tuyệt tác.

Hà Vân mỉm cười:

– Cảm ơn anh đã quá khen. Anh chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho ba tôi về.

Chấn Vũ vội ngăn lại:

– Không cần đâu, tôi cũng có số điện thoại của chú Trần.

Hà Vân ngạc nhiên:

– Sao anh lại không gọi cho ba tôi?

Chấn Vũ so vai:

– Vì người tôi một gặp lại là em.

Hà Vân đỏ bừng mặt trước câu trả lời thật sống sượng của Chấn Vũ. Cô ấp úng:

– Tôi với anh đâu quen biết.

Chấn Vũ hắng giọng:

– Thế em có tin là có những cuộc gặp gỡ như duyên tiền định hay không?

Sau lần gặp em, tôi cứ có một nhu cầu thôi thúc là phải được nhìn thấy em, được nói chuyện với em.

Hà Vân hốt hoảng:

– Nếu anh nói thế, tôi cũng không dám gặp lại anh đâu.

– Kìa, Hà Vân ...

Chấn Vũ thắng thốt gọi nhưng cô đã chạy nhanh lên lầu, biến mất sau cánh cửa.

Chấn Vũ lẳng lẳng uống tách trà nóng vừa được người giúp việc mang ra.

Mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu. Anh vẫn có niềm tin là anh sẽ thắng trong canh bạc này.

Tách trà vừa cạn cũng là lúc ông Trần gõ giày cộp cộp ở bậc cửa. Vừa nhìn thấy Chấn Vũ, ông Trần kêu lên:

– Cậu đến lâu chưa? Sao không gọi điện cho tôi?

Chấn Vũ vui vẻ:

– Cháu cũng vừa mới đến.

– Có áp phe nào mới à?

Chấn Vũ mỉm cười:

– Giờ thì chưa, nhưng khoảng nửa tháng nữa cháu sẽ có một phi vụ làm ăn rất đặc biệt.

Ông Trần cười lớn:

– Cho tôi hùn năm mươi phần trăm.

Chấn Vũ hứa hẹn:

– Cháu sẽ ưu tiên cho chú. Chú là số một.

– Nhất định thế.

– Vâng, dù sao chú cháu mình cũng là chỗ thân tình với nhau.

– Tôi biết là cậu rất quý tôi.

Chấn Vũ chùng giọng:

– Từ khi gặp Hà Vân đến giờ, không hiểu sao cháu lại nghĩ là tình cảm chú cháu mình không dừng ở đó.

Đắc ý, ông Trần cười lớn. Thế là hiểu được vì sao Chấn Vũ đến đây, lâu nay chuyện làm ăn giữa ông và Chấn Vũ luôn luôn giải quyết ở công ty.

Giọng ông đưa đẩy:

– Hà Vân thì có liên quan gì đến công chuyện làm ăn của chú cháu mình?

Chấn Vũ hăng giọng:

– Cháu rất mến Hà Vân.

– Chỉ mới gặp nhau có vài phút, mà cậu đã cảm thấy như thế sao?

Chấn Vũ giọng chậm rãi:

– Đó là điều mà cháu cũng không thể giải thích được. Hôm nay cháu ghé đến đây cũng để bày tỏ với chú về tình cảm cháu dành cho Hà Vân.

Cháu mong rằng, chú sẽ tạo mọi điều kiện cho cháu.

Ông Trần nhướn mày:

– Hà Vân vẫn còn đi học, nó rất còn nhỏ.

– Cháu sẽ đợi cho đến lúc nào Hà Vân ra trường xong, miễn sao chú

đồng ý chấp nhận cháu.

Ông Trần ngả đầu vào ghế nệm:

– Cậu nói gì mà tôi chưa hiểu?

Chấn Vũ cười cầu tài:

– Cháu muốn cầu hôn với Hà Vân.

– Hà Vân là đứa con duy nhất của tôi. Chuyện hôn nhân là một chuyện hết sức hệ trọng, tôi đâu có thể quyết định vội vàng như thế.

Chấn Vũ ngẩng cao đầu:

– Cháu nghĩ là cháu rất xứng đôi với Hà Vân.

Dù không xác nhận, ông Trần vẫn thầm công nhận là Chấn Vũ nói đúng.

Ông còn có thể chọn một người con rể nào hơn Chấn Vũ nữa khi anh là một thương gia trẻ giàu có.

Ông háng giọng:

– Tôi không biết là Hà Vân có đồng ý không nữa.

Chấn Vũ giọng tha thiết:

– Chú là một người quyết đoán. Cháu nghĩ là một khi chú đã quyết, bất cứ một người nào kể cả Hà Vân cũng khó lòng cưỡng lại được.

Ông Trần cười lớn. Tất cả các quân cờ đã lật ngửa. Ông sẽ gả Hà Vân cho Chấn Vũ, nhưng cần phải thật nhiều thử thách để Chấn Vũ hiểu được rằng con gái của ông là lá ngọc cành vàng.

Ông Trần tuyên bố:

– Thời gian là yếu tố cần thiết để cậu có thể chinh phục trái tim của con gái tôi. Tôi hoàn toàn ủng hộ cậu.

Chấn Vũ tươi nét mặt:

– Cháu cảm ơn chú rất nhiều.

Cùng sánh bước với ông Trần ra chỗ đậu chiếc Nissan, gương mặt Chấn Vũ tối sầm lại khi nhìn thấy Vũ Sơn. Dù đã biết Vũ Sơn là ai nhưng Chấn Vũ vẫn giả vờ hỏi:

– Thưa chú, ai thế?

Ông Trần vui vẻ:

– Tài xế của chú.

Chấn Vũ kêu lên:

– Cẩn tắc vô áy náy. Sao chú lại khinh xuất đến thế?

– Có gì đâu. Vũ Sơn là một tài xế rất giỏi, anh ta có cá tính hơi ngang một chút nhưng trung thực.

Chấn Vũ so vai:

– Chú không nên thuê tài xế nhỏ tuổi, họ vừa không có kinh nghiệm vừa dễ làm những chuyện rò dại. Một cậu tài xế của bạn cháu vừa bị bắt vì buôn ma túy.

Ông Trần cười vang:

– Vũ Sơn là một tài xế tốt, tay nghề cậu ấy rất cao. Chú định sau ba tháng sẽ tiếp tục gia hạn hợp đồng với cậu ta.

Chấn Vũ cau mày:

– Cháu sẽ giới thiệu cho chú một tài xế đẳng cấp cao, thuộc vào hàng hiếm.

Ông Trần lắc đầu:

– Chú cảm ơn cháu.

Chấn Vũ nhướn mày:

– Chú đừng ngại. Giữa chú và cháu là mối thân tình.

– Chú không khách sáo đâu. Chú từ chối vì biết rằng không thể tìm được một người tài xế nào có trách nhiệm như Vũ Sơn. Cậu ấy còn là một người vô cùng bản lĩnh, tháo vát, giàu hiểu biết.

Chấn Vỹ nhếch môi:

– Tại sao chú không thử nhận tài xế của cháu giới thiệu, sau khi kiểm tra tay nghề chú có từ chối cũng không muộn.

Ông Trần cười xòa:

– Sự sốt sắng của cháu làm chú cảm kích. Nhưng mà thôi ... Chấn Vỹ bạnh hàm. Anh sẽ có cách khác để nhử một cái gai trước mắt. Tạm thời anh không muốn đi sâu vào câu chuyện này. Ông Trần là một người rất thông minh, anh không muốn bị ông ta khinh thường vì đã tự thấy mình lép vế so với ... một tên tài xế.

Đang lau chùi xe, Vũ Sơn giật mình khi nghe tiếng gọi khẽ:

– Anh Sơn!

– Cô không ngủ trưa sao?

Hà Vân chớp mi:

– Không, tôi định nhờ anh chuyện này có được không?

Vũ Sơn sốt sắng:

– Cô nói đi!

Hà Vân bậm môi:

– Anh có thể chở tôi đi thăm mộ mẹ tôi không?

Vũ Sơn gật gật đầu:

– Sao lại không, cô có muốn tôi chở đi đâu cứ nói đừng ngại.

Hà Vân hạ thấp giọng:

– Nhưng anh đừng nói với ba tôi.

Bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên của anh, cô giải thích:

– Ba tôi rất yêu mẹ tôi, thế nhưng công việc cuốn hút ông. Một năm, ba tôi chỉ có thể chở tôi thăm mẹ tôi đúng một lần vào ngày giỗ của bà. Ba tôi không muốn tôi đi một mình mà không có ông vì mộ của mẹ tôi nằm rất xa, cách thành phố gần hai chục cây số đường đi lại gập ghềnh khó đi.

Vũ Sơn chăm chú nhìn cô:

– Thế thì chúng ta sẽ giải thích như thế nào nếu tôi đánh xe đi quá lâu?

Hà Vân ngắc ngứ:

– Tôi cũng ... đâu có biết.

– Thôi được, tôi sẽ nói là đem xe đi rửa.

Tươi nét mặt, Hà Vân khẽ nói:

– Anh chờ tôi một chút nghe!

Chỉ một lúc sau, anh và cô đã ngồi trên chiếc Toyota sang trọng chạy về ngoại ô thành phố.

Mở chiếc bọc nylon, cô lấy ra một bó hoa màu vàng mơ:

– Anh có biết hoa gì đây không?

Vũ Sơn nói đại:

– Hoa cúc.

Cô phì cười:

– Bộ anh ... yếu về hoa đến thế sao?

Câu hỏi của cô cũng làm anh bật cười. Anh trả lời tỉnh queo:

– Tôi thấy cũng giống giống hoa cúc.

Hà Vân cong môi:

– Hoa này mà gọi là cúc, kẻ cũng lạ.

– Thế đó là hoa gì?

Cô chớp mi:

– Cẩm chướng.

Vũ Sơn buột miệng:

– Tôi thấy hoa này đâu có đẹp.

Giọng cô chùng xuống:

– Hồi còn sống, mẹ tôi rất yêu cẩm chướng. Một loài hoa bình thường, bình dị như chính cuộc sống của bà.

Anh hỏi giọng quan tâm:

– Xin lỗi, mẹ cô mất đã lâu chưa?

Hà Vân khẽ thở dài:

– Lúc tôi học năm thứ hai.

– Tôi đoán là cô rất yêu mẹ cô ...

– Mẹ tôi là một phụ nữ xinh đẹp. Bà rất nhân hậu, ít nói và dịu dàng.

Vũ Sơn buột miệng:

– Chưa nhìn thấy mẹ cô nhưng tôi đoán là cô rất giống bà.

Hà Vân vò nhẹ một chiếc lá cẩm chướng. Chẳng hiểu sao cô lại nhớ đến ba cô vào lúc này. Ba là hình ảnh tương phản của mẹ. Dù kính yêu ba đến đâu, cô cũng không thể không nhận ra ba cô là một con người tàn nhẫn. Thật đáng tiếc!

Xe dừng ở nghĩa trang. Vũ Sơn mở cửa cho cô, giọng dịu dàng:

– Chúng ta đi thôi!

Đặt hoa trước mộ, Hà Vân nhìn thật lâu vào tấm ảnh của mẹ cô rồi cùng Vũ Sơn đốt nhang.

Thật lâu, sau đó anh mới cùng cô ra xe. Trong ráng chiều hoàng hôn,

chị Hai thật đẹp với bộ đồ jeans màu xám.

Vũ Sơn cho xe chạy chậm xuống triền dốc. Liếc nhìn vẻ mặt buồn buồn của cô, anh khẽ hỏi:

– Cô có muốn đến quán kem gần bờ sông không, tôi chở cô đến đó.

– Cảm ơn, có lẽ vào một dịp khác ...

Anh không biết phải làm như thế nào cho cô tiên nhỏ của anh vui. Khi cô buồn, trái tim phong sương của anh như bị ai siết chặt ...

Được lưng chừng dốc, xe bỗng dừng chết máy. Thấy Vũ Sơn đề mãi mà xe vẫn không nổ máy trở lại, Hà Vân lo lắng:

– Có sao không?

Anh trấn an:

– Không sao. Tôi biết cách để sửa. Cô cứ ngồi yên trong xe.

Nói xong, anh liền mở cửa, bước ra khỏi xe. Mở nắp thùng xe, Vũ Sơn hí hục sửa xe. Đang xem lại bộ chế hòa khí, anh chợt thấy Hà Vân đứng bên cạnh.

Giọng anh ấm áp:

– Sao cô không ngồi yên trong xe?

Cô mỉm cười:

– Tôi sốt ruột quá, không biết xe hư như thế nào.

Anh hắng giọng:

– Gần xong rồi. Cô cứ lên xe đi.

Cô lắc đầu:

– Để anh đứng sửa xe một mình, tôi sợ anh buồn.

Vũ Sơn cảm động:

– Cảm ơn cô.

Cô nheo mắt:

– Anh lại khách sáo với tôi nữa rồi.

Nghiêng đầu nhìn anh thao tác, cô mỉm cười phán:

– Sao anh giỏi quá vậy?

Anh nhướn mày trêu:

– Chắc gì là tôi đã ... giỏi.

– Không giỏi sao sửa xe được?

Giọng anh hóm hỉnh:

– Xe chưa sửa xong mà, biết đâu tôi sẽ làm hỏng xe thì sao.

Cô bặm môi:

– Tôi tin là anh sẽ làm cho xe nổ máy.

Anh quay lại nhìn cô:

– Sao cô lại quả quyết như thế?

Giọng cô mềm mại:

– Anh luôn là một người tháo vát.

Chỉ một lát sau, đóng sập nắp thùng xe, anh phấn chấn:

– Chúng ta lên xe!

Đúng như Hà Vân dự đoán, chiếc xe lại nổ máy giòn giã rồi lăn bánh.

Cô cười hiền:

– Anh thấy tôi nói có đúng không?

Vũ Sơn vui vẻ hỏi:

– Cô có đói bụng không?

Hà Vân khẽ reo lên:

– Anh định mời tôi ăn gì đây?

Anh nhướn mày:

– Mì xào giòn:

– Ôi! Sao anh biết là tôi rất thích món ấy.

Quán ăn mà anh dừng xe là một quán nhỏ của một Hoa kiều. Cùng với cô đi vào quán, anh chọn một chiếc bàn ở gần cửa sổ.

Cô nhìn quanh quán một lượt, vẻ mặt thích thú:

– Quán ăn này trang trí hết một tiệm cà phê.

Chỉ một bức tranh treo trên tường, anh trầm giọng:

– Đó là bức tranh mà tôi thích ngắm mỗi khi đến đây.

Cô gật gù:

– Tôi không hiểu về tranh lắm nhưng thấy cũng có hồn, đầy nghệ thuật.

Cách bày trí của quán ăn này gợi cho người ta một cảm giác thật nhẹ nhàng.

Một đĩa mì lớn được mang ra. Anh ân cần gấp cho cô:

– Cô ăn đi!

– Anh cũng ăn đi chứ.

– Cô có thích dùng xì dầu không?

Hà Vân hồn nhiên:

– Mì xào giòn mà không có xì dầu, vị ngon mất đi một nửa.

Anh cười cười:

– Nửa còn lại?

– Dành cho tương ớt. Tương ớt cay thật là cay mới ngon.

Vũ Sơn đùa:

– Cô có vẻ rành ăn ghê ha.

Hà Vân lí lắc:

– Lũ bạn của tôi còn rành hơn tôi, nhờ bọn nó nên tôi tiến bộ trông

thấy.

Anh cười thật ảm:

– Tôi vẫn còn nợ cô một bữa cơm tấm.

Cô khúc khích:

– Tôi đâu có quên. Vì hôm nay a

Mưa thu

Phần 2

Cô khúc khích:

– Tôi đâu có quên. Vì hôm nay anh đã mời tôi mì nên cơm tấm xin hẹn vào một dịp khác.

Chỉ một lát sau, đĩa mì đã vơi gần hết. Anh nhìn cô với vẻ quan tâm:

– Ngon không?

Giọng cô trong trẻo:

– Rất ngon.

– Có cần gọi thêm nữa không?

Cô tròn mắt nhìn anh:

– Bộ anh nghĩ tôi là ... khủng long chắc.

Anh đùa:

– Khủng long đâu biết ăn mì xào giòn.

Cô cười khúc khích. Những lần ở bên anh cô đều cảm thấy rất vui. Lúc nào anh cũng chăm sóc cô, quan tâm đến cô như một người anh quan tâm đến cô em nhỏ.

Ngã đầu lên nệm xe, vẻ mặt Chấn Vũ dương dương tự đắc. Buổi tối hôm nay thành công hơn cả mong đợi. Không những ông Trần ép Hà Vân phải tiếp anh mà còn buộc cô phải cùng đi chơi với anh.

Nhìn Vũ Sơn với ánh mắt hằn học, Chấn Vũ cao giọng thị uy:

– Chạy xe nhanh lên chút coi!

Như để chọc tức Chấn Vũ, Vũ Sơn lại đột ngột ... giảm tốc độ và cho xe chạy thật chậm. Thái độ khiêu khích của Vũ Sơn làm Chấn Vũ giận muốn điên lên, nhưng vì sự có mặt của ông Trần và Hà Vân khiến anh ta phải kìm lại.

Ông Trần giọng vui vẻ:

– Chú nhận lời mời của cháu vì đã lâu lắm rồi, chú không hề dự dạ hội hóa trang.

Chấn Vũ cười lớn:

– Để có được ba chiếc vé tối hôm nay, đó là một kỳ công của cháu. Có tiền chưa chắc đã mua được.

Ông Trần ngạc nhiên:

– Vậy sao!

Chấn Vũ tự đắc:

– Không chỉ phải bỏ ra một số tiền khá lớn mà còn phải có mối quan hệ rộng rãi mới lấy được vé đây chú.

Hà Vân mím môi một cái sau câu nói khoác lác của Chấn Vũ. Đi dự dạ hội hóa trang chứ có phải là chuyện gì ghê gớm lắm đâu mà anh ta quan trọng như đi lên ... thiên đường.

Quay sang Hà Vân, Chấn Vũ thân mật bảo:

– Anh biết là em sẽ thích thú khi tham dự một dạ hội đầy màu sắc như thế.

Cô lý sự:

– Sao anh biết là tôi sẽ thích?

Chấn Vũ gương cười:

– Vì sự độc đáo của nó. Để tổ chức một buổi dạ hội như thế, phải đầu tư một số tiền rất lớn.

Cô so vai:

– Sao này giờ cứ nghe anh nhắc mãi đến tiền ... tiền.

Ngồi ở chiếc ghế trước, ông Trần quay đầu lại khẽ nhắc:

– Kìa ... Hà Vân!

Chấn Vũ giả lả:

– Hà Vân và cháu đùa với nhau thôi mà.

Cô thản nhiên đáp:

– Tôi đâu có đùa với anh.

Không có gì bề mặt hơn, Chấn Vũ liếc nhìn vào kính chiếu hậu. Vẻ làm lì pha một chút ngạo mạn của Vũ Sơn khiến anh ta càng muốn nổi điên.

Gương cười, Chấn Vũ phán:

– Không sao! Đó chỉ là sự ngổ ngáo rất đáng yêu của các cô gái.

Ông Trần vui vẻ:

– Cháu là một người hết sức tâm lý.

Chấn Vũ tự hào:

– Trên thương trường, nhờ nắm bắt tâm lý của các đối tác, cháu đã gặt hái rất nhiều thành công.

Ông Trần tán dương:

– Cháu rất phục cháu. Trước đây, ở độ tuổi của cháu, chú chỉ mới bắt đầu sự nghiệp, chưa có gì trong tay. Thế mà cháu lại là một thương gia trẻ tuổi giàu có.

Chấn Vũ vờ khiêm tốn:

– Cháu chỉ gặp vận may. Chú mới chính là người có tài.

Ông Trần cười lớn:

– Nói chung, cả chú và cháu đều là người tài giỏi.

Chấn Vũ cười hòa. Liếc thêm một lần nữa vào kính chiếu hậu, anh ta lại giận điên người khi bắt gặp nụ cười đầy ý nghĩa của Vũ Sơn.

Ông Trần chợt hỏi:

– Tối hôm nay, số lượng người tham gia có nhiều không?

Chấn Vũ sôi nổi:

– Dạ, khoảng vài trăm người. Ban tổ chức chia hai khu riêng biệt, một cho những người lớn tuổi như chú và khu còn lại cho lớp trẻ. Đây là một dạ hội hóa trang lớn nhất từ trước đến nay.

Ông Trần mỉm cười:

– Chưa tham dự nhưng cứ theo lời giới thiệu của cháu thì chú đoán tối hôm nay rất vui.

Vũ Sơn cho xe chạy trên một triền dốc. Cuối con dốc là một tòa biệt thự to lớn có những hàng cây cao bao quanh che phủ.

Mở cửa xe, nhìn Vũ Sơn bằng ánh mắt hằn học, Chấn Vũ cao giọng:

– Đến nửa khuya mới kết thúc dạ hội, người cậu không được rời khỏi xe đấy nhé. Đây là cuộc chơi của những người thượng lưu, những ai không thuộc thành phần đó sẽ bị chặn lại ở cánh cửa soát vé. Vậy thì cậu đừng trông mong gì lọt vào bên trong để ... làm phiền người khác. Công việc của một tài xế là bảo quản chiếc xe, không để xe bị va quệt trầy xước.

Vũ Sơn khẽ nheo mắt:

– Không cần phải nói nhiều như thế.

Chấn Vũ bạnh hàm. Nếu không có Hà Vân đứng đó, anh sẵn sàng văng ra một lời thô tục nhất. Thật không có gì khổ sở hơn lòng ghen tuông.

Cứ mỗi lần nhìn thấy Vũ Sơn, dòng máu trong anh như cứ sôi lên.

Hà Vân nhìn Vũ Sơn với vẻ dè dặt:

– Anh có đem theo tờ báo nào để đọc giải khuây không?

– Không, nhưng không sao.

– Ngồi đợi lâu như thế mà không có gì để đọc, buồn lắm.

Vũ Sơn đùa:

– Lẽ ra, tôi phải đem theo một cuốn sách nấu ăn.

Cô cũng cười:

– Thế mà anh lại quên.

Vũ Sơn nở một nụ cười để cô yên tâm. Cô tiên nhỏ của anh bao giờ cũng đáng yêu.

Đúng như lời tuyên bố của Chấn Vỹ, mọi người được kiểm soát thật nghiêm ngặt khi đi qua cánh cửa dẫn xuống hầm đá. Từ hầm đá, mọi người được tách thành hai nhóm tùy theo độ tuổi.

Ông Trần vui vẻ tạm biệt Hà Vân và Chấn Vỹ khi ông được những người trong ban tổ chức hướng dẫn đi qua một lối khác:

– Tạm biệt ... chúc con và Chấn Vỹ một buổi tối vui vẻ.

Khuôn mặt lạnh lùng, Hà Vân cùng Chấn Vỹ đi qua một chiếc cầu bằng đá bắc qua một chiếc hồ trong veo. Ngược với tâm trạng của cô, Chấn Vỹ vui ra mặt. Anh ta thao thao giảng giải:

– Tòa nhà này được kiến trúc thật độc đáo, không chỉ hiện đại, rộng bao la mà còn có rất nhiều hầm đá, rất thích hợp để tổ chức một dạ hội hoành tráng như thế này. Như em thấy đây, trong sân toàn là xe hơi đời mới. Đây là cuộc giải trí của giới thượng lưu, không có chỗ cho mấy người xoàng xoàng.

Cô tỉnh tỉnh:

– Tôi chỉ thấy đây là một cuộc chơi vô bổ.

Chấn Vỹ cười cầu tài:

– Sao em lại nghĩ như thế. Rồi em sẽ thấy những lời anh nói là đúng, một đêm thật vui và ấn tượng.

Khẽ nhún vai, cô lẳng lặng đi theo người hướng dẫn để đi vào một chiếc hầm đá dài hun hút nhưng sáng rực bởi những chùm đèn đẹp lạ mắt. Tiếng nhạc du dương ngân nga trong vách đá và một làn khói mỏng lẳng đặng trong hầm đá khiến Hà Vân tưởng chừng như cô đang lạc vào một thế giới đầy huyền ảo.

Cuối đường hầm là một khu vườn trồng đầy hoa hồng rực rỡ. Dù đã đi khá nhiều nhưng chưa bao giờ Hà Vân nhìn thấy một vườn hoa đẹp như thế. Cách bày trí của vườn hoa phần nào cho biết chủ nhân của tòa nhà là một người lịch lãm.

Chấn Vỹ phá vỡ khoảnh khắc nên thơ ấy bằng giọng nói sôi nổi:

– Hoa đẹp quá, phải không em?

Cô sa sầm nét mặt:

– Tôi không thích hoa.

Gương cười, Chấn Vỹ vớt vát:

– Không sao ... Những điều lý thú đang còn ở phía trước.

Hà Vân cảm thấy nhẹ nhõm khi cô và Chấn Vỹ được dẫn đi vào hai khu vực khác nhau để hóa trang. Không có Chấn Vỹ ở bên cạnh, cô cảm thấy ... dễ thở hơn.

Khu vực dành cho phụ nữ là một dãy nhà xinh đẹp nằm bên cạnh một hồ bơi lớn.

Rút rè, Hà Vân đẩy cửa bước vào gian phòng đầu tiên.

Trong phòng, các cô gái đang vừa khúc khích tán chuyện với nhau, vừa chọn y phục để hóa trang.

Mọi người chợt ngưng lại một lúc khi thấy một cô gái thật đẹp đang bỏ ngửng nhìn họ. Không chỉ có khuôn mặt đẹp, cô ấy còn có một thân hình hoàn hảo không chê vào đâu được.

Một cô gái trạc hai mươi tuổi tiến về cô gái mới xuất hiện, giọng thân thiện:

– Em vào chọn y phục hóa trang đi.

Hà Vân lí nhí:

– Em phải làm sao đây?

Cô gái cười lớn:

– Em cứ tự nhiên chọn bất cứ y phục nào đó mà em thích để hóa trang.

Mọi người ở đây đều không quen nhau, nhưng chúng ta sẽ thân thiện với nhau hơn trong một dạ hội lớn.

Theo sự hướng dẫn của cô gái, Hà Vân nhanh chóng hòa nhập với không khí nhộn nhịp trong phòng. Sau phút hiếu kỳ chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô, mọi người lại tất tả hóa trang cho mình.

Chỉ sau khoảng mười lăm phút, Hà Vân đã hóa trang mình thành một con mèo tam thể. Bên cạnh cô là những “con thú” thật dễ thương như bồ câu, gà, vịt ... có cả điều hâu và quạ.

Tiếng nhạc du dương vang vọng từ vách đá như lời mời gọi mọi người nhập cuộc. Tất cả được đưa đến một đại sảnh rộng lớn với những chùm đèn xoay nhấp nháy.

Dạ hội hóa trang bắt đầu.

Khác với mọi người, Hà Vân không tham gia khiêu vũ. Cô chọn một chiếc bàn nhỏ để ngồi và quan sát mọi người vui đùa.

Chấn Vỹ là ai trong những người đang có mặt trong căn phòng rộng lớn này?

Cô biết rõ là Chấn Vỹ đang đi tìm cô. Liệu Chấn Vỹ có tìm ra cô hay không?

Dù đã hóa trang nhưng sự lo lắng cũng làm cô muốn thót tim. Cô trốn ra đây, không khiêu vũ cũng là để trốn Chấn Vỹ.

Có một con đại bàng đang nhảy lung tung với hết cô gái này đến cô gái khác.

Cái cách mà người đội lột đại bàng cứ vội vã chia tay bạn nhảy rồi lại dáo dác đi tìm khiến Hà Vân sợ đến lạnh người. Cô tin chắc đó chính là Chấn Vỹ khi nhìn kỹ dáng đi của người đang đội lột đại bàng.

Trời ạ! Nếu Chấn Vỹ đến và mời cô khiêu vũ, cô sẽ xử trí ra sao để không phải hứng chịu cơn thịnh nộ của ba cô.

Trái tim của Hà Vân như bị ai bóp nghẹt khi đại bàng chột day mặt nhìn thật lâu con mèo tam thể. Thật dứt khoát, đại bàng xăm xăm đi đến phía cô.

Giọng đại bàng vang lên:

– Anh có thể mời em nhảy với anh được không?

Hà Vân suýt xỉu khi nhận ra đấy chính là giọng nói của Chấn Vỹ. Cô phải làm sao đây? Chỉ cần biết mèo tam thể là cô coi bộ Chấn Vỹ sẽ ôm cô khiêu vũ đến sáng quá.

Cô giả giọng khàn khàn:

– Em khoái nhảy với đàn ông lắm. Anh có thể nhảy với em đến sáng được không? Nãy giờ không có một thằng cha nào đến mời em nhảy cả.

Chấn Vỹ không giấu được thất vọng. Mọi chuyện không như anh nghĩ. Anh cứ ngỡ là sẽ dễ dàng tìm ra Hà Vân trong dạ hội này, sẽ được ôm ghì lấy cô một cách hợp pháp mà cô không thể chối từ thể mà đã hơn một giờ trôi qua anh vẫn không tìm thấy cô. Nhìn thấy con mèo tam thể với dáng người cân đối hết như Hà Vân không ngờ trúng phải một cô nàng ... hai hệ.

Sợ Chấn Vỹ nghi ngờ, Hà Vân vội chụp lấy tay anh nài nỉ:

– Nhảy với em nghe cung? Em đang cô đơn kinh khủng.

Chấn Vỹ giận dữ:

– Thôi đi! Ai mà rảnh để hầu cô.

– Em đang cô đơn mà anh. Em có thể nhảy với anh cho đến sáng ...

Gạt phắt tay con mèo tam thể với vẻ mặt ghê tởm, Chấn Vỹ quày quả

đi như chạy. Chấn Vũ đã đi thật xa mà Hà Vân vẫn chưa hoàn hồn. Cô không ngờ mình lại nhanh trí đến thế, giả giọng thật tài. Nếu lúc này Chấn Vũ biết được con mèo chính là cô chắc cô chết quá.

Đang ngồi một mình trong xó tối, Hà Vân giật mình khi thấy một con hổ tiến đến trước mặt mình. Trời ạ! Không lẽ Chấn Vũ lại ... đổi lột hổ để tấn công cô nữa sao?

– Sao cô lại ngồi đây một mình?

Đó không phải là giọng của Chấn Vũ. Giọng ám áp của con hổ vừa cất lên khiến cô kinh ngạc. Không lẽ đó chính là ...

Cô khẽ nói:

– Tôi không thích khiêu vũ.

– Thế sao cô lại đến đây?

– Tôi không thể giải thích.

– Sao lạ thế?

– Không phải lúc nào người ta cũng có thể tự quyết định một điều gì đó.

– Cô có thể nói rõ hơn được không?

– Tôi không có thói quen nói nhiều với người lạ.

– Một trong những mục đích của dạ hội hóa trang là giúp mọi người kết bạn với nhau. Có thể tôi và cô là những người xa lạ nhưng rồi sẽ là bạn của nhau.

– Tôi không có nhu cầu kết bạn.

– Thế thì tại sao cô lại tham dự dạ hội?

– Có thể hiểu là tôi bị bắt buộc.

– Ai thế?

– Không giải thích.

– Tôi đoán đó phải là bậc sinh thành của cô nên cô không thể từ chối.

– Tôi không có thói quen trả bày.

– Cô khó tính đến như thế sao?

– Anh muốn hiểu như thế nào cũng được?

– Ngồi một mình như thế này, cô không thấy buồn sao?

– Tôi chỉ có cảm giác an toàn.

– Cô bất an khi nào?

– Khi sợ phải khiêu vũ với một người mà mình vô cùng căm ghét.

– Cô có quyền từ chối anh ta kia mà.

– Tôi không có quyền đó, nếu anh ta nhận biết đó là tôi.

– Tôi thông cảm cho hoàn cảnh của cô.

– Cảm ơn. Nhưng anh hãy để mặc tôi ngồi một mình ở đây.

– Tôi có thể đoán một điều gì đó về cô được không?

– Anh nói thử xem!

– Tôi đoán là cô rất đẹp.

Hà Vân so vai:

– Tôi rất xấu là đằng khác.

– Tôi đoán là cô có mái tóc ngắn ngang vai, đôi mắt màu nâu đen, da trắng và môi hồng ...

Hà Vân chế giễu:

– Bất cứ một cô gái nào cũng có một chân dung như thế.

– Cô khác họ. Cô có một tâm hồn trong sáng, một vẻ đẹp đầy nữ tính và bất cứ người đàn ông nào gặp cô đều không thể cưỡng lại sự lôi cuốn thật dịu dàng từ cô.

Hà Vân mỉm cười:

– Ông đang làm thầy bói đó sao? Thật ra, tôi rất xấu, tóc cháy khô và mũi tẹt, mắt hí.

– Tôi lại nghĩ là sống mũi cao thanh tú, mày liễu, mi cong.

Mèo tam thể nhìn hồ với ánh mắt nghi hoặc. Giọng nói âm áp, phong thái tự tin, dáng cao lớn ...

Cô kêu lên:

– Có thể nào ...

Hồ trầm giọng:

– Cô cứ nói những gì cô muốn nói!

Hà Vân thở dài:

– Không thể là anh ấy.

– Ai?

– Tôi vừa ngỡ anh là người tài xế của gia đình tôi.

– Một người tài xế thì làm sao đi qua được cánh cửa hầm được kiểm tra và soát vé thật nghiêm ngặt.

– Tôi cũng nghĩ như anh.

– Một anh chàng tài xế thì có gì để cô quan tâm?

– Anh ấy giàu hiểu biết, có tâm hồn rộng lớn ...

– Nhưng vẫn chỉ là một tên tài xế.

– Nghề nghiệp không làm nên con người.

– Thế là gì?

– Nhân cách.

– Tên tài xế của gia đình cô như thế nào?

– Thông minh, đàn ông và có tính cách. Đó là người đàn ông mà tôi vô cùng ngưỡng mộ. Khi được ở bên cạnh anh ấy, tôi có cảm giác được che chở, bình an và hạnh phúc.

– Hồ chế giễu:

– Nghe cô tán tụng hần, tôi chỉ muốn làm ... tài xế.

Câu đùa của hồ làm Hà Vân giận. Cô tuyên bố:

– Tôi không nói chuyện với anh nữa.

– Tôi xin lỗi nếu tôi đã làm cô giận. Thật ra, tôi không thể không ganh tị với người đàn ông mà cô đang ngưỡng mộ. Hần thật là hạnh phúc.

– Nếu anh tiếp xúc với anh ấy, anh cũng sẽ mến anh ấy.

– Giờ tôi mời cô khiêu vũ với tôi ... cô vui lòng chứ?

Hà Vân nhã nhặn:

– Xin lỗi, tôi không được khỏe.

– Tôi lấy nước cho cô nhé!

– Tôi không dám làm phiền anh đâu.

– Không sao! Tôi biết là cô đang khát nước.

Một lát sau, hồ quay trở lại với hai ly cam vắt trên tay, giọng anh dịu dàng:

– Cô chờ tôi có lâu không?

Cô mỉm cười:

– Cám ơn anh. Thường ngày tôi rất thích uống cam vắt.

Hồ cười thật âm:

– Một sự trùng hợp thú vị, tôi yêu cầu một ly cam vắt cho cô vì tôi đoán là cô rất ghét chanh muối cũng như chanh tươi.

Hà Vân kêu lên:

– Anh đoán thật tài. Tôi chúa ghét những thứ đó. Những người thân với tôi đều biết là tôi không uống nước chanh bao giờ.

Cô còn kêu lên kinh ngạc khi hồ mang đến cho cô chocolate nhân hạt điều.

Cô lắc đầu cười:

– Ôi ... toàn là những món mà tôi rất thích.

– Người ta đã cho tôi một đĩa bánh quy bơ và tôi đã quyết liệt từ chối.

Cô tròn mắt:

– Bánh quy bơ là thứ mà tôi ghét muôn thuở. Bạn bè tôi đều biết là tôi rất ghét bánh quy bơ.

– Tôi sẽ đem đến cho cô một đĩa đậu phộng muối.

Hà Vân mỉm cười:

– Lại là thứ tôi rất thích. Tôi không ngờ buổi tối hôm nay có nhiều điều thú vị như thế. Dù không quen biết với tôi nhưng anh đã đoán được tất cả các sở thích của tôi. Thật là kỳ lạ, tôi không thể tài nào hiểu nổi.

– Có thể nhờ giác quan thứ sáu nên tôi mới có thể làm cho cô vui. Tôi rất muốn làm quen với cô, cô đồng ý chứ?

Hà Vân vội lắc đầu:

– Cảm ơn anh. Tôi nghĩ là không cần thiết.

– Sao cô lại nói như thế? Cô không biết là cô rất đáng yêu hay sao?

– Anh chưa thấy mặt của tôi đấy. Tôi rất xấu.

– Điều đó không quan trọng.

– Xin đừng nói gì thêm nữa.

Không muốn đẩy câu chuyện xa hơn với một người thanh niên xa lạ,

Hà Vân vội đứng dậy rồi biến mất thật nhanh trong vũ hội ...

Ra xe với khuôn mặt hậm hực, Chấn Vũ không giấu được ngạc nhiên khi thấy Hà Vân ngồi với ông Trần trong xe từ bao giờ.

Chấn Vũ vừa sập cửa xong, Vũ Sơn liền lắng lắng cho xe lăn bánh.

Ông Trần giọng vui vẻ:

– Thật là một đêm tuyệt vời. Đã lâu lắm rồi chú mới thấy vui đến như thế.

Chấn Vũ gượng cười:

– Vâng ... thật là một buổi tối quá vui.

– Chú hóa trang thành một con gấu Bắc Cực, khiêu vũ với nhiều quý bà sang trọng. Thật bất ngờ, vài người trong số họ lại là bạn làm ăn của chú.

Không chú ý đến vẻ mặt đầy ám ức của Chấn Vũ, giọng ông Trần sang sảng:

– Cháu và Hà Vân vui chứ?

– Vâng.

– Có nhận ra nhau không?

Chấn Vũ nuốt cục nghẹn ngay cổ:

– Dạ không.

Ông Trần ngạc nhiên:

– Thật không? Sao dờ ẹc thế?

Chấn Vũ đỏ mặt:

– Đông quá xá, gần hai trăm người ...

Ông Trần cười lớn:

– Vậy là có khoảng một trăm cô gái tham gia dạ hội. Trong một trăm cô

gái ấy đâu phải ai cũng có chiều cao một mét sáu lăm như Hà Vân đâu. Bằng cách loại trừ, chú đoán có khoảng chục cô gái có vóc dáng như Hà Vân để cháu loại trừ tiếp. Nếu không tìm được Hà Vân thì quả là ... đáng tiếc. Thế mà chú cứ ngỡ là cháu đã có một buổi tối khiêu vũ tuyệt vời với Hà Vân ...

Quay lại nhìn Hà Vân, Chấn Vũ giọng băn khoăn:

– Em hóa trang thành con vật nào?

Hà Vân giọng tỉnh tỉnh:

– Con quạ!

Chấn Vũ kêu lên:

– Con quạ sao?

Ngạc nhiên vì vẻ mặt tiếc quay quắc của Chấn Vũ, ông Trần nhướn mày hỏi:

– Sao thế?

Chấn Vũ vò đầu:

– Cháu đã khiêu vũ với cô gái hóa trang thành quạ đến gần một tiếng đồng hồ mà vẫn không nhận ra đấy chính là Hà Vân.

Hà Vân cố giấu nụ cười:

– Thế tôi và anh đã khiêu vũ với nhau sao?

Chấn Vũ thở hắt một cái thật mạnh:

– Nếu biết em là quạ, anh đã không ngốc nghếch bỏ đi để chạy theo một con thú khác. Tệ hại nhất là anh đã gặp một gã pê-đê chính hiệu.

Ông Trần cười lớn:

– Lại còn như thế nữa sao?

Chấn Vũ hậm hực:

– Một gã pê-đê đã hóa trang thành con mèo tam thể. Lúc cháu nhìn thấy mèo tam thể ngồi một mình không tham gia khiêu vũ, vóc dáng con mèo ấy trông rất giống Hà Vân nên cháu vội đi đến. Không ngờ gã pê-đê ấy vùng lên níu lấy cháu đòi khiêu vũ. Cái cách nói chuyện của gã thấy mà ghê, may mà cháu thoát thân kịp.

Hào hứng với câu chuyện, ông Trần cao giọng:

– Sao lại biết là pê-đê?

Chấn Vũ rùng mình:

– Cái giọng khào khào của gã giờ nhớ lại vẫn còn rùng mình.

Phải cố gắng lắm, Vũ Sơn mới không bật cười. Một buổi tối có quá nhiều điều thú vị.

Chấn Vũ đánh thượt thở dài. Nếu biết có một kết cục thất bại như thế này, anh đã không mất công tham dự vũ hội hóa trang ...

Mưa thu

Phần 3

Mở cổng cho Như Quỳnh, lão quản gia sốt sáng:

– Mời cô vào ... Cô chủ tôi đang ở trên lầu. Cô chờ một lát, tôi sẽ báo với cô chủ.

Như Quỳnh vội nói:

– Không! Tôi không dám làm phiền bác đâu. Bác không cần phải báo với Hà Vân đâu.

Lão quản gia ngạc nhiên:

– Không báo với cô chủ, làm sao cô chủ tôi biết là cô đang ngồi đợi.

Như Quỳnh hạ giọng thấp:

– Người mà tôi muốn gặp là anh Vũ Sơn chứ không phải Hà Vân.

Lão quản gia bộc trực:

– Vũ Sơn là tài xế của ông chủ, cô gặp để làm gì?

Như Quỳnh cố che giấu sự sượng sùng:

– Vũ Sơn là bạn của anh tôi.

– Vậy sao?

– Anh tôi muốn nhắn với Vũ Sơn một chuyện quan trọng nên tôi cần phải gặp anh ấy gấp.

Lão quản gia chỉ về phía dãy nhà thấp lè tè cuối vườn:

– Cô đi đến căn phòng có sơn cửa màu xanh, Vũ Sơn đang ở đó.

Không một phút chậm trễ, Như Quỳnh liền băng qua bụi cỏ sao nháy để đến dãy nhà thấp lè tè cuối vườn.

Gõ nhẹ lên cánh cửa phòng đang đóng im ỉm. Cô như reo lên khi thấy Vũ Sơn xuất hiện ở ngưỡng cửa:

– Anh Sơn!

Vũ Sơn ngạc nhiên:

– Cô đi đâu đó?

Như Quỳnh tỉnh bơ:

– Em đi tìm anh.

– Tìm tôi chi vậy?

Như Quỳnh nũng nịu:

– Anh hỏi để ghét chưa. Sao lại không mời em vào phòng? Bộ định để em đứng rục giò sao?

Vũ Sơn trầm giọng:

– Xin mời cô.

Ngồi trên chiếc ghế Vũ Sơn vừa mang đến, đóng đưa chân Như Quỳnh ngấm ngấm mọi thứ trong phòng với ánh mắt tò mò. Giọng cô dài ra:

– Cách bài trí trong phòng của anh thật là ngăn nắp. Chỉ tiếc là ông Trần keo kiệt nhốt anh vào một căn phòng tồi tàn lụp xụp như thế này. Nếu em là anh, em sẽ không bao giờ chấp nhận làm việc cho ông ta đâu.

Vũ Sơn hăng giọng:

– Tôi chỉ cần một chỗ để ngả lưng, như thế này cũng đã ổn.

Như Quỳnh nhíu mày:

– Thế anh, ông Trần là một con người như thế nào?

Dù không ưa ông Trần nhưng Vũ Sơn vẫn đáp:

– Tôi không có ý kiến.

Như Quỳnh chăm chú nhìn anh:

– Em biết là anh không thể nói thật suy nghĩ của mình vì anh đang làm việc cho ông ta. Mọi người nói, ông Trần là một người giàu thủ đoạn. Ông ta sẵn sàng làm hại bất cứ một người nào đó miễn là kiếm được nhiều tiền.

Vũ Sơn cau mày:

– Cô nói với tôi những điều đó để làm gì?

Như Quỳnh tỉnh bơ đáp:

– Em hiểu, bắt đầu dĩ anh mới lái xe cho ông ta.

Vũ Sơn so vai:

– Ông Trần là người tốt hay xấu, tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết hoàn thành tốt công việc của mình.

Như Quỳnh chăm chú nhìn anh:

– Anh nói thật đi. Tại sao anh lại tạm ngừng công việc ở công ty để chui vào đây?

Vũ Sơn trầm giọng:

– Hôm trước, nếu nhớ không lầm tôi đã trả lời câu hỏi của cô lúc chúng ta ở quán kem.

Cô chu môi:

– Một sự giải thích hết sức khó hiểu. Em vẫn không thể lý giải nổi tại

sao anh lại bỏ ngang mọi thứ để làm một nghề thấp hèn như thế.

Vũ Sơn nhượng mảy:

– Ba tôi cũng đang làm cái nghề mà cô cho là ... thấp hèn ấy.

Như Quỳnh cuống quýt:

– Em xin lỗi, em không cố ý ... Em chỉ muốn biết vì sao anh lại đồng ý làm tài xế cho ông Trần. Phải chăng chính vì vẻ đẹp của Hà Vân đã giữ chân anh lại?

Vũ Sơn khó chịu ra mặt:

– Tôi rất mến Ngôn, Ngôn là bạn của tôi nhưng điều đó không có nghĩa là cô muốn nói gì thì nói.

Cô cười giả lả:

– Em đùa thôi mà ... Tại anh là một kỹ sư giỏi nhưng chấp nhận làm tài xế cho ông Trần nên em mới tiếc.

Vũ Sơn lạnh nhạt:

– Cô tìm tôi có việc gì không?

Như Quỳnh nguýt yêu:

– Bộ phải có chuyện gì em mới được gặp anh sao? Chiều nay em ghé đến đây để thăm anh đó.

Vũ Sơn nhìn đồng hồ:

– Tôi chuẩn bị đi công chuyện bây giờ.

Như Quỳnh xụ mặt:

– Không lẽ anh không vui khi em đến thăm anh sao?

Vũ Sơn nhún vai:

– Nếu có dịp, tôi sẽ ghé thăm Ngôn.

Như Quỳnh nguýt dài:

– Em là em gái của anh Ngôn. Anh và anh Ngôn thân nhau thế mà anh lại luôn xem em như một người xa lạ. Tại sao anh lại thân thiết với Hà Vân như thế? Anh không biết là em rất buồn về chuyện này sao?

Vũ Sơn chán chường thở dài. Nếu Như Quỳnh không phải là em gái của Ngôn, một người bạn học khá thân của anh thì anh đã đứng dậy bỏ đi từ lâu.

Có tiếng lão quản gia từ bên ngoài:

– Cậu Vũ Sơn đâu rồi ... Ông chủ gọi.

Vũ Sơn như vừa trút được gánh nặng. Vụt đứng dậy, anh vội nói:

– Chào cô.

Mím đôi môi xinh đẹp, Như Quỳnh lẳng lặng rời khỏi phòng Vũ Sơn với tâm trạng ê chề.

Cô thầm yêu Vũ Sơn từ lúc anh đến nhà cô để làm đề án tốt nghiệp ra trường. Mỗi tối, khi Vũ Sơn cầm guitare buông phím, trái tim cô lại thổn thức.

Không chỉ xuất sắc ở đề án tốt nghiệp, ra trường Vũ Sơn là một kỹ sư tài ba.

Bao lâu nay, cô chôn chặt mối tình đơn phương. Tình cờ gặp lại anh, cô mới thấy là cô không thể sống thiếu anh được. Cô không thể để Hà Vân đoạt lấy tình yêu của cô.

Hà Vân ngạc nhiên khi thấy Như Quỳnh từ trong vườn hoa nhà cô đi ra. Cô tròn mắt:

– Như Quỳnh đến hồi nào thế?

Như Quỳnh nhếch môi:

– Mới đến.

Hà Vân nhú mày:

– Thế mà chẳng có ai báo với mình là có Như Quỳnh đến chơi.

Như Quỳnh tỉnh bơ phán:

– Báo cho bồ làm gì?

– Thế Như Quỳnh tìm ai?

Như Quỳnh hất ngược mái tóc ra sau:

– Mình đi tìm anh Vũ Sơn.

– Như Quỳnh đã gặp chưa?

– Mình và Vũ Sơn này giờ nói chuyện với nhau cũng khá lâu.

Hà Vân gật đầu:

– Mình vẫn nhớ anh của bồ là bạn của anh Vũ Sơn.

Như Quỳnh tặc lưỡi:

– Mình đang phân vân không biết có nên nói chuyện này với bồ không?

Mở to mắt nhìn Như Quỳnh, Hà Vân ngạc nhiên:

– Có chuyện gì thế?

Như Quỳnh so vai:

– Chúng ta đi đến ghế đá đầu kia đi. Chuyện này khá tế nhị

Hà Vân sánh bước cùng Như Quỳnh đi đến chiếc ghế đá đặt trong vườn.

Như Quỳnh ngồi xuống ghế. Cô cố giấu ánh mắt hân học với Hà Vân.

Vẻ khả ái của Hà Vân làm con tim cô thêm tê buốt.

Hà Vân hắng giọng:

– Như Quỳnh nói đi.

Như Quỳnh rào đón:

– Mình chỉ sợ bờ buồn ...

Hà Vân so vai:

– Bờ đừng ngại.

Như Quỳnh vờ buồn bã:

– Mình cũng không biết phải hành động như thế nào nữa, giấu bờ thì cũng không được mà nói ra thì cũng cảm thấy khó xử.

Hà Vân nhíu mày:

– Nếu Như Quỳnh thấy khó nói thì mình cũng không buộc Như Quỳnh phải nói.

Sợ hỏng chuyện, Như Quỳnh thôi đưa đẩy:

– Thôi thì mình đành nói vậy. Lúc này, giữa mình và Vũ Sơn đã xảy ra cuộc cãi vã kịch liệt.

Hà Vân tròn mắt:

– Sao thế?

Như Quỳnh rầu rĩ:

– Cũng tại mình cố bảo vệ cho chú Trần. Nói bờ đừng buồn, Vũ Sơn rất ghét chú Trần. Anh ấy đã nguyên rủa chú Trần bằng những lời nặng nề nhất. Vũ Sơn đã kể cho mình nghe những thủ đoạn mà chú Trần đã làm với mọi người.

Hà Vân lặng người. Thật đáng buồn khi ba cô không phải là người tốt. Nhưng Vũ Sơn cũng thật đáng trách khi nói với Như Quỳnh những điều đó.

Cô tức giận:

– Dù ghét ba mình đến đâu, anh Vũ Sơn cũng không được quyền nói xấu ba mình. Tại sao Vũ Sơn không thẳng thắn nói với ba mình những gì mà anh thấy sai?

Mở cờ trong bụng nhưng Như Quỳnh vờ rầu rĩ:

– Mình cũng nói như bờ nhưng Vũ Sơn lại giận mình. Mình và Vũ Sơn đã cãi nhau.

Hà Vân khẽ nói:

– Mình cảm ơn Như Quỳnh.

Như Quỳnh dặn dò:

– Bờ hãy hứa với mình là không kể với Vũ Sơn những gì mình đã nói.

Như Quỳnh yên tâm ...

Tiến Như Quỳnh ra cửa, Hà Vân chợt cảm thấy buồn hơn bao giờ hết ...

Cho xe nổ máy, Vũ Sơn hơi ngạc nhiên khi thấy Hà Vân không cười nói như mọi khi. Khuôn mặt xinh đẹp của cô nghiêm trang hẳn.

Anh mỉm cười:

– Hôm nay cô làm bài bị điểm kém à?

– Không.

– Có chuyện gì không vui à?

Hà Vân lại lắc đầu:

Vũ Sơn mỉm cười. Cô tiên nhỏ lúc nào cũng như chú chim sơn ca. Hôm nay cô im lặng không nói gì kể ra cũng chuyện lạ.

Giờ thì anh mới sực nhớ là sáng nay, khi anh chở cô đi học cô cũng im lặng như thế.

Giọng anh hóm hỉnh:

– Cô đang giận ai thế?

– Không biết.

– Giận ai mà lại ... không biết sao?

Hà Vân bậm môi. Câu chuyện mà Như Quỳnh kể đã làm cô giận anh, giận kinh khủng. Thế mà anh lại không biết.

Vũ Sơn đùa:

– May là cô không giận tôi.

Hà Vân ầm ức:

– Nếu tôi giận ... anh thì sao?

Vũ Sơn cười:

– Tôi biết là không thể có chuyện đó.

Hà Vân day lại nhìn thẳng vào mặt anh:

– Sao anh tự tin đến thế?

Nãy giờ Vũ Sơn cứ ngỡ là Hà Vân đùa, chỉ đến khi ấy anh mới đoán là cô giận anh thật.

Anh hắng giọng:

– Cô giận tôi về chuyện gì?

Nhớ lại lời hứa với Như Quỳnh, Hà Vân thở dài:

– Tôi ... đâu có giận anh.

Vũ Sơn gặng hỏi:

– Thật chứ?

– Vâng.

Vũ Sơn giọng ầm áp:

– Nếu cô giận tôi, tôi sẽ rất buồn.

Cô ngồi yên lặng suy nghĩ mông lung. Liệu có thể tin vào những lời của Như Quỳnh không nhỉ? Bạn bè trong lớp cũng không thích Như Quỳnh vì tính cách của cô ta. Như Quỳnh vốn hay bịa đặt. Lần này thì

sao nhỉ? Biết đâu, những gì Như Quỳnh đã nói với cô cũng là lời dối trá thì sao?

Cô quay mặt lại nhìn Vũ Sơn. Đây là lần đầu tiên cô quan sát anh kỹ như thế.

Khuôn mặt cương nghị với hàng mày rậm. Đôi mắt sáng thông minh, ánh nhìn mạnh mẽ. Phong thái của anh thật đáng tin cậy.

Vũ Sơn bật cười khi chợt nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Hà Vân qua kính chiếu hậu:

– Bộ mặt tôi có ... lộ nòi hả?

Hà Vân dằn dỗi:

– Không.

– Sao cô chăm chăm nhìn tôi như thế?

Chợt nhìn vào kính chiếu hậu, Hà Vân đỏ mặt. Mãi chiếu tướng anh cô quên mất là anh có thể nhìn thấy cô trong gương.

Cô âm ức:

– Tôi muốn quan sát anh.

– Để làm gì?

– Đoán xem anh là người như thế nào.

Vũ Sơn phì cười:

– Đừng làm thầy bói đấy nhé.

Cô lúng búng:

– Tôi đang nói chuyện thật nghiêm túc mà anh lại đùa.

– Tại tôi thấy ngày hôm nay cô hơi hình sự.

Cô dẫu môi:

– Anh hãy tự vấn mình đi, anh có làm một điều gì đó không phải với tôi không?

Vũ Sơn mỉm cười. Cô tiên nhỏ của anh ngày hôm nay hơi khác lạ, không véo von như sơn ca mà lại đi tra vấn anh.

Giọng anh chân thành:

– Tôi luôn làm những gì có thể đem lại niềm vui cho cô, tôi rất mến cô.

Hà Vân khẽ cắn môi. Cô lại nghĩ đến tính cách của Như Quỳnh. Tại sao cô lại đi tin vào những lời nói của một người vốn hay đổ kỵ với bạn bè nhỉ?

Giọng vui vẻ của Vũ Sơn cắt ngang suy nghĩ của cô:

– Cô có muốn ăn kem không, tôi mời cô?

Chiếc Toyota không dừng trước nhà hàng mười sáu tầng mà đổ xích bánh bên vỉa hè gần bờ sông.

Hà Vân ngồi xuống chiếc ghế gỗ Vũ Sơn kéo ra. Cô mỉm cười thật tươi:

– Kem dâu nhé?

Vũ Sơn dễ dãi:

– Gì cũng được.

Hà Vân sôi nổi:

– Hay là kem sầu riêng?

Vũ Sơn chưa kịp trả lời, cô đã tiếp:

– Hay là kem dừa đi. Kem dừa có vị bù bùi rất ngon.

Bất gặp nụ cười hóm hỉnh của anh, cô cười xòa:

– Tại tôi thấy kem nào cũng ngon nên không biết phải chọn thứ nào.

Vũ Sơn đề nghị:

– Nếu thế, chúng ta gọi kem thập cẩm.

– Vâng.

Nhấn nha xúc từng thìa kem mát lạnh, cô và anh thú vị ngấm mây chiều trôi lãng băng trên bờ sông.

Giọng của Hà Vân thật mềm:

– Anh có em gái không?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Cô em gái của tôi cũng lóm lỉnh và dễ thương như cô.

– Anh có muốn tôi làm em gái của anh không?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Đừng quên tôi chỉ là một anh chàng tài xế nghèo và cô là con gái của ông chủ.

Cô làm mặt giận:

– Tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa nếu anh còn nói như thế.

Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt đẹp:

– Đó là sự thật.

Cô khẽ cắn môi:

– Anh thật tốt với tôi. Nhiều lúc tôi mong có được một người anh như anh.

Anh sẵn lòng xem tôi như cô em gái của anh chứ?

Ánh mắt mong đợi của Hà Vân làm Vũ Sơn khó đưa ra lời chối từ. Anh đành gật đầu.

Về mặt Chấn Vũ dương dương tự đắc khi mở cửa bước lên xe.

Thế là cuối cùng mọi việc đã diễn ra theo chiều hướng vô cùng thuận lợi.

Ông Trần đã buộc Hà Vân phải đi chơi với anh. Để tăng thêm phần thong dong và cách xa thành phố bụi bặm, Chấn Vũ đã chọn bãi biển Vũng Tàu. Để tăng thêm phần ngọt ngào của hương vị chiến thắng, Chấn Vũ đã nói với ông Trần là anh cần có tài xế chở anh và Hà Vân đi chơi.

Nhìn Vũ Sơn bằng ánh nhìn ngược ngạo, Chấn Vũ cao giọng:

– Chờ một lát, cô chủ của cậu xuống ngay bây giờ.

Đáp lại vẻ trịch thượng của Chấn Vũ, Vũ Sơn giữ thái độ im lặng. Đặt hai tay hững hờ trên vô lăng, anh đắm đắm nhìn về phía trước. Thật khó hình dung anh đang nghĩ gì vào lúc này.

Một lát sau, Hà Vân đi xuống với đôi mắt sưng mọng. Chấn Vũ liếc nhìn Vũ Sơn một cái thật nhanh. Không sao, cứ cánh biện minh cho phương tiện. Tên tài xế này có nghĩ gì cũng mặc hắn, miễn sao anh sẽ cưới được Hà Vân để không bao giờ hắn mơ tưởng một điều viễn vông.

Chấn Vũ xun xoe mở cửa xe, giọng ngọt ngào:

– Mời em ...

Chấn Vũ khá ranh mãnh. Anh ta cố tình ngồi vào ghế ở phía trước. Khi Hà Vân vừa an vị, anh ta lại vội vàng di chuyển, ngồi vào băng ghế sau, ngay bên cạnh cô.

Vũ Sơn cho xe nổ máy. Một bầu không khí ngọt ngạt bao trùm lấy mọi người.

Chấn Vũ phá tan sự im lặng:

– Anh muốn chúng ta ngắm biển lúc hoàng hôn, cảnh vật lúc ấy rất đẹp.

– ...

– Em có hay đến Vũng Tàu không?

– Không.

Chấn Vũ sôi nổi:

– Có một nhà hàng chế biến khá ngon hải sản tươi, anh sẽ đưa em đến đó.

– ...

– Dạo này bãi biển sạch hơn dù các du khách đến nhiều hơn.

– ...

– Còn mấy tháng nữa là em tốt nghiệp ra trường?

– Tôi không rõ.

Chấn Vũ kêu lên thật kịch:

– Sao lạ thế? Chẳng lẽ em lại không biết khi nào mình thi tốt nghiệp sao?

– ...

– Anh nhớ là chú Trần bảo còn chưa đầy hai tháng nữa là em ra trường.

Hà Vân ngọt nhạt:

– Nếu biết, sao còn hỏi?

Chấn Vũ cười xòa:

– Tại anh hay đăng trí mà.

Quay lại ngắm cô, Chấn Vũ xuýt xoa:

– Chiều hôm nay em rất đẹp. Rất ít khi anh nhìn thấy em mặc quần jeans áo pull như thế này. Nếu những chiếc váy mang lại cho em sự mềm mại đầy nữ tính thì jeans lại tạo cho em dáng mạnh khỏe tươi tắn.

Hà Vân so vai:

– Tôi không xứng với lời khen tặng của anh đâu.

Chấn Vũ nhướn mày:

– Sao em lại nói như thế? Em không biết là em đẹp đến thế nào sao?

Cô dậm dẳng:

– Tôi chỉ muốn yên thân, không ai quan tâm đến tôi là được.

Chấn Vũ cười lớn:

– Anh ngưỡng mộ vẻ đẹp của em. Anh biết có bao nhiêu người cũng ngưỡng mộ em như anh, nhưng có làm chủ được đóa hồng hay không lại là chuyện khác.

Cô mím môi lại:

– Anh tuyên bố như thế là quá sớm đấy.

Chấn Vũ hăng giọng:

– Hoa hồng nào chẳng có gai. Dù em có thái độ như thế nào đi nữa, anh vẫn có sự thông cảm. Anh không hề giận em.

Hà Vân day mặt ngó ra ô cửa kính chắn gió. Cô giận ba cô không thể tả. Ba cô thật độc đoán khi buộc cô phải làm những điều mà ông áp đặt.

Chấn Vũ liếc nhìn Vũ Sơn. Một lần nữa, khuôn mặt điển trai đầy lôi cuốn và sự mạnh mẽ trong phong thái của Vũ Sơn khiến Chấn Vũ tức đến nghẹn thở.

Hít một hơi thật dài, anh tự an ủi mình là tất cả sắp kết thúc. Chỉ cần chính thức trở thành con rể của ông Trần, công việc đầu tiên của anh là tống cổ tên tài xế đáng ghét này ra khỏi nhà ngay lập tức.

Xe dừng ở bãi Vũng Tàu.

Nhìn Vũ Sơn, Chấn Vũ giọng cao ngạo:

– Cậu không được rời khỏi xe nửa bước. Nếu để lũ con nít làm trầy sơn chiếc Nissan là không xong với tôi đâu.

Vũ Sơn nhếch môi:

– Tôi sẽ đợi đến bao giờ?

Chấn Vũ cười đều:

– Chưa biết! Cậu nên cần biết rằng mình chỉ là một tài xế làm công, phục tùng theo mệnh lệnh.

Vũ Sơn nhìn thẳng vào mặt Chấn Vũ. Nếu không vì quan tâm đến Hà Vân, anh đã không đồng ý lái xe cho tên thương gia đều giả này và sẵn sàng cho gã một cú đấm như thôi sơn vào mặt.

Cùng Chấn Vũ đi vào nhà hàng, Hà Vân ngồi xuống ghế với đôi mắt vô hồn.

Chấn Vũ giọng sốt sắng:

– Em uống gì?

Hà Vân so vai:

– Tôi không uống gì cả.

Chấn Vũ nhăn mặt:

– Sao thế em? Đừng trẻ con như thế chứ!

Cô bướng bỉnh:

– Tôi không khát.

Chấn Vũ nở nụ cười cầu tài:

– Anh gọi cho em một ly cam vắt nhé?

Bắt gặp ánh mắt dò xét của cô, anh ta giả lả:

– Anh hỏi rất kỹ chú Trần tất cả sở thích của em, vì thế anh mới biết là em rất thích cam vắt.

Không đợi cô kịp nói gì, Chấn Vũ đã gọi bồi mang nước uống và thức ăn đến.

Cô khó chịu:

– Anh còn hỏi ba tôi những gì nữa?

Chấn Vũ cười:

– Về tất cả những gì liên quan đến em. Thú thật, anh rất ấn tượng thành tích học tập của em. Không chỉ đẹp mà em còn rất thông minh, anh rất ngưỡng mộ em.

Giọng cô thù địch:

– Anh nói với tôi điều đó để làm gì? Anh có biết là tôi rất ghét anh không?

Chấn Vũ tỉnh bơ:

– Đó chẳng qua là tâm lý thường tình của một người con gái chưa lần nào yêu. Sau này mọi thứ sẽ đổi khác.

Hà Vân khẽ nheo mắt:

– Dùng ba tôi để làm áp lực với tôi, anh không thấy xấu hổ sao?

Chấn Vũ vờ vĩnh:

– Em vừa nói gì?

Cô giận dữ:

– Anh tưởng là tôi không biết gì cả sao? Tại sao ba tôi lại buộc tôi phải đi chơi với anh, anh đã rõ.

Chấn Vũ nghiêm nét mặt:

– Em vừa nói những điều hết sức vô lý. Anh là ai mà có thể gây áp lực với ba em, một con người giàu có, đầy thế lực? Thì ra, giữa chúng ta đã có sự hiểu lầm.

Liếc về mặt giận dữ của cô, anh nói tiếp:

– Chú Trần rất quý mến anh, nếu chú Trần có quyết đoán với em thì cũng không phải lỗi của anh. Anh chỉ có một lỗi duy nhất là ... yêu em. Từ khi gặp em, anh biết rằng trái tim của anh chỉ dành riêng cho em.

Cô mím môi lại:

– Tôi đã có bạn trai rồi.

Chấn Vũ háng giọng:

– Anh biết là em nói dối.

– Anh không tin thì thôi. Tại sao tôi phải nói dối anh chứ.

Chấn Vũ mỉm cười:

– Trừ khi em có chồng, cho dù em đang yêu ai thì điều đó cũng không thể ngăn cản được anh. Anh yêu em. Anh muốn cầu hôn với em.

Vờ không nhìn thấy vẻ mặt chán ngán của Hà Vân, Chấn Vũ xun xoe:

– Em uống nước đi ...

Khoanh hai tay trước ngực, Hà Vân dõi mắt nhìn ra biển. Từng cánh hải âu đang chao lượn trên những ngọn sóng. Chiều xuống dần ...

Đáp lại giọng Chấn Vũ mời mọc những sơn hào hải vị vừa mới được mang ra, Hà Vân lạnh lùng tuyên bố:

– Tôi muốn đi dạo trên biển một mình.

Chấn Vũ xăng xái:

– Anh đi với em.

Cô mím đôi môi hồng xinh đẹp:

– Không. Tôi đi một mình.

– Anh không thể để em lang thang trên biển một mình được, chú Trần đã giao trách nhiệm cho anh.

Cô giận dữ:

– Anh đừng quấy rầy tôi nữa ... tôi chỉ muốn yên thân ...

Để mặc Chấn Vỹ ngồi một mình với những bàn thức ăn ê hề, Hà Vân lững thững đi dạo trên biển. Gió lùa vào những sợi tóc mềm như tơ, tung lên cao.

Mắt cay xè, Hà Vân cảm thấy buồn và cô đơn hơn bao giờ hết. Cô rất thương ba cô. Cô không hề muốn làm ba cô phật lòng, thế nhưng vì để làm vui lòng ba cô mà cuộc đời của cô phải gắn chặt vào cuộc đời của Chấn Vỹ thì không còn gì khủng khiếp hơn.

Đang lang thang, Hà Vân bỗng khựng lại ...

Cuối bãi, một chàng trai đang lặng lẽ ngắm sóng biển. Dáng cao lớn hiên ngang với bờ vai rộng của anh không lẫn vào đâu được.

Cô đi thật nhanh về phía anh, giọng mừng rỡ:

– Vũ Sơn!

Quay lại nhìn cô, anh ngạc nhiên:

– Sao cô lại đi dạo một mình?

Cô giận dỗi:

– Bộ tôi đi một mình không được sao?

Rồi chừng như không biết trút giận vào đâu, cô nói một hơi:

– Anh phải biết là tôi ghét Chấn Vỹ kinh khủng chứ. Tôi không muốn nói chuyện với anh ta nữa, cũng như giờ đây tôi không muốn nói chuyện với anh nữa vì câu hỏi đáng ghét của anh.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Cô cùng đi với anh ta, vì không thấy anh ta nên tôi mới hỏi.

Hà Vân giậm chân:

– Anh phải biết là tôi ghét anh ta chứ!

Vũ Sơn chưa kịp nói gì thì đã thấy Chấn Vỹ xuất hiện. Như bỏ nhào về phía hai người đang đứng, Chấn Vỹ gầm lên:

– Tại sao cậu lại đứng đây? Tại sao cậu lại bỏ mặc chiếc Nissan không ai coi ngó?

Vũ Sơn điềm đạm:

– Tôi đã cho xe vào bãi giữ xe.

Chấn Vỹ lớn giọng:

– Tôi không cho phép cậu rời khỏi chiếc xe nửa bước. Tại sao cậu dám chống lại lệnh của tôi?

Vũ Sơn nhún vai:

– Anh không có quyền yêu cầu một điều gì với tôi vì tôi là tài xế của ông Trần chứ không phải của anh.

Chấn Vỹ giận dữ:

– Lão xược! Tài xế của chú Trần cũng là người làm công của tôi.

Vũ Sơn cao ngạo:

– Trong hợp đồng giữa tôi và ông Trần không hề có một điều khoản nào buộc tôi phải phục vụ cho một người nào đó ngoài những thành viên của gia đình ông Trần.

Giận không thể tả, Chấn Vỹ hằn học:

– Được rồi! Nếu chú Trần không sa thải mày mới là chuyện lạ.

Hà Vân cắt ngang:

– Anh không có quyền nặng lời với tài xế của ba tôi.

Chấn Vỹ mắt trợn:

– Như em ... thấy đó, anh chưa thấy tên tài xế nào xác xược như tài xế của gia đình em cả. Hẳn thật là ngang ngược.

Hà Vân lạnh lùng phán:

– Tôi thấy thái độ của anh Vũ Sơn không có gì đáng chê trách. Chính anh mới là người gây sự trước.

Khẽ so vai, Vũ Sơn lảng lạng quay gót. Chấp nhận làm tài xế cho Chấn Vỹ trọn một ngày, anh có lý do riêng của anh ...

Bẽ mặt, Chấn Vỹ lảng qua chuyện khác:

– Chú Trần vừa mới điện thoại cho anh, chú có hỏi thăm về cuộc đi chơi của anh và em. Anh có nói với chú là mọi chuyện đều tốt đẹp, anh rất vui khi có em bên cạnh.

Hà Vân chăm chú nhìn Chấn Vỹ. Có thể ba cô vừa gọi đến nhưng cũng có thể là một lời cảnh báo của Chấn Vỹ. Nếu cô cứ tiếp tục gây gổ anh ta, thế nào ba cô cũng có biện pháp với cô.

Cô dịu giọng:

– Tôi muốn ra xe.

Chấn Vỹ giọng luyến tiếc:

– Về ngay bây giờ sao?

– Vâng.

– Chúng ta chưa nói được gì nhiều với nhau.

Cô lạnh mặt:

– Tôi thấy thế là đã quá nhiều.

Chấn Vỹ nuối nài:

– Anh sẽ trả lời ba em như thế nào đây khi em bỏ mặc anh một mình trong nhà hàng. Nói dối qua điện thoại dù sao cũng dễ hơn là đối thoại trực tiếp.

Hà Vân cười nhạt. Không muốn hứng chịu cơn thịnh nộ của ông Trần,

cô hát cảm:

– Được rồi, tôi sẽ quay trở về lại nhà hàng cùng anh.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đầm lệ của Hà Vân, ông Trần khàn giọng:

– Con đừng thuyết phục ba vô ích, trước khi đi đến một quyết định quan trọng như thế ba đã suy nghĩ cân nhắc rất nhiều. Vì thương con, lo lắng cho hạnh phúc của con ba mới nhận lời cầu hôn của Chấn Vỹ. Theo sự bàn bạc giữa ba và Chấn Vỹ đúng một tháng nữa, lễ cưới sẽ được tổ chức.

Cô sụt sùi:

– Con mong ba hiểu cho con ... Ba đừng buộc con phải lấy một người mà con không hề yêu thương.

Giọng ông Trần nghiêm khắc:

– Một khi ba đã quyết định điều gì thì không một ai được cãi lại lệnh của ba.

Tình yêu sẽ đến sau hôn nhân. Không chỉ giàu có mà còn là người từng trải khôn ngoan, Chấn Vỹ sẽ mang lại hạnh phúc cho con.

Hà Vân nắm lấy cánh tay của ông:

– Ba ... tại sao ba lại quyết định như thế chứ? Ba không thương con sao?

Ông Trần nhướn mày:

– Vì thương con nên ba mới gả con cho Chấn Vỹ. Chấn Vỹ đang sở hữu một gia sản khổng lồ, biết bao nhiêu người con gái mơ ước đại vị của con mà đâu có được.

Cô nấc lên:

– Con không yêu Chấn Vỹ ... Con căm ghét Chấn Vỹ ... Con không đồng ý kết hôn với anh ta đâu.

Ông Trần gằn giọng:

– Con dám chống lại lệnh của ba sao?

– Ba ...

– Nếu con chống lại lệnh của ba, ba sẽ không bao giờ xem con là con gái của ba nữa ... Con đi đâu thì đi, xem như ba không có một đứa con bất hiếu trong ngôi nhà này.

Giọng Hà Vân khản thiết:

– Ba! Ba biết là con không yêu Chấn Vỹ mà, tại sao ba lại nỡ ép buộc con lấy Chấn Vỹ?

Ấn con ngồi xuống ghế, ông Trần lừ mắt:

– Mọi chuyện đã được quyết định xong, con đừng mong lung lạc ba

bằng những giọt nước mắt ... Vô ích.

Bỏ mặc Hà Vân ngồi khóc toi bờ một mình trong phòng khách, ông Trần đi về phía chiếc Toyota. Vũ Sơn đang ngồi đợi ông sau vô lăng. Đang dán mắt vào chiếc máy Viễn tính cũ kỹ, Vũ Sơn chợt giật mình vì tiếng gọi khẽ:

– Anh Sơn!

Quay người lại, anh không giấu được ngạc nhiên:

– Cô đi đâu đây?

Không trả lời câu hỏi của anh, Hà Vân nghiêng đầu hỏi:

– Anh đang làm gì thế?

Vũ Sơn so vai:

– Tôi đang chơi trò chơi trên máy.

Khẽ lắc đầu, cô nhỏ nhẹ:

– Anh định giấu tôi một điều gì đó chẳng? Nếu tôi không làm, anh đang làm việc trên máy chứ đâu phải chơi game.

Nhìn lại màn hình, Vũ Sơn ngập ngừng:

– Vâng ...

Hà Vân khẽ cắn môi. Cô tin rằng cô chưa hiểu rõ hết về Vũ Sơn.

Dường như anh đang giấu cô một điều gì đó về công việc hiện tại của anh.

Vũ Sơn nhắc lại câu hỏi:

– Cô tìm tôi có chuyện gì không?

Hà Vân thở hắt một cái thật mạnh. Giờ thì Vũ Sơn mới nhận ra là đôi mắt xinh đẹp của cô đang sung mọng lên, tóc rối bời ...

Anh kêu lên:

– Có chuyện gì thế?

Cô ngồi xuống ghế:

– Tôi đang chán đời kinh khủng, chỉ muốn chết.

Vũ Sơn hốt hoảng:

– Sao lại thế? Chuyện gì đã xảy ra với cô, sao cô lại khóc?

Hà Vân rầu rĩ:

– Ba tôi buộc tôi phải lấy chồng.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Thế mà tôi cứ ngỡ là chuyện gì ghê gớm lắm.

Cô nổi giận:

– Anh nữ nói với tôi những lời như thế sao?

Vũ Sơn trầm giọng:

– Con gái lớn lên đến tuổi phải đi lấy chồng, đó là quy luật tự nhiên.

Cô giận bưng bưng:

– Nếu biết anh nói như thế, tôi đã không tìm anh để kể lể. Anh có biết là ba tôi buộc tôi phải lấy ai không?

Vũ Sơn điềm đạm trả lời:

– Chấn Vỹ.

Cô tuôn một hơi:

– Đúng như thế. Nhưng tôi không yêu Chấn Vỹ. Giữa tôi và anh ta không hề có sự đồng cảm. Tôi không thể làm vợ anh ta được. Ba tôi đã buộc tôi phải kết hôn với anh ta. Nếu không, ông sẽ từ bỏ tôi, không xem tôi là con của ông nữa.

Anh đi đến cửa sổ, nhìn ra những bụi thạch thảo đang nép mình dưới chân tường, giọng anh hững hờ:

– Cô biết rồi đấy, tôi đâu có thể giúp gì cho cô được.

Hà Vân ghen ngào:

– Hãy cho tôi một lời khuyên! Tôi tìm đến anh vì anh rất tốt với tôi.

Anh dừng tỏ ra hững hờ bàng quan với tôi như thế.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Hãy thuyết phục ba cô. Ông ấy có thể tàn nhẫn với tất cả mọi người nhưng với cô thì không. Ba cô rất yêu cô.

Hà Vân chua chát:

– Vì yêu thương tôi nên ba tôi mới chọn cho tôi một con người mà ông vừa ý nhất. Chấn Vỹ hội tụ tất cả những gì mà ba tôi yêu cầu. Tôi đã khóc đến hết nước mắt nhưng vẫn không lay chuyển được ba tôi. Anh biết rõ tính cách của ba tôi rồi đó. Một khi ba tôi đã quyết định điều gì thì không ai có thể làm ông đổi ý, cho dù đó là tôi.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Vậy tôi có thể giúp gì được cho cô?

Hà Vân ôm lấy mặt khóc rung rức:

– Tôi cũng không biết nữa.

Lặng lẽ pha cho cô ly nước lọc, anh dịu dàng bảo:

– Cô uống đi. Thật tình là tôi cũng không biết phải làm gì để giúp đỡ cô. Chú Trần là nhưng hết sức độc đoán.

Cô lại trấn trở với câu hỏi:

– Thế tôi phải làm sao?

Anh nhìn thật lâu trên đôi mi buồn:

– Cô không yêu Chấn Vỹ sao?

Hà Vân thở nhẹ:

– Anh biết điều đó rõ hơn ai hết mà. Làm sao tôi có thể yêu một con người như thế.

Anh trầm giọng:

– Chân Vỹ rất yêu cô.

– Tôi biết, thế mới khổ.

– Chân Vỹ rất giàu, khôn ngoan và từng trải. Anh ta sẽ là chỗ tựa vững chắc cho cô.

Cô giận hờn:

– Anh nói không khác gì ba tôi là mấy. Tôi tìm anh không phải để nghe anh tán tụng anh ta.

Vũ Sơn so vai:

– Không phải tán tụng mà chỉ là chỉ ra cho cô một sự thật.

Cô nguẩy đầu:

– Cho dù Chân Vỹ có thành đạt đến cỡ nào đi nữa thì cũng không có ý nghĩa gì với tôi. Tôi chỉ có ác cảm với anh ta mà thôi.

Giọng Vũ Sơn ảm áp:

– Cô cũng không nên giận hờn ba cô. Khi quyết định gã cho Chân Vỹ, ba cô đã xuất phát từ tình thương, từ sự lo lắng cho tương lai của cô.

Cô thở hắt một cái thật mạnh:

– Tôi không cần ai lo lắng cho tôi cả. Tôi đang giận ba tôi kinh khủng. Nếu biết anh sẽ nói với tôi những lời tỉnh táo lạnh lùng như thế, tôi đã không tìm đến anh.

Vừa dùng dùng đứng dậy, đôi vai cô đã được Vũ Sơn giữ lại. Giọng anh buồn buồn:

– Hà Vân ...

Cô vùng vằng:

– Mặc kệ tôi!

Ấn cô ngồi xuống ghế, anh trầm giọng:

– Tôi cũng không biết nói như thế nào cho cô hiểu. Một ngày nào đó, cô sẽ hiểu được ... Lúc nào tôi cũng mong cho cô được hạnh phúc. Tôi chỉ muốn nhìn thấy cô vui ... Hình ảnh đầu tiên mà tôi nhìn thấy cô khi đến đây là một khuôn mặt đẹp với nụ cười rạng rỡ hồn nhiên. Nhìn thấy cô khóc, lòng tôi thật xót xa ... Nhưng đưa ra cho cô một lời khuyên, cô phải hiểu là một điều cực khó ...

Cô chớp mi:

– Tôi hiểu, anh luôn tốt với tôi.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, anh soi vào đôi mắt đẹp:

– Tôi chờ cô đi dạo một lúc nhé!

Hà Vân rầu rĩ:

– Tôi không đi đâu hết.

Anh dỗ dành:

– Tôi không muốn cô nhốt mình trong phòng và khóc ...

– Mặc kệ tôi ...

– Cô không biết là tôi sẽ rất buồn nếu cô lại khóc sao?

Hà Vân mở to mắt nhìn Vũ Sơn. Thật khó mà từ chối lời đề nghị của anh khi luôn quan tâm đến cô, chỉ muốn làm cô vui.

Giọng cô nghèn nghẹn:

– Vâng ... thế thì đi ...

Nhìn bộ đồ lửng trên người cô, anh khẽ nói:

– Tôi ra xe chờ cô đi thay quần áo.

Cô lắc đầu:

– Như thế này cũng được, tôi sẽ ngồi yên trên xe và không ghé vào đâu cả.

Vũ Sơn cho xe chạy ra ngoài vi thành phố. Anh lái xe thật chậm, đi qua những con đường nhỏ có những hàng cây chụm đầu vào nhau, rồi sau đó phóng nhanh ra ngoài vi thành phố.

Tâm trạng nhẹ nhõm đôi chút, Hà Vân chùng giọng:

– Đã lâu lắm rồi tôi không được thư giãn như thế này.

– Cô thấy dễ chịu hơn chứ?

– Vâng ... Đừng nghĩ đến chuyện hôn nhân, tôi cảm thấy thanh thản hơn.

– Tạm thời chúng ta sẽ không nhắc đến chuyện đó vào lúc này.

Cô khẽ nói:

– Anh thật là tốt và ... đặc biệt.

Anh xoay người nhìn cô:

– Đặc biệt?

Cô cắn môi:

– Tôi đoán là anh đang giấu tôi một điều gì đó về bản thân mình.

Anh mỉm cười:

– Cô nghĩ như thế sao?

– Vâng ... tôi đang muốn biết trước khi thay bác Mười, anh làm việc ở đâu?

Vũ Sơn cười:

– Tôi đang thất nghiệp.

Cô đầu môi:

– Tôi không tin.

– Tại sao cô lại không tin tôi chứ?

Cô lua tay vào mái tóc mềm mượt:

– Nếu anh không muốn nói, tôi cũng không dám nài ép.

Xoay nhẹ vô lăng, Vũ Sơn liếc nhìn vào kính chiếu hậu. Vẻ mặt của Hà Vân đang giận hờn.

Không muốn làm cô buồn, anh trở vào đám cỏ ven đường hỏi:

– Cô có biết là loài cỏ gì không?

Cô mở to mắt:

– Sao chúng lại có hoa?

Vũ Sơn trầm giọng:

– Hoa sao nhái.

Cô trầm trồ:

– Màu của chúng mới đẹp làm sao, thật hiền hòa.

Anh sôi nổi:

– Tôi ngắt cho cô mấy nhánh nhé?

– Vâng.

Tung cửa xe, anh đi đến bên vệ đường. Một lát sau anh trở lại với bó hoa cỏ trong tay.

Đón lấy những bông hoa cỏ dễ thương, cô trầm trồ:

– Cảm ơn anh, chúng mới đẹp làm sao.

Vũ Sơn mỉm cười khi nhìn thấy cô hít hà hương thơm dịu dịu của những bông cỏ. Giọng anh vui vui:

– Thế mà tôi cứ ngỡ là cô không bao giờ thích hoa cỏ. Trong vườn nhà cô, trước đây nhà dành cho lão quản gia và tôi có mấy bụi cỏ sao nhái mà cô không hề để ý đến.

– Thế sao?

– Cũng có thể là vì chúng chưa có hoa.

Cô chớp mi:

– Tôi yêu những gam màu nhẹ.

– Tôi cũng vậy, gam màu nhẹ thường đem đến cảm giác bình yên.

– Thế anh có yêu hồng không?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Tôi chỉ thích hồng trắng.

Cô nói như reo:

- Tôi cũng thế. Hồng trắng thật tinh khiết, mong manh và dễ thương.
- Sự mong manh thường mang đến một vẻ đẹp rất riêng.
- Thế anh có thích hồng tĩ muội không?

Anh nhúu mày:

- Hồng tĩ muội là hồng ... như thế nào?

Cô cười hiền:

- Đó là loài hồng có hoa nhỏ xiu, trên mỗi nhánh luôn có hai bông hoa nho nhỏ chụm đầu vào nhau hết như hai chị em, vì thế mới có tên tĩ muội.

Anh thú vị:

- Tôi đoán là hoa tĩ muội rất đẹp.

Cô cọ chiếc mũ thanh tú vào bó hoa cỏ:

- Vâng ... Nhưng nói chung tôi chỉ thích cảm chướng và hồng trắng. Lái xe đi thêm một đoạn nữa, anh dừng lại trước cánh đồng đang trĩu hạt. Cô tì cằm vào ô cửa kính đang mở, giọng trong trẻo:

- Đã gần đến mùa gặt rồi phải không anh?

Anh dịu dàng bảo:

- Có lẽ là như thế. Không khí trong lành thật là dễ chịu.

Gió lùa vào mái tóc mềm mượt và tung những sợi tóc lên cao khiến cô phải dùng tay giữ lại. Cô cười hiền:

- Gió mang theo hương đồng nội, tôi cảm được mùi thơm của lúa mới ở trong gió.

Anh đứng tựa người vào thành xe, hai tay khoanh trước ngực, dõi mắt nhìn về phía cuối chân trời.

Một khoảng lặng giữa anh và cô. Dù không nói với nhau thêm một lời nào nhưng đó là một khoảnh khắc đẹp. Anh, mạnh mẽ như núi. Cô, dịu dàng như sông. Nếu có một người nào đó bắt chọt lên phim, sẽ có ngay một khuôn hình đẹp với dáng đứng ngạo nghễ của anh và mái tóc của cô bay bay trong gió.

Thật lâu, quay lại nhìn cô giọng Vũ Sơn ấm áp:

- Giờ tôi chở cô về nhà nhé.

Như nhớ đến hoàn cảnh thực tại của mình, vẻ mặt Hà Vân buồn xo:

- Tôi chưa muốn về nhà vào lúc này.

Anh trầm giọng:

- Đã đến giờ tôi phải đi đón ba cô.

Hà Vân buông thông vai:

- Thế thì anh quay xe lại đi.

Liếc nhìn khuôn mặt rầu rĩ của cô, anh an ủi:

– Ngày mai, lúc nào rảnh, tôi sẽ chở cô đi dạo như thế này.

Cô khẽ thở dài:

– Cám ơn là anh đã quan tâm đến tôi.

Hất hàm nhìn Vũ Sơn, giọng Chấn Vỹ trịch thượng:

– Cho xe dừng lại đi!

Chiếc Toyota đỗ xích trước cửa hiệu kim hoàn nổi tiếng nhất của thành phố.

Chấn Vỹ âu yếm nhìn Hà Vân:

– Xuống xe đi em.

Không nói một lời, Hà Vân lẳng lặng bước xuống xe với khuôn mặt vô hồn.

Chấn Vỹ cao giọng:

– Anh đã đặt cho người ta làm đồ trang sức cho cô dâu đeo vào ngày cưới.

Hôm nay đến ngày hẹn lấy hàng.

Hà Vân nhếch môi chua chát. Chỉ còn một tuần lễ nữa là đám cưới giữa cô và Chấn Vỹ được tiến hành. Mọi sự đã được xếp đặt đúng như ý của ba cô và Chấn Vỹ.

Bà chủ tiệm kim hoàn vừa nhìn thấy Chấn Vỹ và Hà Vân đã đơn đả chào:

– Chào cậu. Có phải đây chính là vị hôn thê của cậu?

Chấn Vỹ cười sáng khoái:

– Đúng như thế, đây chính là vợ sắp cưới của tôi.

Bà chủ tiệm trầm trồ:

– Không ngờ cậu lại có được diễm phúc như thế. Vợ sắp cưới của cậu đúng là một tuyệt sắc giai nhân.

Chấn Vỹ hào hứng:

– Bạn bè của tôi cũng nói như thế, họ bảo tôi quả là có con mắt tinh đời khi chọn một cô gái vừa đẹp người vừa đẹp nết.

Liếc nhìn vẻ mặt bất cần lẫn chán chường của Hà Vân, bà chủ tiệm ý nhị ngó lơ sang chỗ khác. Với kinh nghiệm nghề nghiệp, bà thừa đủ khôn ngoan để không tò mò xen vào chuyện của người khác.

Giọng bà vồn vã:

– Mời cô cậu đi lên lầu.

Vừa ngồi xuống ghế, bà chủ tiệm đã cất tiếng gọi người mang ra một chiếc hộp lớn. Mở chiếc hộp ra, bà sôi nổi:

– Mời cậu và cô xem, đây là toàn bộ những đồ trang sức mà cậu Chấn Vỹ đã đặt làm. Theo đúng ý cậu, tôi đã cẩn thận cho vòng đeo tay và dây chuyền rất đẹp, phải đặt hàng tận Singapore đấy.

Chấn Vỹ vui vẻ:

– Di đeo thử cho vợ tôi.

Bắt gặp ánh mắt khó chịu của Hà Vân, anh cười giả lả:

– Trước sau gì em cũng là vợ của anh mà.

Không đợi nhắc lại đến lần thứ hai, bà chủ tiệm lật đặt choàng sợi dây chuyền lên cổ Hà Vân. Bà xuýt xoa:

– Đẹp quá! Chiếc dây chuyền vàng cẩn xoàn này đã tôn thêm vẻ đẹp đài các của cô. Thật tôi chưa thấy cô gái nào có chiếc cổ thanh tú và đài các như cô.

Chấn Vỹ phụ họa:

– Tôi tìm đến cửa hiệu của dì vì danh tiếng của cửa hiệu. Chỉ có cửa hiệu của dì mới có những đồ trang sức quý giá để làm đẹp cho vị hôn thê của tôi.

Thấy bà chủ tiệm cầm lấy vòng đeo tay lên, Hà Vân nhăn mặt lại:

– Không cần phải thử nữa đâu.

Bà chủ tiệm ngọt ngào:

– Cổ tay của cô đẹp đến thế, chiếc vòng nam ngọc này rất thích hợp với cô.

Tôi muốn xem có vừa khít không để thợ chỉnh lại một chút.

Mím đôi môi hồng, giọng Hà Vân lạnh băng:

– Sao cũng được, dì không phải bận tâm.

Cười lớn, Chấn Vỹ che giấu sự sùng sục:

– Vợ sắp cưới của tôi không được khỏe.

Hà Vân nhướn mày:

– Tôi đâu có ốm.

Ngượng không thể tả, Chấn Vỹ buộc phải đùa:

– Hoa hồng đẹp nào cũng có gai, phải không dì?

Bà chủ tiệm vội tán đồng:

– Cậu nói đúng, gai nhọn làm hồng thêm đẹp và giá trị. Người đẹp mà xuề xòa dễ tính quá cũng không tốt đâu.

Bà chủ tiệm còn mang ra thêm nhiều trang sức theo đặt hàng của Chấn Vỹ.

Trong chiếc hộp gỗ mun sang trọng, những nữ trang quý giá như sáng rực lên.

Giọng Chấn Vỹ phách lối:

– Tôi sẽ trả đủ tiền cho dì, không cần mặc cả:

Bà chủ tiệm cười vang:

– Cảm ơn cậu, cửa hiệu của chúng tôi không tính mắc cho khách hàng bao giờ.

Cùng Hà Vân đi ra xe, Chấn Vỹ cao giọng:

– Một người xinh đẹp như em phải được trang sức bằng hạt xoàn. Em sẽ bước trên nhung lụa gấm hoa.

Ngạo nghễ nhìn Vũ Sơn đang đặt tay hững hờ trên vô lăng, Chấn Vỹ ra lệnh:

– Còn chờ gì nữa, hãy đánh xe đến tiệm áo cưới!

Khẽ nhún vai, Vũ Sơn cho xe lăn bánh. Anh cũng đang tự hỏi là tại sao sáng nay anh lại nhận lời chở Chấn Vỹ trong khi anh không phải là tài xế của anh ta.

Liếc nhìn vào kính chiếu hậu, Vũ Sơn bắt gặp khuôn mặt buồn bã muộn phiền của Hà Vân. Anh biết là cô chán chường hơn bao giờ hết.

Mọi sự cố gắng của cô đã trở nên vô vọng.

Chấn Vỹ “hừ” nhẹ trong cổ. Anh ta vẫn ngầm quan sát Vũ Sơn với vẻ cảnh giác.

Chấn Vỹ kiểm chuyện:

– Sao chạy xe chậm rì rì thế, tài xế gì mà tệ quá!

Thấy Vũ Sơn im lặng, Chấn Vỹ bồi tiếp:

– Tài xế riêng của tôi bản lĩnh lắm chứ không yếu bóng vía như cậu.

Vũ Sơn nhún vai:

– Chạy chậm không có nghĩa là ... yếu bóng vía.

Chấn Vỹ chế nhạo:

– Không lẽ cậu cho là mình ... gan dạ?

Vũ Sơn phán:

– Một tài xế bản lĩnh là người biết sử dụng tốc độ như thế nào cho hợp lý. Lái xe ở ngoại thành nên chạy với tốc độ như thế nào, nội thành tốc độ ra sao và giờ cao điểm thì nên lái xe theo những tuyến đường nào ...

Chấn Vỹ cười khẩy:

– Cẩn thận không khác gì một ông già, thế mà làm nghề tài xế kể ra cũng chuyện lạ.

Vũ Sơn thẳng thắn:

– Biết như thế, tại sao anh lại nhờ tôi lái xe cho anh?

Chấn Vỹ đáp bừa:

– Tài xế riêng của tôi bị bận việc đột xuất.

Vũ Sơn tỉnh tỉnh:

– Tôi cũng cố gắng tin là như thế.

Chấn Vỹ đỏ bừng mặt, không hiểu là Vũ Sơn có đoán được thâm ý của anh hay không. Chẳng qua anh chỉ muốn dẫn mặt Vũ Sơn. Anh muốn Vũ Sơn phải đau lòng khi thấy anh và Hà Vân đang tất bật chuẩn bị cho ngày trọng đại sắp đến.

Vũ Sơn vừa dừng xe trước tiệm may áo cưới, Chấn Vỹ đã lên tiếng:

– Đánh xe vào góc cây đằng kia tránh nắng đi!

Vũ Sơn đành mặt lại:

– Là một tài xế, tôi biết mình phải làm gì.

Chấn Vỹ cười nhạt. Thời gian để tên tài xế điển trai đáng ghét này lưu lại tại nhà ông Trần chỉ còn tính từng ngày. Đúng một tuần lễ sau, ngay trong ngày cưới của Hà Vân công việc đầu tiên của anh là tổng tên tài xế này ra khỏi nhà.

Cố ý làm Vũ Sơn bẽ mặt trước Hà Vân, giọng Chấn Vỹ hàm hè:

– Nếu xe bị nóng, cậu cũng không yên với tôi đâu.

Vũ Sơn nhìn thẳng vào mặt Chấn Vỹ:

– Anh sẽ làm gì tôi, nếu xe nóng?

Chấn Vỹ đành giọng:

– Tôi sẽ nói với chú Trần đuổi cổ cậu ngay lập tức.

Vũ Sơn nhướn mày:

– Vì lý do gì để anh cứ cố tình kiếm chuyện với tôi?

Câu hỏi hết sức thẳng thắn của Vũ Sơn khiến Chấn Vỹ sượng sùng.

Liếc thật nhanh Hà Vân, anh ta càng lúng túng hơn khi cô khẽ so vai với vẻ mặt ngán ngẩm.

Vờ như không nghe thấy câu hỏi của Vũ Sơn, Chấn Vỹ nắm lấy tay của Hà Vân:

– Mình đi thôi em.

Giật khỏi tay anh, cô lạnh lùng đi vào tiệm áo cưới.

Ông chủ tiệm cưới vồn vã:

– Chào cô cậu ...

Chấn Vỹ rồn rảng:

– Tôi đưa vợ tôi đến đây để thử áo.

Ông chủ tiệm xoa tay:

– Áo may rất đẹp. Cô dâu lại xinh như thế này, không biết hiệu quả sẽ đến cỡ nào. Kiểu này không chừng các nhà thiết kế thời trang lại mời

cô dâu đến làm người mẫu cho các kiểu áo cưới cũng nên.

Chấn Vũ cười lớn:

– Tôi cũng từng nghĩ như ông vì vợ của tôi rất đẹp.

Vẻ mặt lạnh lùng của Hà Vân khiến ông chủ tiệm thích thú:

– Các cô người mẫu biểu diễn thời trang thường có khuôn mặt đẹp lạnh lùng.

Đó mới chính là một.

Chấn Vũ cười thích thú:

– Ý tưởng của ông thật hay. Tôi quên mất là các cô người mẫu khi ra sàn diễn đều mang một khuôn mặt đẹp lạnh băng. Vợ sắp cưới của tôi cũng đẹp lạnh lùng, cô ấy không chỉ là người mẫu mà còn là siêu mẫu với các số đo rất chuẩn.

Đưa tay nhìn đồng hồ, Hà Vân lạnh nhạt phán:

– Tôi không có nhiều thời gian để cho anh tán chuyện trên trời dưới đất đâu, tôi cần phải về bây giờ.

Ông chủ tiệm kêu lên:

– Cô phải thử áo cưới chứ?

Hà Vân lắc đầu:

– Tôi nghĩ là không cần thiết lắm.

Chấn Vũ vội xen vào:

– Sao em lại nói thế. Nữ trang rộng chật chút đỉnh cũng có thể tạm cho qua được chứ áo cưới là phải vừa khít. Anh muốn em xuất hiện trước mặt quý vị quan khách trong những chiếc áo thật hoàn hảo và sang trọng. Dù bận cách mấy, em cũng nên thu xếp thời gian để thử áo.

Ông chủ tiệm hưởng ứng:

– Cậu nói phải ... Trong tiệc cưới, mọi người thường chú ý đến áo cưới của cô dâu. Không chỉ để tôn vinh vẻ đẹp của cô dâu, áo cưới còn thể hiện uy tín của bốn tiệm chúng tôi. Chúng tôi chỉ có thể giao hàng với điều kiện cô dâu đã thử áo.

Biết là không thể từ chối, vẻ mặt Hà Vân chán chường:

– Thế thì ông hãy mang mấy áo cưới ra đây.

Lãng xãng lấy chiếc áo trắng có đính chiếc nơ lớn màu huyết dụ ngang thắt lưng đem đến cho Hà Vân, Chấn Vũ âu yếm bảo:

– Em thử đi!

Thở dài, cô đi vào phòng thử áo với sự trợ giúp của hai cô gái. Khi Hà Vân bước ra, Chấn Vũ ngay người ngăm nhìn cô với tất cả sự ngưỡng mộ. Ông chủ tiệm và những người thợ có mặt tại đó đều phải thốt lên:

– Đẹp quá!

Vốn là một người say mê nghệ thuật, ông chủ tiệm đến bên Hà Vân giọng lịch sự:

– Tôi cảm ơn cô.

Hà Vân tròn mắt chưa hiểu vì sao ông lại nói thế thì ông đã chùng giọng tiếp:

– Chiếc áo đã tôn vinh vẻ đẹp của cô hay là vẻ đẹp của cô đã làm chiếc áo trở thành độc đáo, tôi cũng không rõ nữa. Chỉ biết rằng từ trước đến nay chưa có cô dâu nào đẹp đến thế. Thật là hết sức ấn tượng.

Chấn Vũ vội lên tiếng:

– Tôi sẽ thưởng cho tiệm may của ông một số tiền lớn.

Người chủ tiệm từ tốn trả lời:

– Cảm ơn cậu ... Nhưng chúng tôi xin được phép từ chối. Không phải chúng tôi chê tiền nhưng ở tiệm may áo cưới của chúng tôi, yếu tố nghệ thuật được đưa lên hàng đầu. Ngoài số tiền đã tính với cậu, chúng tôi sẽ không nhận bất cứ một khoản tiền nào.

Chấn Vũ cao giọng:

– Nếu ông không nhận, tôi cũng không nài ép. Xin ông vui lòng thử tiếp những chiếc váy khác cho vợ tôi.

Nhiều chiếc váy khác lập tức được mang ra thử cho Hà Vân, cả thầy có năm cái. Chiếc áo nào cũng được may thật đẹp, ôm khít thân hình tuyệt mỹ của cô.

Với chiếc áo cuối cùng, một chiếc váy màu đồng thau được khoét thật rộng ở sau lưng, tất cả mọi người đều ngây người ngắm Hà Vân vì vẻ đẹp đến mức hoàn hảo của cô.

Ông chủ tiệm khen chân thành:

– Một vẻ đẹp hết sức tuyệt mỹ và cuốn hút. Giờ thì tôi có thể nói rằng, cô đã làm cho chiếc áo thêm đẹp.

Mặc cho Chấn Vũ cùng ông chủ tiệm áo cưới tán tụng, Hà Vân vẫn giữ gương mặt lạnh lùng. Chào mọi người, cô đi thẳng ra xe.

Ngả người trên nệm ghế nhìn Hà Vân, Chấn Vũ giọng hào hứng:

– Lễ cưới của chúng ta sẽ được tổ chức thật long trọng. Em sẽ là một cô dâu lộng lẫy với một chiếc áo cưới độc đáo. Không có cô gái nào có thể sánh được với vẻ đẹp của em.

Vẻ mặt lạnh cam của Hà Vân cũng chẳng làm Chấn Vũ đang trong tâm trạng ở chín tầng mây trở về mặt đất. Anh ta xoa hai tay vào nhau:

– Em thấy anh chơi có được không? Mọi người thường thuê áo cưới

cho cô dâu chứ đâu có ai chơi sang như anh, may liền cho em một loạt áo cưới cao cấp mà không cần mặc cả.

– ...

– Lúc em mặc thử áo, ai cũng sững sờ ngắm nhìn em khiến anh cũng tự hào vì có cô vợ đẹp còn hơn một hoa hậu.

– ...

– Tiệc cưới của chúng ta mời hơn một ngàn quan khách, khách mời đều là những người giàu sang có địa vị trong xã hội ... Dù gì ba em và anh cũng là những đại gia, tiệc cưới phải tổ chức thật ấn tượng và sang trọng.

– ...

– Sau lễ cưới, anh dự định chúng ta sẽ hưởng tuần trăng mật tại Sydney. Hiện giờ thời tiết bên ấy khá đẹp, rất thích hợp cho các cặp vợ chồng mới cưới. Sang bên đó, anh sẽ đưa em đến một số danh lam thắng cảnh. Chúng ta sẽ đặt phòng ở một khách sạn bốn mươi tầng, từ đây em có thể ngắm toàn cảnh phải thành phố. Sydney là một thành phố đẹp về đêm, những ngọn đèn cao áp trên những chiếc cầu treo sẽ làm cho thành phố đẹp một cách kỳ ảo.

– ...

– Anh đã sắp xếp công việc ở công ty của anh. Tuần trăng mật của chúng ta sẽ kéo dài đúng nửa tháng.

Đưa hai tay ôm lấy đầu, Hà Vân nhăn mặt:

– Anh đừng nói nữa có được không?

Chấn Vũ giọng phẫn chán:

– Anh đang vui mà.

Cô khẽ gắt:

– Nhưng tôi đang chóng mặt.

Chấn Vũ đặt tay lên vai cô, giọng âu yếm:

– Xin lỗi em, có phải em đang đói bụng không? Chúng ta sẽ bảo tài xế chở đến nhà hàng dùng bữa trưa.

Cô hất tay Chấn Vũ rơi ra khỏi vai:

– Tôi không đói. Tôi chỉ muốn về nhà ngay bây giờ .

– Lúc này ba có bảo là em sẽ đi với anh cho đến chiều, em quên rồi sao?

Cô vùng vằng:

– Tôi không nhớ.

Chấn Vũ nhướn mày:

– Nếu em không nhớ, anh sẽ ... điện thoại cho ba để ba nhắc cho em nhớ.

Cô kêu lên:

– Hề một chút là anh lại gọi đến ba tôi, anh không thấy xấu hổ hay sao?

Chấn Vũ tỉnh bơ:

– Ba của em cũng là ba của anh, tại sao anh lại phải ngại ngần chứ?

Cô hằm hè:

– Ba của anh hồi nào? Anh nói thế mà không ngượng sao?

Chấn Vũ thản nhiên đáp:

– Chỉ còn một tuần nữa, em sẽ là vợ anh.

Cô nheo mắt:

– Đến khi đó hăng hay, giờ tôi không cho phép ai được xưng hô lung tung bậy bạ như thế cả.

Chấn Vũ cười lớn:

– Họa chừng chỉ có trời sập mới khiến đám cưới của chúng ta dừng lại thôi.

Tất cả đã được quyết định xong. Một tuần sau em sẽ là vợ anh hay bây giờ cũng không có gì khác nhau.

Cô giận dữ:

– Khác nhau nhiều lắm chứ. Nếu ai đó suồng sã trong cử chỉ, trong cách xưng hô thì đừng có trách.

Chấn Vũ nhìn cô bằng ánh mắt nhiều ẩn ý:

– Anh rất yêu em nhưng điều đó không có nghĩa là em muốn đối xử với anh như thế nào cũng được. Em cứ nói cho thỏa lòng, đến khi trở thành vợ anh có hối cũng đã muộn.

Cô cười nhạt:

– Anh định làm gì tôi?

Chấn Vũ cười lớn:

– Anh nói thế thôi chứ anh vốn là một người đàn ông quân tử. Anh thừa hiểu em là con gái cưng của chú Trần, quen được nuông chiều. Hoa hồng đẹp phải có gai. Nếu không có gai không phải là hoa hồng.

Hà Vân thở hắt một cái. Chưa bao giờ cô thấy nản như thế này. Chỉ còn một tuần nữa. Cô phải sống với tên đàn ông mà cô vô cùng căm ghét sao?

Nãy giờ đối thoại với Hà Vân nhưng Chấn Vũ không quên quan sát Vũ Sơn.

Giờ anh mới thấy là mình quá sai lầm khi để Vũ Sơn chứng kiến tất cả.

Dần mặt Vũ Sơn đâu không thấy, chỉ thấy là Vũ Sơn đang cười thầm cho sự bẽ mặt của anh.

Chấn Vỹ thị uy:

– Lái xe đến nhà hàng!

Hà Vân nhìn Chấn Vỹ bằng ánh mắt căm ghét. Cô biết nếu giờ đây cô phản đối thì Chấn Vỹ không ngần ngại gì rút điện thoại để gọi cho ba cô.

Giọng cô khinh mạn:

– Chùng nào anh còn cầu viện đến ba thì tôi vẫn còn xem thường anh.

Chấn Vỹ cười khan một tiếng:

– Sẽ đến một lúc nào đó anh không cần đến ba em nữa. Hy vọng là thời gian đó không xa.

Đang chạy nhanh, Vũ Sơn đột ngột nhấn thắng để tránh một chiếc xe ngược chiều chạy ẩu lấn đường khiến suýt nữa đầu của Chấn Vỹ đập mạnh vào xe.

Anh ta gầm lên:

– Lái xe kiểu gì thế, đồ ngu!

Gác tay lên vô lăng, Vũ Sơn khàn giọng:

– Ông có biết là tôi sẵn sàng đập vào mặt ông vì những lời thô lỗ đó không?

Ông không biết là suýt chút nữa đã xảy ra tai nạn không?

Chấn Vỹ gườm gườm nhìn Vũ Sơn. Không đại gì khiêu chiến với một anh chàng cao lớn khỏe mạnh như Vũ Sơn, Chấn Vỹ xuôi xị:

– Suýt chút nữa là đầu tôi đập vào xe.

Vũ Sơn giận dữ bước ra khỏi xe, đóng sập cửa xe lại thật mạnh.

Một tiệc cưới vô cùng sang trọng đã được tổ chức tại nhà hàng năm sao của thành phố.

Trong bãi đậu xe, những chiếc xe bóng lộn sang trọng đậu san sát bên nhau.

Thật nổi bật là một chiếc xe hơi màu trắng sang trọng được kết đầy hoa hồng.

Khuôn mặt đầy mãn nguyện, ông Trần đi hết bàn này đến bàn khác nâng cốc chạm ly với mọi người. Hôm nay ông rất vui. Không vui sao được khi cuối cùng con gái ông cũng phải đặt chữ hiệu lên làm đầu, chấp nhận kết hôn với người mà ông đã chọn lựa.

Chấn Vỹ mặc bộ veston màu xám được may thật trau chuốt, gương mặt rạng rỡ hạnh phúc. Bên cạnh anh là Hà Vân thật xinh đẹp. Khác với

chú rể luôn nở nụ cười mãn nguyện, vẻ mặt cô dâu buồn rười rượi.
Trong chiếc soiree trắng tinh khiết và chiếc vương miện cài trên đầu, cô
hệt như một nàng công chúa lạc lõng cô đơn.

– Nào, cô dâu ... cười lên đi cô dâu!

Người thợ chụp ảnh luôn miệng yêu cầu mỗi khi cần cháy một “pô”
ảnh nhưng tuyệt nhiên cô dâu vẫn không hé môi cười.

Ban đầu mãi chúc tụng nhau, các quan khách không chú ý đến nhưng
càng về sau mọi người dường như đã khám phá vẻ bất thường nơi cô
dâu.

Chấn Vũ hạ thấp giọng:

– Đừng làm anh mất mặt, Hà Vân ...

– ...

– Em không thể tươi lên một chút sao?

Hà Vân quay mặt đi, vờ không nghe thấy lời yêu cầu khẩn thiết của
Chấn Vũ nhưng anh lại rên rỉ:

– Mọi người đang tò mò nhìn chúng ta, em không thấy sao?

Cô xoay lại nhìn anh, giọng lạnh tanh:

– Thế tôi phải làm gì?

Chấn Vũ gượng cười:

– Anh không dám đòi hỏi nhiều, chỉ mong em vui lên một chút.

Cô mở to đôi mắt đẹp:

– Tôi đâu có vui.

Chấn Vũ cười hết nôi:

– Anh đâu đáng ghét đến mức em phải xử sự như thế trong ngày cưới.

Cô cười nhạt:

– Cuối cùng, anh cũng đã đạt được mục đích của mình, anh còn đòi gì
nữa.

– Hôm nay là Ngọc Thúy ngày tròng đại của chúng ta, anh muốn mọi
người nhìn thấy là em đang hạnh phúc.

Cô so vai:

– Tôi không thể sống dối lòng mình.

Liếc về anh thợ chụp ảnh này giờ cứ kè kè theo hai người như hình với
bóng, Chấn Vũ hươ tay bảo:

– Này anh kia! Không chụp ảnh cô dâu chú rể nữa đâu. Anh cứ đến
chụp hình ... quan khách đi, hôm nay cô dâu không được khỏe.

Anh chàng thợ ảnh kêu lên:

– Đâu có được, không có cô dâu chú rể chẳng lẽ chụp ... khơi khơi.

Chấn Vũ phẩy tay:

– Tôi đồng ý trả toàn bộ tiền ảnh mà, anh đừng ... theo tụi tôi nữa.

Anh chàng thợ ảnh lắc đầu cười:

– Chụp ảnh cưới mà không có cô dâu chú rể, ai ngó?

Chấn Vũ định quát anh ta một trận toi bời nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt:

– Tôi là người bỏ tiền ra thuê anh đến đây mà, tôi yêu cầu như thế nào anh cứ như thế ấy mà làm.

Bất đắc dĩ, anh chàng thợ ảnh liền đi đến những bàn tiệc, lảng xãng chớp được vài “pô”, anh lại đứng ngây người ra vì thấy một tấm ảnh như thế thật ...

lảng nhách.

Thế là anh ta lại phóng đến chỗ Chấn Vũ và Hà Vân. Vừa nhìn thấy anh ta, Chấn Vũ liền hăm hè:

– Sao anh cứ quấy rầy tôi mãi thế?

Anh chàng thợ ảnh chỉ còn biết kêu trời. Anh được thuê đến đây để chụp ảnh cưới, cô dâu chú rể là nhân vật trung tâm của tiệc cưới, thế mà chú rể lại bảo là bị quấy rầy.

Không còn cách nào khác hơn, anh chàng chụp ảnh chỉ còn biết lui ra xa khoảng vài mét để ... canh me cô dâu chú rể, chờ để chụp lấy vài kiểu.

Giận Hà Vân không thể tả nhưng Chấn Vũ đành ngọt ngào xuống nước:

– Có chuyện gì lát nữa em cứ việc ... xài xể anh, giờ anh chỉ mong em đừng biến anh trở thành trò cười cho thiên hạ. Mọi người đang chờ anh đưa em đến từng bàn để ra mắt và chúc tụng ...

Cô thản nhiên đáp:

– Tôi đang mệt, anh cứ đi một mình.

Chấn Vũ dỗ dành:

– Đừng trẻ con như thế, tội nghiệp anh.

– Thế ai tội nghiệp tôi?

– Em đi với anh nghe?

– Không.

Chấn Vũ nuốt cục tức xuống cổ. Anh không hề nghĩ sẽ có một cảnh xảy ra như thế này. Thật là trớ trêu!

Giọng anh cố kiềm chế:

– Em là vợ anh, em nên nghe lời anh một chút.

Cô so vai:

– Tôi đã ép mình thực hiện xong các nghi thức của một lễ cưới, thế là đã đủ.

Chấn Vũ nhếch môi:

– Đừng để anh phải ... gọi đến ba em.

Cô nhếch môi:

– Anh không thể tự mình giải quyết mọi chuyện à? Lúc nào cũng đưa ba tôi ra làm áp lực với tôi, anh không thấy xấu hổ sao?

Chấn Vũ nhún vai:

– Mọi sự đã an bài. Em là vợ của anh, em còn có thái độ chống đối như thế để làm gì?

Cô nhướn mày:

– Liệu có ích gì cho anh khi anh cưới một cô gái mà cô ta không hề yêu anh?

– Anh tin rằng tình yêu sẽ đến sau hôn nhân.

– Không bao giờ!

Chấn Vũ chùng giọng:

– Anh yêu em. Dù em có đối xử với anh như thế nào đi nữa anh vẫn yêu em.

Cô tựa lưng vào tường, mở to mắt nhìn Chấn Vũ. Công bằng mà nói, Chấn Vũ cũng là một đối tượng để nhiều cô gái phải xiêu lòng. Anh ta có một ngoại hình đẹp và một gia tài kékch xù. Thế mà tình yêu của anh ta dành cho cô thật say đắm, thật kiên nhẫn ... Anh ta sẵn sàng quỳ dưới chân cô để van xin tình yêu.

Đưa mắt nhìn một lượt các quan khách, Hà Vân bỗng ứa nước mắt.

Trong một rừng người đang cười nói, cô không hề thấy anh. Anh đang ở đâu? Tại sao anh lại không ở bên cạnh cô vào giây phút này?

Có một điều gì đó thật thiêng liêng và dữ dội như một tia chớp vừa đi qua trái tim khô sở của cô. Cô vừa chợt nhận ra một điều mà bấy lâu nay cô không hề nhận ra. Một cảm giác trống vắng thật khủng khiếp. Anh đang ở đâu? Anh có thấu hiểu nỗi khổ của cô hay không. Trời ạ! Tại sao bấy lâu nay cô không nhận ra điều thầm kín trong con tim cô.

Giọng cô khô khốc:

– Chấn Vũ! Tôi đã quyết định, tôi không thể là vợ anh.

– Chúng ta đang tổ chức tiệc cưới, em có thể không yêu anh nhưng vẫn là vợ của anh.

Cô nói rành rọt từng tiếng:

– Hủy bỏ đám cưới! Tôi yêu cầu anh hủy bỏ đám cưới ...

– Em đang nói gì thế?

Thở dốc một cái thật mạnh, Chấn Vũ xăm xăm đi đến bàn ông Trần gấp gáp nói khẽ vào tai ông. Khuôn mặt ông Trần biến sắc, ông vụt đứng dậy lách qua các dãy bàn xếp san sát nhau để tiến về phía Hà Vân.

Nhanh hơn ông và Chấn Vũ, Hà Vân đột ngột phóng thật nhanh xuống cầu thang. Túm lấy chiếc soiree dài lượt trượt quét xuống đất, cô phóng một lúc đến mấy bậc ...

Đang đứng cạnh chiếc Toyota, Vũ Sơn giật nảy mình khi thấy Hà Chi từ trong nhà hàng chạy ra với khuôn mặt đầy nước mắt. Giật mạnh cửa xe, cô liền nhào lên sau vô lăng và cho xe nổ máy.

– Hà Vân ...

Về mặt đầy kích động của cô khiến Vũ Sơn hoảng hốt, anh liền chạy thật nhanh đuổi theo xe và cố gắng giật tung cửa sau.

– Hà Vân! Cô dừng xe lại ...

Hà Vân hét lên:

– Anh xuống xe đi!

– Cô dừng xe lại đi!

– Không!

Bất chấp lời yêu cầu cấp thiết của Vũ Sơn, Hà Vân lạnh lùng tăng tốc độ xe khiến xe chạy rất nhanh.

Không còn cách nào khác hơn, anh tìm cách leo lên băng ghế trước, anh đồ dảnh:

– Cô đưa cho tôi lái đi!

Mím môi lại, Hà Vân nhìn vào kính chiếu hậu:

– Anh có thấy chiếc xe màu trắng phía sau không? Chấn Vũ và ba tôi.

Họ đang đuổi theo tôi đó. Tôi đang tìm cách thoát khỏi họ Anh có cách nào giúp tôi không?

Vũ Sơn nhận ra là chiếc xe hơi màu trắng đang đuổi theo chiếc Toyota. Khoảng cách giữa hai xe càng lúc càng thu hẹp khiến Hà Vân lại luống cuống tăng tốc.

Kinh nghiệm của một người lái xe từng trải cho Vũ Sơn biết là chỉ một lát nữa, chiếc Toyota cũng bị chiếc xe màu trắng ấy bắt kịp và khóa đầu lại, anh vội nói:

– Rẽ phải, rồi tôi sẽ chỉ cho cô con hẻm thông qua một con đường khác.

Hà Chi vội làm theo lời hướng dẫn của anh. Chiếc Toyota vừa chui tọt vào con hẻm cũng là lúc chiếc xe do Chấn Vũ điều khiển vụt nhanh qua

trên đường lớn.

Hà Vân đưa tay lên ngực:

– Hú hồn!

Vũ Sơn hăng giọng:

– Thế nào họ cũng phát hiện là bị cô cắt đuôi. Họ sẽ cho quay xe lại ngay.

Cô gấp gấp hỏi:

– Thế tôi phải làm gì đây?

Vũ Sơn nghiêm mặt:

– Giao tay lái cho tôi!

Cô bướng bỉnh:

– Không! Tôi tự biết phải làm gì.

Mặc cho Vũ Sơn kiên nhẫn thuyết phục, Hà Vân vẫn giữ nguyên tốc độ trong con hẻm lớn dài hun hút. Anh giận dữ:

– Cô điên rồi sao. Nếu cứ chạy xe với tốc độ như thế này trong khu dân cư, thế nào tai nạn cũng sẽ xảy ra.

Cô mím môi lại:

– Nếu anh sợ, anh có thể xuống xe.

Chỉ một lát sau, chiếc Toyota đã phóng ra đường lớn và chạy về hướng ngoại ô. Tốc độ của chiếc xe đạt đến tối đa khiến Vũ Sơn không còn cách nào khác hơn là giữ thái độ yên lặng để cô không mất bình tĩnh, đồng thời anh không quên chăm chú quan sát trên đường để có thể ra tay kịp thời nếu có sự cố.

Kít ...

Vũ Sơn vội bẻ vô lăng và nhanh chân đạp thắng để kịp tránh một chiếc xe chạy ngược chiều lấn đường. Bánh xe lết trên đường một đoạn dài trước khi ngừng lại. Quanh anh và cô là những cánh đồng bạt ngàn.

Giận dữ tắt máy, Vũ Sơn quát:

– Cô điên rồi sao?

Hà Vân ôm lấy mặt khóc nức nở:

– Đúng như thế ... Tôi điên rồi ... Tôi điên nên mới phó mặc số phận mình vào tay Chấn Vỹ ... Suýt chút nữa, tôi đã làm vợ anh ta.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Cô đừng khóc nữa!

Hà Vân râm rút:

– Tại sao tôi lại đồng ý làm vợ của Chấn Vỹ chứ? Tại sao tôi lại ngu xuẩn đến thế chứ? Tôi điên mất rồi ...

Vũ Sơn im lặng nhìn về phía trước. Anh cũng không biết phải làm gì trong hoàn cảnh như thế này.

Hà Vân nói qua nước mắt:

– Suốt một tháng nay, tôi đã tìm đủ mọi cách để thuyết phục ba tôi nhưng vô ích. Như anh biết đấy, ba tôi đã buộc tôi phải lấy Chấn Vỹ. Tôi đã cố gắng nghe theo lời ông, cố gắng tham dự các nghi lễ của một đám cưới. Thế nhưng cuối cùng tôi đã nổi loạn. Khi vùng bỏ chạy xuống các bậc thang, tôi mới thấy tôi chính là tôi. Tôi chấp nhận bị ba tôi từ bỏ, chấp nhận trở thành một đứa con bất hiếu hơn là phải làm vợ của Chấn Vỹ ...

Về mặt u uất, cô khàn giọng tiếp:

– Chính trong giây phút xuất hiện trước hàng ngàn quan khách dự tiệc cưới và không hề có mặt người ấy, tôi mới chợt nhận ra lòng mình. Không biết từ bao giờ, tôi đã trót yêu một người đàn ông mà tôi vô cùng kính trọng. Chính tình yêu ấy đã tiếp sức mạnh cho tôi, khiến tôi nhảy lên xe chạy trốn ... Tôi nghĩ rằng tôi phải tranh đấu để bảo vệ tình yêu của tôi, tôi không thể phó thác tất cả cuộc đời tôi cho số phận ...

Về mặt Vũ Sơn câm lặng. Hà Vân mở to mắt nhìn anh. Giờ cô mới nhận ra là người anh nồng nặc mùi rượu. Có lẽ anh đã uống rất nhiều. Từ khi biết anh đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trong tình trạng này. Có vẻ anh đang xuống tinh thần ghê gớm, vì chuyện gì thì cô không rõ.

Giọng cô thông thiết:

– Anh có biết là tôi yêu ai không?

Vũ Sơn khàn giọng:

– Tốt nhất là cô không nên nói gì nữa.

Cô ứa nước mắt:

– Tình yêu đến từ bao giờ tôi không biết, tôi chỉ biết một điều là tôi không thể xa anh ấy. Anh ấy là một con người có nhân cách. Anh ấy rất tốt với tôi, anh ấy hiểu tôi. Giữa tôi và anh ấy là một sự thông hiểu đến mức kỳ lạ. Lúc nào ở bên cạnh anh ấy, tôi cũng cảm thấy như được chở che được an ủi. Những vui buồn của tôi, tôi đều tâm sự cùng anh ấy. Anh ấy là một nửa cuộc đời của tôi.

Vũ Sơn lạnh lùng:

– Tốt nhất, cô hãy quên mối tình ấy đi!

Cô kêu lên:

– Anh nữ nói với tôi như thế sao?

Vũ Sơn trầm giọng:

– Trong tình yêu, rất cần có sự tương xứng về vị trí xã hội.

Cô nhếch môi:

– Đó là một điều hết sức vô lý. Tôi yêu anh ấy, dù anh ấy nghèo đến đâu cũng không thể ngăn cản được tình yêu của tôi.

Vũ Sơn khoanh hai tay trước ngực:

– Cô cần thực tế một chút. Có thể cô không yêu Chấn Vỹ nhưng anh ta có thể bảo đảm một cuộc sống đầy đủ cho cô. Cô cần được sống thật sung sướng. Cô nên xóa đi hình ảnh của một anh chàng nào đó mà cô vừa đề cập đến. Với Chấn Vỹ, biết đâu tình yêu sẽ đến sau hôn nhân và cô sẽ sống bên anh ta đến trọn đời.

Cô mở to mắt nhìn Vũ Sơn:

– Anh có biết là lời khuyên của anh ác lắm không? Những lời của anh có thể làm tan nát trái tim của tôi. Anh không hiểu thế nào là hạnh phúc sao?

Vũ Sơn điềm tĩnh:

– Theo tôi, cô nên quay trở về với tiệc cưới. Chấn Vỹ không phải là một con người hoàn hảo nhưng tôi biết là anh ta sẽ mang đến cho cô nhiều niềm vui trong cuộc sống. Cô sẽ bổ sung cho Chấn Vỹ những gì mà anh ta còn thiếu, giúp cho anh ta tốt hơn. Bà cô đã rất có lý khi quyết định gả cô cho Chấn Vỹ.

Hà Vân giận dữ:

– Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Anh là một con người tàn nhẫn không tim. Hãy để mặc tôi ở đây ... Tôi thật thất vọng về những gì mà anh đã nói. Anh không hiểu gì cả. Tôi không cần đến sự có mặt của anh nữa ...

Rồi chừng như không kiềm chế được, bật khóc nức nở cô mở cửa xe nhảy xuống và đi như chạy trên con đường cắt ngang những đám ruộng.

– Hà Vân! Hà Vân ...

Vũ Sơn đuổi theo cô. Nắm lấy vai cô, anh khàn giọng:

– Cô điên rồi sao?

Hà Vân nhếch môi chua chát:

– Buông tôi ra ... tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Tôi ghét anh nhất trên đời. Anh ác lắm, anh hiểu không?

Vũ Sơn giọng đau khổ:

– Hà Vân ...

Đôi mắt cô đầm lệ:

– Tôi thù ghét anh nhất trên đời.

Vũ Sơn thở dài. Phải kìm nén lắm anh mới không ôm lấy cô trong vòng tay.

Anh yêu cô. Phải, anh yêu cô. Cô chính là tình yêu của anh. Anh không thể sống thiếu cô được. Nhưng yêu cũng có nghĩa là hy sinh. Anh không có quyền buộc cô phải sống một cuộc sống nghèo khổ. Cô tiên nhỏ của anh cần phải được sống thật hạnh phúc.

– Hãy nghe tôi, cô nên quay trở về với tiệc cưới. Ba cô sẽ vô cùng đau khổ nếu cô không trở về với ông. Chấn Vỹ cũng đang chờ đợi cô ...

– Tôi không muốn gặp họ nữa, anh có nói gì cũng vô ích. Thế mà lúc này tôi đã thâm hàm ơn anh vì anh đã giúp tôi trốn chạy ...

Vũ Sơn thở dài:

– Trong một phút ích kỷ, tôi đã hành động như thế. Lẽ ra tôi nên để ba cô đuổi kịp cô.

Cô ôm lấy mặt:

– Trời ơi! Tôi phải làm gì bây giờ? Tại sao tôi lại yêu một người đàn ông không có trái tim. Anh ta cố tình đẩy tôi vào tay một người đàn ông khác.

Vũ Sơn nhìn thật sâu vào đôi mắt ngân lệ của cô:

– Hà Vân ... Hắn ta cũng có một trái tim nồng ấm. Biết đâu hắn cũng yêu cô nhưng có một bức tường đã ngăn cách cô và hắn. Giữa cô và hắn là một sự chênh lệch rất lớn về địa vị xã hội.

Cô ngẩng cao đầu:

– Không có gì ngăn cách giữa tôi và anh ấy cả.

Vũ Sơn chùng giọng:

– Hãy quên hắn đi!

Cô không giấu được sự thất vọng đến cùng cực. Cô yêu Vũ Sơn.

Nhưng làm sao cô có thể bày tỏ với anh điều đó. Sự kiêu hãnh của một người con gái không cho phép cô có thể tiến xa hơn.

Vẻ mặt cay đắng, cô thở nhẹ:

– Anh nói đúng. Tôi sẽ cố quên ...

Vũ Sơn dịu dàng bảo:

– Tôi đưa cô ra xe!

Cô lắc đầu:

– Tôi không muốn về nhà nữa!

Anh dỗ dành:

– Ra xe, tôi sẽ chở cô đến một nơi nào đó yên tĩnh. Chúng ta sẽ cùng nhau kiếm một cách giải quyết tốt nhất cho cô.

Cô nhìn xuống chiếc váy cưới của mình:

– Tôi có thể đi đâu được với áo xống như thế này.

Vũ Sơn nhíu mày suy nghĩ. Giọng anh đầy quyết đoán:

– Tôi sẽ chở cô về nhà của tôi.

Cô mềm mỏng:

– Vâng.

Vũ Sơn mở cửa xe cho cô. Anh ân cần bảo:

– Tôi sẽ cố gắng tránh đụng đầu với ba cô và Chấn Vỹ. Tôi biết có những đường tắt đi về nhà của mình.

Khoảng nửa giờ sau, chiếc Toyota đã dừng trước một ngôi nhà nằm chìm khuất sau những cây sấu đông. Mở cổng, Vũ Sơn lái xe thẳng vào trong vườn.

Cô nhảy xuống xe, ngắm ngôi nhà đơn sơ nhưng không kém phần thanh nhã của anh giọng hiền hòa:

– Ngôi nhà đẹp quá!

Anh mỉm cười:

– Không có gì đặc sắc.

Cô chớp mi:

– Một ngôi nhà núp bóng dưới những cây sấu đông rợp lá, thật không có một khung cảnh nào đẹp hơn.

Anh nhã nhặn:

– Tôi biết là cô đang khát và đói bụng. Cô chờ tôi một lát nhé.

Cô nghiêng đầu hỏi:

– Bác Mười đâu?

Anh trầm giọng:

– Ba tôi đang ở trong nhà. Ông đã tháo bột nhưng phản xạ chân tay còn yếu nên chưa thể lái xe được.

Cô nhỏ nhẹ:

– Anh đưa tôi vào thăm bác Mười đi.

Vừa nhìn thấy Hà Vân, ông Mười đã kêu lên kinh ngạc khi thấy cô xuất hiện trong chiếc áo cưới.

Vũ Sơn vội nói:

– Con sẽ giải thích mọi chuyện với ba sau. Hà Vân muốn thăm sức khỏe ba.

Ông Mười cười hân hậu:

– Cảm ơn cháu.

Hà Vân ân cần:

– Bác có còn đau không?

– Không sao, bác đã tháo bột cách đây một tuần.

– Cháu tiếc là đã không ghé thăm bác được.

– Vũ Sơn có chuyển sữa và trái cây của cháu gởi tới bác. Bác nghe nói là cháu đã tốt nghiệp ra trường?

– Vâng.

– Vũ Sơn tốt nghiệp đại học cũng đã mấy năm nay rồi ...

Vũ Sơn ra hiệu cho ba anh nhưng ông không nhìn thấy, giọng ông sôi nổi:

– Vũ Sơn là một kỹ sư giỏi. Vì tai nạn của bác mà nó phải tạm nghỉ công việc đang làm ở công ty cơ khí.

Hà Vân tròn mắt:

– Anh Vũ Sơn là kỹ sư?

Đến lượt ông Mười ngạc nhiên:

– Vậy nó không kể gì với cháu sao?

Không muốn đẩy câu chuyện xa hơn, Vũ Sơn hắng giọng:

– Con định đưa Hà Vân ra vườn nói chuyện.

Ông Mười gật đầu:

– Ngoài vườn cũng mát, con và Hà Vân ra ngoài ấy đi.

Ngồi xuống chiếc ghế mây đặt trong vườn, Hà Vân lặng lẽ ngắm nhìn những ánh nắng yếu ớt xuyên qua cây sấu đông ken dày lá.

Vũ Sơn đặt xuống bàn một ly sữa tươi mát lạnh:

– Cô uống tạm đi. Tôi biết là cô đang đói bụng.

Hà Vân thở nhẹ:

– Để chuẩn bị cho lễ cưới, tôi đã bị đánh thức vào ba giờ sáng để đi làm tóc và trang điểm. Một loạt nghi thức phải trải qua sau đó đã làm tôi suýt ngất đi.

Vũ Sơn giọng quan tâm:

– Uống xong ly sữa này, tôi sẽ pha thêm cho cô một ly sữa khác.

Dù đang buồn nhưng Hà Vân cũng phải phì cười:

– Bộ anh tưởng là tôi có thể uống đến ... hai ly sữa sao?

Anh vui vẻ:

– Tôi biết là cô đang đói bụng mà. Chỉ tiếc là chúng ta không thể đi ra ngoài vào lúc này. Nếu không, tôi sẽ mời cô đến ăn một quán bún riêu cua rất ngon.

Cô cười hiền:

– Thế thì anh sẽ mời tôi vào một dịp khác ... Tôi rất thích ăn bún riêu cua ...

Chợt nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của mình, khoanh hai tay trước ngực cô khàn giọng:

– Theo anh, giờ tôi phải làm gì?

Vũ Sơn thở dài:

– Từ lúc lái xe đưa cô về đến bây giờ, tôi vẫn suy nghĩ để đưa ra một giải pháp.

Cô vội hỏi:

– Anh nghĩ ra chưa?

Anh so vai:

– Thật tình là chưa tìm được cách giải quyết ổn thỏa.

Cô tuyên bố:

– Tôi sẽ bỏ nhà ra đi. Nếu buộc tôi lấy Chấn Vỹ, tôi thà chết còn hơn.

Anh trầm giọng:

– Tôi biết lúc này chú Trần và Chấn Vỹ đang rất giận.

Cô khẽ nói:

– Nếu gặp tôi vào lúc này, ba tôi có thể giết chết tôi đi được. Tôi đã làm ông bề mặt trước mọi người. Còn Chấn Vỹ, tôi biết là anh ta sẽ không bao giờ chấp nhận là người thua cuộc. Anh ta rất hận tôi nhưng sẽ cố tìm tôi cho kỳ được.

Vũ Sơn thờ người suy nghĩ. Anh cảm thấy thương Hà Vân hơn bao giờ hết.

Giọng anh ảm áp:

– Tốt nhất cô nên tránh mặt hai người khoảng vài ngày. Chờ cho mọi việc lắng dịu, cô trở về nhà cũng không muộn.

Đan những ngón tay vào nhau, Hà Vân gật đầu:

– Trong tình thế như thế này, đó là giải pháp duy nhất.

Chợt nhớ ra, cô kêu lên:

– Thế tôi phải lánh mặt ở đâu?

– Cô có cô bạn thân nào không?

Hà Vân vội bảo:

– Liệu có ổn không khi bạn bè tôi còn có gia đình của nó. Liệu họ có thông cảm cho tôi và dám cứu mang tôi hay không khi sợ rằng ba tôi sẽ làm khó dễ họ.

Vũ Sơn buột miệng:

– Hay là cô ở lại nhà tôi?

Bốn mắt nhìn nhau. Hà Vân giọng thắc thỏm:

– Tôi sẽ giải thích như thế nào với bác Mười. Rồi liệu anh có xem thường tôi không?

Vũ Sơn dịu dàng bảo:

– Ba tôi rất mến cô. Tôi đối với cô như thế nào thì cô đã hiểu. Tôi chỉ sợ cô không quen sống trong một ngôi nhà thiếu tiện nghi thôi.

Cô khẽ trách:

– Anh nghĩ về tôi như thế sao? Làm phiền đến anh và mọi người, tôi vô cùng áy náy.

– Không sao cả, trong nhà tôi chỉ có ba cha con, lát nữa Mai Xuân- em gái của tôi- về đến nhà. Cô sẽ thấy dễ chịu vì sự vui nhộn của nó.

– Mai Xuân bao nhiêu tuổi?

– Nó đang học năm thứ hai đại học y dược, tính cách vui nhộn. Giờ này có lẽ nó cũng sắp về rồi đấy. Hy vọng cô sẽ thấy ngon miệng với những món ăn do Mai Xuân nấu.

Nhìn chiếc váy của cô, anh lại tiếp:

– Mai Xuân sẽ ghé vào chợ mua cho cô một số áo quần trong những ngày cô lưu lại đây.

Cô mở to mắt:

– Chúng ta sẽ giải quyết chiếc xe như thế nào?

Anh nói giọng chậm rãi:

– Tôi sẽ lái chiếc Toyota đến gần nhà cô rồi bỏ mớ ở đấy. Ba cô có một chìa khóa dự phòng. Về phần tôi, tôi sẽ nhanh chóng có mặt tại nhà hàng để tránh sự nghi kỵ của ba cô. Tôi nghĩ là mọi người vẫn còn nán lại ở đó.

Giận dữ đi lui đi tới trước đại sảnh của nhà hàng năm sao, ông Trần vò đầu bứt tóc. Cho đến bây giờ ông vẫn không thể tin được là con gái ông đã hành động như thế.

Vừa nhìn thấy Vũ Sơn, ông gầm lên:

– Này giờ cậu đi đâu?

Vũ Sơn giọng điềm tĩnh:

– Cũng như chú và mọi người, tôi đi tìm cô Hà Vân nhưng không thấy đâu cả.

Ông Trần hậm hực:

– Đúng là xui xẻo! Nếu tôi không để quên chìa khóa trong xe thì con nhóc mất dạy ấy không thể bỏ trốn. Giá như tôi tìm được nó vào lúc

này, tôi sẵn sàng giết chết nó ngay.

Vũ Sơn trấn an:

– Xin ông hãy bình tĩnh ...

Ông Trần giận dữ:

– Ai ở trong trường hợp của tôi mới hiểu được là tôi giận đến cỡ nào.

Cậu đi tìm gấp nó về đây cho tôi!

Nhìn những vị khách mời lũ lượt ra bãi lấy xe để ra về, ông Trần càng giận đến tím mặt. Chưa bao giờ ông bẽ mặt đến như thế. Có đời nào mà trong tiệc cưới, cô dâu lại nhảy lên xe chạy trốn trước sự bất lực của mọi người.

Không chỉ riêng ông bẽ bàng, người xấu hổ nhất chính là Chấn Vỹ.

Cúi gằm mặt xuống, Chấn Vỹ đi ngang qua chỗ của ông không buồn chào hỏi.

Ông Trần gọi phất lại:

– Chấn Vỹ!

Anh cau có:

– Sao?

Ông Trần thở dài:

– Thật là đáng tiếc.

Chấn Vỹ so vai:

– Thật là kinh khủng mới đúng hơn.

– Lẽ ra, con nên báo với ba lúc đầu tiệc cưới ...

Chấn Vỹ nhướn mày:

– Để làm gì?

– Nếu biết sớm, ba sẽ phá vỡ mưu toan của nó ngay từ trong trứng nước.

Chấn Vỹ mai mỉa:

– Chỉ với một chữ “nếu”, người ta có thể đẩy một con lạc đà chui qua lỗ kim.

Mọi chuyện đã xảy ra rồi, không nên đưa ra một giả định.

– Con không nên gay gắt với ba như thế!

Chấn Vỹ cười mũi:

– Chẳng lẽ tôi sẽ tung hô ba bằng một rừng hoa hồng.

– Mọi sự ngoài ý muốn. Con nên hiểu là đến giờ phút này ba vẫn không tin là Hà Vân có thể làm một chuyện động trời như thế.

Chấn Vỹ so vai:

– Giờ thì ba đã ... tin chưa?

Ông Trần thở dài:

– Thật khó mà tiêu hóa nổi những gì đã xảy ra.

Chấn Vũ ngạo mạn:

– Một người bản lĩnh như ba mà bị sốc với chuyện này sao?

– Ba hoàn toàn không hiểu được ...

Chấn Vũ cao giọng:

– Ba không dạy dỗ con gái ba đến nơi đến chốn.

– Con đừng trách móc ba nữa ... Nếu các dây bàn không xếp quá gần nhau, ba và con đã đuổi kịp nó khi mà nó bỏ chạy.

– Ba lại giả định nữa rồi. Tôi là người chỉ thích thực tế.

– Con đừng hằn học với ba như thế nữa.

Chấn Vũ nhếch môi:

– Ba có biết là tôi giận đến cỡ nào không?

– Ba hiểu ...

– Thế thì ba đừng buộc tôi phải nói với ba bằng giọng lễ độ.

Ông Trần cố đầu dũa:

– Ba nghĩ, cho dù như thế nào đi nữa thì con cũng nên xử sự đúng mực.

Chấn Vũ giận dữ:

– Thật là vô lý, một chuyện tồi tệ như thế xảy ra với tôi mà ba cũng lý lẽ với tôi nữa sao? Ba nên nhớ, tôi có quyền trút cơn giận của tôi lên bất cứ ai, kể cả ba.

Ông Trần nuốt cục nghẹn ở cổ. Xưa nay chưa ai dám lớn giọng với ông. Thái độ ngạo ngược của Chấn Vũ thật khó mà chấp nhận.

Ông gằn giọng:

– Ba hứa với con, nội nhật ngày hôm nay ba sẽ đưa Hà Vân về đây cho con.

Nó có mọc cánh, ba cũng tìm cho ra.

Chấn Vũ mai mỉa:

– Liệu ba có làm được điều mà ba tuyên bố không? Thành phố này có đến khoảng bảy triệu người.

– Ba không hề nói suông.

– Ba sẽ làm gì? Lọc tung cả thành phố này lên chăng? Một khi con gái của ba đã có ý trốn, ba có tìm được trời ...

– Ba có cách của ba.

Chấn Vũ bức dọc:

– Tôi không còn đủ kiên nhẫn để trông chờ vào một việc tìm kim đáy bể.

Mọi chuyện xem như đã chấm dứt.

– Tại sao con lại nghi hoặc như thế, con phải tin vào bản lĩnh của ba.

– Ba có biết là tôi nản đến mức nào không? Tôi không còn tin vào ba nữa.

– Ba biết là ba sẽ tìm được nó.

Chấn Vũ cau mày:

– Ba muốn làm gì thì làm. Riêng tôi, tôi không thể quên được cảnh mọi người đã cười vào mặt tôi, tôi còn biết nói gì hơn là câm lặng rút êm.

Ông Trần an ủi:

– Con đừng buồn. Tại ba cưng chiều Hà Vân quá nên nó đã hành động không suy nghĩ.

Chấn Vũ nhếch môi:

– Ba có biết là tôi mất mặt lắm hay không?

– Ba hiểu ... mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn của ba ...

Chấn Vũ chua chát:

– Danh dự tôi bị tổn thương, tôi không thể nào chấp nhận điều đó.

– Ba cũng hơn gì con. Ba vốn có quá nhiều kẻ thù. Những kẻ đối địch của ba nay có dịp khai thác chuyện này để cười. Thật là đáng giận ...

Chấn Vũ nhướng mày:

– Ba phải có trách nhiệm trong chuyện này, tôi không chấp nhận một lời xin lỗi suông của ba đâu.

Ông Trần nhìn thẳng vào mặt Chấn Vũ:

– Con muốn gì?

Chấn Vũ nhún vai:

– Bồi thường danh dự!

Về mặt ông Trần căng thẳng:

– Có nghĩa là như thế nào?

Chấn Vũ gằn giọng:

– Ba phải đền cho tôi một số tiền thật lớn và công khai xin lỗi tôi trước sự chứng kiến của mọi người.

Ông Trần kêu lên:

– Con vừa nói cái gì?

Chấn Vũ cười nhạt:

– Tôi có thói quen không nhắc lại lần thứ hai những gì mình vừa nói.

Ông Trần giận dữ:

– Thật là quá đáng!

Cậu là con rể của tôi chứ không phải là ông nội của tôi.

Chấn Vũ xoa cằm:

– Thương trường là chiến trường, tạm thời tôi và ba không tính đến quan hệ gia đình. Làm thiệt hại thì phải bồi thường và xin lỗi.

Ông Trần gầm lên:

– Cậu không thể nói chuyện với tôi bằng cái giọng xác xược như thế. Cậu là con rể của tôi.

Chấn Vũ nhếch môi:

– Con gái của ba làm tôi phát nản. Tôi sợ mình không đủ kiên nhẫn làm con rể của ba quá. Tôi thề với ba là, tôi sẽ hành hạ cô ta và ném cô ta ra khỏi nhà như người ta ném bỏ chiếc giỏ rách cho dù cô ta có đẹp đến cỡ nào đi nữa.

Ông Trần cười gằn:

– Cậu không có cơ hội để làm điều đó vì tôi sẽ không bao giờ gả con gái của tôi cho một người chưa kịp qua cầu đã rút ván như cậu. Tôi không ngờ cậu trở mặt nhanh đến thế.

Chấn Vũ ngao nghễ:

– Ông không có cơ hội để làm chuyện đó!

Ông Trần tức giận:

– Láo xược! Nếu tìm được Hà Vân về đây, tôi cấm cửa cậu.

Chấn Vũ cười lớn:

– Tôi sẽ khởi kiện ông ra tòa.

Ông Trần nghiến răng lại:

– Đồ phản phúc!

Chấn Vũ quắc mắt:

– Tôi chưa hề nhận ở ông một ân huệ nào để ông có thể cao giọng nguyên rủa tôi như thế. Từ trước đến nay, trong mối quan hệ với ông tôi luôn sòng phẳng.

– Cút đi!

Chấn Vũ bạnh hàm:

– Tôi và ông sẽ còn gặp nhau trên thương trường. Tôi sẽ chứng tỏ cho ông thấy thế nào là lý lẽ của kẻ mạnh.

Chấn Vũ đã quay gót từ lâu mà ông Trần vẫn còn đứng chôn chân một chỗ với vẻ mặt bàng hoàng. Ông không thể nào tin được là mối quan hệ giữa ông và Chấn Vũ lại bất ngờ đổi chiều như thế. Ông và Chấn Vũ vốn không lạ về nhau.

Chấn Vũ cũng có đủ tố chất của một tay cáo già đầy thủ đoạn trên thương trường như ông. Ngưu tầm ngưu. Ông và Chấn Vũ kết nhau vì

tâm đầu ý hợp.

Không ngờ chỉ vì bề mặt trước đám đông và không còn mong gì ở sự trở về của Hà Vân mà Chấn Vũ lại trở mặt nhanh đến thế.

Xốc lại áo vest, nở nụ cười chua chát vừa bí hiểm, ông lặng lẽ đi xuống những bậc thang của tòa nhà

Mưa thu

Phần 4

Nắm lấy tay Hà Vân, Mai Xuân sôi nổi:

– Mình ra vườn ngắm trăng đi chị!

Hà Vân vội đi theo Mai Xuân. Chỉ một lúc sau cả hai đã ngồi vắt vẻo trên chạc ba của cây sấu đông, ngửa mặt lên trời ngắm trăng sao.

Mai Xuân nghiêng đầu hỏi:

– Chị thấy thú vị không?

Hà Vân mỉm cười:

– Đúng là thích thật, chưa bao giờ chị ngắm trăng kiểu của em.

Mai Xuân khúc khích:

– Anh Vũ Sơn vẫn thường hay la em mỗi lần em leo trèo như thế này đó.

Hà Vân tò mò:

– Anh Vũ Sơn có lẽ cưng em lắm?

Mai Xuân dẫu môi:

– Em hay bị anh ấy ăn hiếp thì có.

Cô tròn xoe mắt:

– Vậy sao?

Mai Xuân giọng trong trẻo:

– Có mấy nhỏ bạn của em thích anh, Em định mỗi mai liền bị anh ấy la toi bời.

Hà Vân phì cười:

– Có lẽ tại em mai mỗi mấy cô xấu xí nên mới bị la.

Mai Xuân dong đưa chân:

– Mấy nhỏ bạn của em đứa nào cũng đẹp ngất trời luôn, nhưng ổng khó lắm chị ơi. Trái tim của ổng hình như làm bằng ... đá.

Hà Vân mỉm cười:

– Chị cũng xác nhận với em là ông anh của em cực kỳ khó tính.

Mai Xuân đưa ngón tay cái lên:

– Chỉ được cái là học giỏi cực kỳ. Thi tốt nghiệp anh đậu thủ khoa đó.

Hiện anh đang mở một tổ hợp cơ khí nho nhỏ.

Thấy Hà Vân ngạc nhiên, Mai Xuân vội nói:

– Chị đừng kể là em nói nghe, anh sẽ mắng em liền.

– Anh của em lái xe cho ba chị, thời giờ đâu mà đầu tư cho tổ hợp cơ khí?

Mai Xuân nháy mắt:

– Nghề tài xế đâu phải bận rộn cả ngày, những lúc rảnh rỗi, anh ấy lại lén ...

bay đến tổ hợp cơ khí của anh đó.

Hà Vân đùa:

– Chị sẽ kể cho anh của em những điều em vừa nói cho mà xem.

Mai Xuân le lưỡi:

– Chị hù em đó hả?

Lùa tay vào tóc, Hà Vân tủm tỉm cười:

– Bộ em không sợ sao?

Mai Xuân véo von:

– Em biết là chị rất hiền.

Hà Vân cười:

– Không hiền đâu.

– Không chỉ hiền mà lại còn đẹp nữa.

– Em đừng cho chị đi tàu bay giấy đó ghen.

Nghiêng đầu ngấm Hà Vân thật lâu, Mai Xuân lí lắc:

– Em tin rằng một anh chàng khô như ngói như anh Vũ Sơn cũng đã từng xiêu lòng trước vẻ đẹp của chị.

Hà Vân đỏ mặt:

– Em đừng nói bậy!

Mai Xuân khẽ nói:

– Chị coi chừng đó nghe. Biết đâu mọi chuyện lại đúng như em nói.

Hà Vân nói lảng sang chuyện khác:

– Tại sao em lại thi vào đại học y dược?

Mai Xuân sôi nổi:

– Em thích ngành y kể từ khi xem phim “Anh em nhà bác sĩ”. Trong phim có những trường đoạn về nghề y khiến em rất thích.

Hà Vân phì cười:

– Trời đất! Không lẽ vì mê phim mà chọn nghề sao? Không chừng xem xong phim “Đường bay”, em xin vào ngành hàng không cũng nên.

Mai Xuân khúc khích:

– Đó là em nói thể thôi chứ trước đó em cũng chắm nghề y rồi. Sau này em muốn trở thành một nữ bác sĩ ... xinh đẹp.

Hà Vân đùa:

– Nữ bác sĩ thì được, còn xinh đẹp hay không thì phải xem lại.

Mai Xuân nhí nhảnh:

– Em tin là mình đẹp đó.

Hà Vân nheo mắt:

– Tự tin ghê ha.

Mai Xuân gật đầu:

– Có người kiểm chứng đàng hoàng.

– Ai thế?

Mai Xuân tỉnh nghịch:

– Anh Vũ Sơn. Hôm qua anh ấy bảo vẻ đẹp của em ... ngang bằng chín phần mười so với chị. Nghe anh tuyên bố xong, em tin rằng mình có thể ứng thí hoa hậu.

Hà Vân lắc đầu cười. Cô em gái của Vũ Sơn thật là nghịch ngợm dễ thương.

Nhờ có Mai Xuân mà mấy ngày qua, nỗi buồn trong cô được nguôi ngoai rất nhiều.

Tựa đầu trên chạc cây ngắm nhìn bầu trời, Hà Vân khẽ nói:

– Trăng đẹp quá!

Mai Xuân vòng hai tay sau gáy:

– Chị có nghe thấy hương bưởi không?

Hà Vân gật gật đầu:

– Ngắm trăng trong một khung cảnh nên thơ như thế này thật là thú vị phải không em?

Mai Xuân thoáng buồn:

– Khi nào chị rời khỏi ngôi nhà này, em sẽ buồn ghê gớm.

– Chị sẽ đến chơi với em.

– Giá như chị cứ ở lại mãi với em ở đây thì hay biết mấy.

Hà Vân khẽ cắn môi:

– Chị phải về nhà chứ.

Mai Xuân chùng giọng:

– Chị định giải quyết mọi chuyện như thế nào?

Hà Vân thở dài:

– Chờ ba chị nguôi nguôi, chị sẽ về.

– Chị không sợ ba chị và Chấn Vỹ sao?

– Dù chưa bao giờ đánh chị nhưng có thể lần này có thể ba chị sẽ đánh. Chị sẽ cố gắng chịu đựng. Chị không hề sợ Chấn Vỹ, chị sẵn sàng đối đầu với Chấn Vỹ.

Mai Xuân thì thầm:

– Chị làm em thán phục.

Hà Vân cười buồn:

– Trước đây, chị là con người khác. Nhưng kể từ khi phóng xe như bay chạy trốn đám cưới, chị đã hoàn toàn thay đổi. Chị sẵn sàng đối đầu với mọi nghịch cảnh để bảo vệ tình yêu của chị.

Mai Xuân mở to mắt nhìn Hà Vân. Trước mặt cô là một người con gái xinh đẹp kiêu sa, yếu điệu thực nữ. Những bộ áo quần xoàng xĩnh mà cô mua vội cho Hà Vân ở chợ cũng không hề làm giảm đi vẻ đẹp đầy cuốn hút. Giọng cô thán phục:

– Ai có thể biết được ẩn giấu sau nét đài các là sự mạnh mẽ đến không ngờ.

Em ủng hộ chị đó.

Hơi chồm người ra phía trước, Mai Xuân khẽ hỏi:

– Chị có người yêu rồi sao?

Hà Vân bậm môi:

– Không hẳn là như thế.

– Vậy có nghĩa là sao?

– Chị yêu người ta nhưng người ta không biết.

Mai Xuân hăng hái:

– Sao chị không nói?

Hà Vân lắc đầu:

– Em làm chị tức cười.

Mai Xuân nhú mày:

– Không nói thì làm sao người ta biết được.

Hà Vân so vai:

– Tình yêu xuất phát từ con tim nên người ta có thể cảm nhận được bằng trái tim. Tình yêu không cần đến ngôn ngữ.

Mai Xuân buột miệng:

– Rắc rối quá!

Hà Vân mỉm cười:

- Đó cũng là một điều thú vị của tình yêu.
- Người mà chị yêu thế nào?
- Em muốn hỏi gì? Tính cách hay con người?
- Cả hai.
- Vai ngang, mày rậm, khuôn mặt đầy nam tính. Đó là một người đàn ông có tính cách, nhân hậu, giàu hiểu biết.

Mai Xuân kêu lên:

- Một người xinh đẹp như chị rất xứng đôi với anh chàng như thế.

Hà Vân lừa tay vào tóc:

- Anh chàng ấy có một trái tim bằng đá.

Mai Xuân giọng quan tâm:

- Vì sao chị lại nói thế?
- Với chị, anh ấy hoàn toàn dừng dừng. Đó là chưa nói đến chuyện anh ta lại có ý đẩy chị vào tay một người đàn ông khác.
- Trời đất!

- Anh ta muốn chị được sống một cuộc sống thật sung túc mà không nghĩ rằng đối với chị, tình yêu mới là tất cả.

Mai Xuân tức giận:

- Câu chuyện của chị làm em giận không thể tả.

Hà Vân cười nhẹ:

- Thôi, mình nói chuyện khác đi.

Mai Xuân âm ứ:

- Nếu có dịp, chị chỉ cho em tên đàn ông ấy.
- Để làm gì?
- Em sẽ hét vào mặt anh ta là “đồ ngốc”.

Chợt Mai Xuân nghe thấy tiếng xe máy dừng trước cổng, cô reo lên:

- Anh Vũ Sơn ... chị ngồi đây, em ra mở cổng cho anh ấy.

Chỉ một lát sau, Vũ Sơn đã xuất hiện trong vườn. Tìm một hồi không thấy, ngược nhìn lên chạc cây, anh thiếu điều kêu trời:

- Sao cô lại leo lên đó?

Hà Vân nguýt dài. Cả ngày hôm nay, cô rất mong gặp anh. Chẳng hiểu sao, thấy anh không mừng mà lại cảm thấy hờn hờn tủi tủi. Nỗi đau âm ỉ của cô vừa được Mai Xuân khơi gợi, giờ càng thấy anh đúng là người ... không tim.

Cô lạnh nhạt:

- Leo lên đây thì có sao đâu?

Vũ Sơn lo lắng:

– Lỡ té thì sao?

Cô ngọt nhạt:

– Tôi té chứ đâu phải anh té đâu, bận tâm chi cho mệt.

– Sao lại nói như thế?

– Không nói thế thì phải nói như thế nào?

– Cô biết là tôi rất lo cho cô mà.

Hà Chi dài giọng:

– Cám ơn ...

Vũ Sơn dỗ dành:

– Xuống đất đi, tôi có mua cho cô và Mai Xuân mấy cái bánh bao nóng đây.

Cô nguẩy mặt đi:

– Anh đưa cho Mai Xuân đi, tôi đâu có thích ăn bánh bao.

– Tôi nhớ là cô rất thích mà.

– Giờ đổi tính rồi, không thích nữa.

Anh lắc đầu:

– Sao mà đổi tính lạ vậy trời, tôi vẫn nhớ đó là món ruột của cô.

Quay lại nhìn Mai Xuân vừa mới le te đi ra vườn, Vũ Sơn liền bảo:

– Em gọi Hà Vân xuống ăn bánh đi, đừng leo trèo cao như thế nguy hiểm.

Mai Xuân cắc cớ:

– Sao lại nhờ em, bộ anh không nói được sao?

Vũ Sơn cười cầu tài:

– Em thân với Hà Vân mà.

Mai Xuân dẫu môi:

– Leo cao như thế mới ngắm trăng được, mắc mớ gì em phải kêu chị Hà Vân xuống.

Vũ Sơn giọng khỗ sở:

– Cần gì phải leo cao mới ngắm được trăng. Bộ ai muốn ngắm trăng đều phải leo lên cây sao?

Mai Xuân đáp tỉnh rụi:

– Nhà nào không có cây họ mới không leo. Càng leo lên cao, ngắm trăng càng thú vị.

Vũ Sơn lắc đầu:

– Anh chịu thua em luôn. Không hiểu mấy ông bà già muốn ngắm trăng, phải làm cách nào?

Mai Xuân cười khi:

– Thời trẻ họ cũng leo trèo ngấm chán rồi, lúc về già cần chi phải leo lên cây.

Biết là Mai Xuân về hòa với Hà Vân, Vũ Sơn đành phải hạ thấp giọng bảo:

– Đừng làm khó anh như thế. Anh biết là nếu em gọi, Hà Vân sẽ xuống.

Đáp lại lời ... thỉnh cầu của anh, Mai Xuân tuyên bố:

– Quên mất, em phải vào xem bài cho ngày mai đây.

Vũ Sơn chỉ còn biết kêu trời khi cô em gái của anh tỉnh bơ quay gót vào nhà, để mặc anh xử trí. Khẽ lắc đầu, anh thừa biết cái trò nhảy tót lên chạc cây là do cô em gái anh bày ra.

Nhìn lên cây sâu đông, anh dịu dàng bảo:

– Cô xuống đi, tôi đỡ cho.

Hà Vân mặt lạnh tanh:

– Tôi đang ngấm trăng.

Lại còn như thế nữa, anh hắng giọng:

– Xuống dưới này ngồi ngấm trăng cũng được.

Cô lắc đầu với vẻ dứt khoát:

– Không!

Ngẩn người ra nhìn cô, Vũ Sơn thở dài. Cô tiên nhỏ của anh mưa nắng thất thường, giờ chỉ có cách thượng sách là anh cũng ... leo lên cây.

Chỉ một thoáng, anh đã ngồi đối diện với cô. Khẽ lắc đầu, anh cười cười:

– Tôi chịu thua cô luôn.

Cô nguýt dài:

– Anh leo lên chi vậy?

Vũ Sơn tỉnh tỉnh:

– Ngấm trăng.

Cô vùng vằng:

– Thế thì tôi xuống đất. Tôi không muốn ngấm trăng cùng anh.

Ngỡ là Hà Vân chỉ nói thế thôi, không ngờ vừa dứt câu cô đã vọt xuống đất.

– Ui da ...

Hết hồn, Vũ Sơn ... bay xuống bên cạnh cô. Giọng anh hốt hoảng:

– Trời ạ! Cô có bị sao không?

Hà Vân nhăn mặt:

– Hình như tôi bị trặc chân.

– Vịn vào vai tôi đi, tôi đưa cô vào nhà.

– Tôi đi không có được.

– Thế thì tôi đỡ cô đến bên chiếc ghế mây này.

Điêu Hà Vân đi đến chiếc ghế mây cách đó vài bước, Vũ Sơn ngồi thụp xuống đất cầm lấy bàn chân của Hà Vân làm cô hết cả hồn:

– Không ... tôi không sao cả ... anh thả chân tôi ra đi ...

Vũ Sơn vội nói:

– Để tôi vào nhà gọi Mai Xuân chăm sóc cho cô.

Anh đi vào nhà, lát sau quay trở ra với chai dầu nóng:

– Mai Xuân đi đâu mất. Khổ ghê ...

Cô lí nhí:

– Tôi không sao cả mà.

Vũ Sơn ngồi xổm trên thảm cỏ, giọng anh ân cần:

– Trắc chân như thế này, cần phải nắn xương trở về vị trí cũ ngay nếu không sẽ gay go đó.

Cô rụt chân về:

– Mặc kệ tôi mà!

– Cô cứ bướng bỉnh như thế sao?

– Tôi không cần ai quan tâm đến tôi cả.

Vũ Sơn nghiêm mặt:

– Nếu không nắn chân kịp thời, cô có bị què đi cả nhắc cũng ráng chịu.

Một viễn cảnh không mấy tươi sáng làm Hà Vân hoang mang, cô nhìn anh với vẻ nghi hoặc:

– Anh nói dối.

Vũ Sơn tỉnh tỉnh:

– Giờ cô đã thấy đau đến độ không đi được, mai một què luôn là cái chắc.

Cô kêu lên:

– Anh vui sướng vì chuyện này lắm sao?

Anh so vai:

– Vui gì nổi. Bình thường cô đã bướng, nếu không đi được không biết cô còn khó tính đến cỡ nào.

Cô xụ mặt:

– Tôi bướng lắm sao?

– Điều đó thì còn gì để bàn cãi.

Hà Vân giận dỗi:

– Tôi đáng ghét như thế, vậy anh còn nói chuyện với tôi làm gì?

Vũ Sơn xoay chai dầu nóng trong tay:

– Ai bảo là cô đáng ghét?

– Anh vừa mới nói như thế.

– Cô hiểu sai ý tôi rồi. Biết đâu có người lại yêu sự bướng bỉnh của cô thì sao?

– Ai?

– Chấn Vỹ.

Hà Vân nổi giận đùng đùng. Cô vừa giậm chân xuống đất thì lại la oai oái vì đau. Vũ Sơn hét cả hồn:

– Xin lỗi ... cô có làm sao không?

Hà Vân tức muốn khóc:

– Sao anh cứ cố tình nhắc đến Chấn Vỹ trước mặt tôi?

– Tôi xin lỗi ...

– ...

– Cô ngồi yên để tôi nắn chân lại nhé?

– ...

– Hà Vân ... cô gật đầu đi ...

Hà Vân thở hắt một cái:

– Anh có dám chắc là không đau không?

Vũ Sơn dỗ dành:

– Không đau lắm. Trong lúc tôi làm, cô cố gắng nghĩ đến một chuyện gì đó, ngoại trừ cái chân đang bị trặc gân là được.

– Tôi mong là sẽ không đau như anh nói.

Vũ Sơn nhẹ nhàng đặt bàn chân của cô lên đầu gối của anh, dùng dầu nóng xoa đều lên mắt cá, anh cẩn thận nắn khớp xương trở về vị trí cũ.

– Ui da ...

– Cố gắng nhé ... Mai Xuân có kể cho cô nghe về bạn bè của nó không

...

Hôm qua cô và Mai Xuân cùng vào bếp à ... Cố gắng nhé ... Nghe Mai Xuân bảo là cô rất thích quét lá trong vườn ...

– Ui da ...

Một lúc sau, Vũ Sơn đặt bàn chân đẹp như ngọc trên thảm cỏ:

– Xong rồi.

Cô thở phào nhẹ nhõm:

– Lần sau tôi sẽ không leo lên cây nữa.

– Tôi sẽ la Mai Xuân về chuyện này.

– Do tôi nhảy bừa xuống đây chứ có phải do Mai Xuân đâu.

– Con nhỏ này chỉ toàn xúi bậy.
– Tôi thấy Mai Xuân rất dễ thương, anh không nên la cô ấy.
– Cô có mến Mai Xuân không?
– Mai một không còn ở đây, tôi rất buồn khi phải xa một người hồn nhiên và vui vẻ như Mai Xuân.
– Cô không thấy mình khá giống Mai Xuân sao?
Hà Vân mở to mắt:
– Giống điểm nào?
– Hồn nhiên và bướng bỉnh.
Cô mỉm cười e thẹn:
– Bộ anh thấy tôi bướng lắm sao?
– Cũng có lúc như thế.
– Thật vậy sao?
– Như lúc cô ngồi trên cây chẳng hạn. Tôi không biết phải làm như thế nào để cô chịu xuống đất.
– Thì tôi đã xuống khỏi cây rồi đó, anh không thấy sao?
– Đó không phải là ... cách xuống mà tôi mong đợi.
Cô mỉm cười, hàng răng trắng đẹp như ngọc. Cơn giận của cô dành cho anh mất đi một nửa.
Vò chiếc lá huỳnh anh trong tay, cô khẽ nói:
– Vườn nhà anh rất đẹp.
– So với vườn hồng nhà cô, khu vườn này không có gì đặc sắc.
Cô nhỏ nhẹ:
– Thế mà tôi lại thấy rất đổi bình yên. Mỗi lần ngồi trong vườn ngắm cảnh vật xung quanh, tôi cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm.
Anh im lặng lắng nghe cô nói, cố tránh không nhìn vào khuôn mặt đẹp với đôi mắt trong veo như hồ thu. Cô tim của anh có đủ ma lực để biến quả tim bằng đá của anh tan ra và nóng chảy như nham thạch lỏng.
– Bác Mười và Mai Xuân rất tốt với tôi, mai đây khi rời khỏi ngôi nhà này tôi sẽ không bao giờ quên được tình cảm chân thành của mọi người dành cho tôi.
Vũ Sơn hỏi câu hỏi mà anh cảm thấy tim mình rạn vỡ:
– Khi nào cô sẽ trở về?
Hà Vân chùng giọng:
– Hai hôm nữa.
Giọng anh tắc nghẹn:
– Không thể chậm hơn sao?

Cô khẽ nói:

– Trước sau gì tôi cũng phải đối diện với ba tôi, không có thể tránh né được.

Vũ Sơn thở dài:

– Tôi rất lo lắng cho cô.

– Cảm ơn anh.

Vũ Sơn xoay người lại nhìn cô. Anh và cô đang nói với nhau những ngôn từ thật khách sáo. Cả anh và cô đều đang cố gắng chế ngự tình cảm thật của mình.

Trăng thượng tuần hắt xuống mái tóc mềm suôn như tơ của cô những bụi vàng óng ả. Trong bộ quần áo sai kích cỡ rộng thùng thình do Mai Xuân mua về, cô vẫn đẹp đầy lồi cuốn và trông thật cô đơn như cô tiên mắc nợ.

Vũ Sơn thở hắt thật mạnh. Anh chợt muốn ôm cô trong vòng tay mạnh mẽ của anh, chở che cho cô. Anh sẽ nói với cô là anh yêu cô. Cô là tất cả với anh.

Mai Xuân bỗng xuất hiện với đĩa bánh bao nghi ngút khói trên tay:

– Bánh bao nóng hổi, mời mọi người cùng ăn với em.

Vũ Sơn ngạc nhiên:

– Giờ mà vẫn còn ... nóng sao?

Mai Xuân khúc khích:

– Em hấp lại trong nồi cơm điện đó.

– Nãy giờ em ở đâu?

– Em chơi bên hàng xóm. Về nhà thấy có bịch bánh bao nguội ngắt ở trên bàn. Em tự hiểu mình phải làm gì?

Vũ Sơn gượng cười. Một sự xuất hiện không đúng lúc, nhưng anh biết làm sao được ...

– Em vào trước đi, anh và Hà Vân vào sau.

Mai Xuân mở to mắt:

– Bánh bao sẽ nguội.

– Không sao.

– Thế em lại phải hấp bánh vào nồi cơm điện nữa sao?

Mây đen giăng kín kịt che khuất cả ánh trăng và gió thổi thật mạnh khiến Hà Vân khẽ co người.

Cô lên tiếng:

– Tôi cũng đi vào nhà đây, trời sắp mưa ...

Vũ Sơn vội ngăn lại:

– Không đâu!

Mai Xuân khúc khích:

– Em cuộc với anh là trời sắp mưa đó.

Những giọt nước li ti trong bầu trời rộng bỗng được gió ném lách tách trên những ngọn cây.

Nắm tay Hà Vân chạy vào nhà, giọng Mai Xuân trong trẻo:

– Mưa ...

Đang lơ mơ ngủ gật trên nệm ghế xa lông, ông Trần bỗng choàng tỉnh dậy. Ông ngó người ra khi nhìn thấy Hà Vân đang quỳ phủ phục dưới chân ông.

Nghiến răng muốn trợn cả hàm, ông rít giọng:

– Hà Vân ... mày đó sao?

– Thừa ba, con đã về.

– Tao giết mày, mày còn dẫn xác về đây làm gì nữa?

Hà Vân thút thít:

– Con lạy ba, xin ba tha thứ cho con.

Ông Trần co giò đạp mạnh vào người cô. Chưa hả giận, ông còn đứng dậy tát liên hồi lên khuôn mặt xinh đẹp đang đầm đìa nước mắt:

– Đồ khốn nạn! Mày có biết là tao đã nhục nhã đến thế nào không? Tao sẽ đánh cho mày bầm dập mình mẩy, để xem mày còn cứng đầu cứng cổ đến cỡ nào. Mày đã bôi tro trát trấu vào mặt tao, mày là một đứa con mắt dạy ...

Khi ông ngừng tay, Hà Vân đã gục xuống như một thân cây vừa bị đốn ngã ... không buồn nhìn lại cô, ông Trần giận dữ bước ra khỏi phòng ...

– Cô chủ ...

Một nhọc mở mắt nhìn người vú giúp việc, Hà Vân thì thào:

– Vú ơi ... con khổ quá ...

Vú Sáu lo lắng:

– Cô chủ có sao trong người không, tôi sợ cô chủ chết mất ...

Hà Vân định nói gì đó nhưng mắt cô bỗng hoa lên. Dường như cô vừa nhìn thấy Vũ Sơn xuất hiện ở ngưỡng cửa, anh chạy đến bên cô. Trước khi ngất lịm đi, cô có cảm giác như anh bế cô lên trên đôi tay mạnh mẽ của anh.

Đặt đầu Hà Vân ngay ngắn trên gối, vú Sáu rồi rít bảo:

– Cậu ở đây canh chừng cô chủ, tôi đi lấy dầu gió, chanh và gừng ...

Ngồi xuống chiếc ghế ở đầu giường, Vũ Sơn nắm nhẹ bàn tay thanh mảnh của Hà Vân. Lòng tê tái, anh không kìm được nước mắt. Tội

nghiệp em quá Hà Vân ơi. Vì yêu anh, em đã phải hứng chịu mưa dòn.
Vú Sáu quay trở lại với chai dầu gió và một bịch chanh gừng.

Vú phân công:

– Tôi xát dầu cho cô chủ, còn cậu cắt mỏng chanh và gừng cho tôi.

Ghé sát người gần Hà Vân, khuôn mặt căng thẳng của Vũ Sơn dịu đi đôi chút khi anh nghe thấy hơi thở cô đã điều hòa trở lại.

Xát dầu đều cho cô, sau đó xoa chanh và gừng vào lòng bàn tay lòng bàn chân, giọng vú Sáu đầy kinh nghiệm:

– Không gì tốt bằng gừng và chanh, lát nữa cô chủ sẽ tỉnh lại ...

Vũ Sơn thắc thỏm:

– Vú có cách gì để làm Hà Vân hết đau không?

Giọng vú Sáu buồn xo:

– Tội nghiệp cô chủ, tôi chỉ có thể đánh gió cho cô chủ chứ làm sao để cho cô chủ hết đau được. Thật chưa có ai tàn bạo như ông chủ cả.

Nhìn những vết thâm tím đầy dẫy trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, Vũ Sơn cảm thấy lòng tan nát. Anh cảm thấy giận mình hơn bao giờ hết khi đã đưa cô quay trở về nhà.

Hà Vân ngo ngoáy đầu, lơ lơ mở mắt ra giọng cô yếu ớt:

– Ôi ... đau quá ...

Vú Sáu và Vũ Sơn lao đến bên cô:

– Hà Vân ...

Vú Sáu vội nói:

– Tôi pha sữa cho cô nhé?

Cô lắc đầu:

– Không ... tôi không uống đâu ...

Đẩy Vũ Sơn tới sát cô, vú Sáu bàn giao:

– May là cô chủ đã tỉnh dậy, cậu trông hộ cô chủ cho tôi, tôi đi pha sữa đây.

Chỉ còn hai người trong phòng, Vũ Sơn cúi xuống bên cô giọng dịu dàng:

– Em có đau lắm không?

Cô mở to mắt nhìn anh. Cô có mơ hay không?

“Em”?

Anh vừa gọi cô bằng thanh âm rất ấm áp tha thiết. Có đến chết cô cũng không thể nào quên được thời khắc này, những mạch máu trong cơ thể của cô như đông cứng lại dưới ánh nhìn rất đỗi yêu thương của anh.

Đờ cô ngồi dậy, cầm lấy tay cô anh khẽ nói:

– Anh chỉ tiếc là anh không thể bảo vệ em. Anh xin lỗi em.

Cô lắc đầu:

– Anh không hề có lỗi trong chuyện này.

Giọng anh tha thiết:

– Anh là một tên ngốc khi cố giấu chặt tình cảm của mình. Anh yêu em, em có biết hay không?

Cô sửng sốt:

– Anh nói sao?

Anh nói chậm rãi từng từ một:

– Anh ...yêu ... em.

Cô trào nước mắt:

– Anh không dối em chứ?

– Anh yêu em. Em là tất cả đối với cuộc đời anh.

Cô chớp mi:

– Đừng vì lòng thương hại em.

Anh siết nhẹ tay cô:

– Anh yêu em đã lâu lắm rồi, em biết không?

Đôi mắt đẹp mở to:

– Từ lúc nào?

Anh dịu dàng bảo:

– Rồi cũng có lúc anh sẽ kể cho em nghe.

Anh rời khỏi cô khi nghe thấy tiếng chân của vú Sáu từ hành lang vọng đến.

Vú Sáu đặt chiếc khay xuống bàn, giọng dõ dành:

– Ráng uống chút sữa nghe cô chủ!

Hà Vân kêu lên:

– Con không muốn uống gì cả ... Con chỉ muốn chết ...

Vú Sáu nhìn Vũ Sơn cầu cứu:

– Cậu nói giùm tôi một tiếng.

Bụng ly sữa đến bên cô, Vũ Sơn dịu dàng bảo:

– Chịu khó uống sữa mới khỏe được.

Cô bắt bẻ:

– Ai ... chịu khó uống sữa?

Vũ Sơn lắc đầu cười. Anh không biết nên xưng hô với Hà Vân như thế nào nữa. Nếu gọi “cô”, Hà Vân sẽ giận anh kinh khủng, còn nếu mạo hiểm gọi “em”.

không chừng vú Sáu sẽ bị sốc.

Anh trả lời tỉnh tỉnh:

– Hà Vân ...

Cô nguây đầu:

– Tôi không uống sữa gì cả. Xin đừng quan tâm đến tôi!

Vũ Sơn đồ dành:

– Ngoan đi, lúc nào khỏe ... sẽ chiêu đãi kem ba mươi một màu.

Cô lại lý sự:

– Ai chiêu đãi?

Vũ Sơn chưa biết phải trả lời như thế nào thì vú Sáu đã nhanh nhẩu:

– Cậu Sơn chứ còn ai nữa?

Hà Vân ầm ức:

– Con muốn Vũ Sơn trả lời câu hỏi của con chứ không phải là vú.

Vũ Sơn mỉm cười:

– Sẽ uống sữa nếu có một câu trả lời thỏa đáng chứ?

Hà Vân bặm môi im lặng. Cô cũng không biết phải trả lời như thế nào nữa.

Soi vào đôi mắt đẹp như hung, anh chậm rãi nói:

– Anh muốn em uống sữa, có như thế em mới có thể mau hồi phục ...

Hà Vân bối rối đan những ngón tay thanh mảnh vào nhau. Bối rối cầm lấy ly sữa ấm nóng từ tay Vũ Sơn và uống cạn.

Vú Sáu kinh ngạc nhìn cô rồi lại nhìn Vũ Sơn. Vú cũng không thể nào hiểu được tại sao Vũ Sơn lại xưng hô như thế với Hà Vân.

Họ không hề quan tâm đến vũ nữa. Họ đang lặng lẽ nhìn nhau. Dù im lặng nhưng họ đã nói với nhau một thứ ngôn ngữ thật kỳ lạ. Ngôn ngữ tình yêu.

Buổi chiều.

Ông Trần đi vào phòng của Hà Vân. Bắt gặp cô đang đứng bên cửa sổ với dáng điệu buồn buồn, ông đằng hắng giọng:

Cô quay lại nhìn ông, vẻ mặt hốt hoảng như chú chim non đang loạng choạng chực rơi xuống bụi gai.

Ông buông người xuống ghế, giọng cau có:

– Hãy đến đây!

Hà Vân ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông, vẻ mặt sợ sệt.

Ông Trần quắc mắt lên:

– Suốt một tuần nay, mày ở đâu?

Cô nhỏ nhẹ:

– Dạ, ở ... khách sạn.

Ông Trần cười gằn:

– Mày tưởng là tao có thể tin vào câu trả lời của mày sao? Lúc mày chạy ra khỏi tiệc cưới trong trang phục cô dâu, mày không hề mang theo tiền kể cả giấy tờ tùy thân. Mày nói thật đi, ai đã chứa chấp mày trong những ngày qua?

Hà Vân cố trấn tĩnh:

– Đã có ý trốn từ trước nên con có mang theo một ít tiền, vì không có giấy tờ nên thay vì đến khách sạn con đã thuê một nhà trọ rẻ tiền.

Ngả người trên ghế, ông Trần hình như xoáy vào mặt Hà Vân. Khuôn mặt bình thản của Hà Vân khiến ông hơi phân vân. Cũng có thể Hà Vân đã nói thật.

Ông rít giọng:

– Mày có biết là tao đã khôn đồn như thế nào về chuyện mày bỏ trốn hay không?

Hà Vân cúi gằm mặt xuống đất:

– Xin ba tha lỗi cho con.

– Mày có biết vì mày mà Chấn Vỹ đã xác xược với tao như thế nào không?

– ...

Ông Trần gằn giọng:

– Xưa nay tao chưa chịu thua ai bao giờ, tao sẽ cho Chấn Vỹ biết thế nào là sự lễ độ. Tao sẽ hủy bỏ những gì mà tao đã hứa với Chấn Vỹ. Nó sẽ không bao giờ lấy được mày ...

Liếc nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của Hà Vân, ông Trần nhếch môi:

– Mày đừng vội mừng! Tao sẽ không gả mày cho Chấn Vỹ, mà sẽ mày cho một thương gia thành đạt không kém gì nó.

Hà Vân thẳng thốt:

– Ba không thương con sao ba?

Ông Trần quắc mắt:

– Vì thương mày nên tao mới chọn cho mày một người chồng giàu có. Nếu mày còn làm muối mặt tao bằng cách đi bụi, tao sẽ giết mày. Sẽ không có chuyện tha thứ cho mày nữa đâu.

Hà Vân cố thu hết can đảm:

– Xin ba hiểu cho con, con không thể lấy một người mà con không hề yêu thương.

Ông Trần nổi giận:

– Mày vừa nói sao?

Cô chùng giọng:

– Con không thể vâng lời ba trong chuyện này được. Hôn nhân là một chuyện hệ trọng, con xin phép ba cho con được tự quyết định ...

Ông Trần gầm lên:

– Láo thật!

Chợt người quản gia xuất hiện ở ngưỡng cửa, giọng lễ độ:

– Bẩm ông chủ, có cậu Chấn Vỹ đến tìm ông. Cậu ấy đang ở trong phòng khách.

Ông Trần vụt đứng dậy:

– Bảo hắn ngồi đợi đấy, tôi xuống ngay bây giờ.

Dừng chân ở bậc thang cuối cùng, ông Trần nhếch môi cười cay độc.

Vừa nhìn thấy ông, Chấn Vỹ liền đứng dậy. Hai người đang ông nhìn trừng trừng vào mặt nhau, đầy thách đố.

Giọng ông Trần cay cú:

– Cậu còn dẫn xác đến đây làm gì?

Chấn Vỹ nhún vai:

– Tôi nghe nói là Hà Vân đã về.

Ông Trần quát:

– Ai nói?

Chấn Vỹ bật Zippo lách cách:

– Như Quỳnh, bạn của Hà Vân. Ngày hôm qua, cô ta đi ngang qua nhà của ông và nhìn thấy vợ tôi đứng bên cửa sổ.

Ông Trần giận dữ:

– Ai là vợ của mày?

Chấn Vỹ ngọt nhạt:

– Kia ba, sao ba xung hô nặng nề như thế với tôi?

Ông Trần cay cú:

– Tao không có đứa con rể nào xác xược như mày.

– Ba đừng quên, trong giới kinh doanh ba là số một, tôi là số hai. Dù đang ở vị trí số hai nhưng tôi còn rất trẻ, chỉ cần vài năm nữa thôi vị trí sẽ đảo lộn.

Ông Trần mai mỉa:

– Cậu nói đúng. Rồi đây, cậu sẽ rớt xuống vị trí thấp nhất trên thương trường.

Chấn Vỹ cười lớn:

– Ba thật là độc địa hơn những gì thiên hạ thường bàn tán.

Thả mình xuống ghế, ông Trần mở hộp thuốc xì gà:

– Cậu dẫn xác đến đây làm gì?

Chấn Vũ cười đều:

– Như đã nói với ba, tôi đến đây để đón vợ tôi về nhà.

– Cậu điên chưa?

Chấn Vũ nhún vai:

– Những gì mà tôi nói đều rất nghiêm túc. Ba biết rồi đấy, thời gian của tôi rất quý vì thời gian để ra tiền, tiền lại để ra tiền ... Bỏ thời gian đến đây, dĩ nhiên tôi không hề lãng phí để làm một chuyện không cần thiết.

Bao giờ tôi cũng có mục đích thật rõ ràng.

Ông Trần cài điều xì gà lệch môi:

– Chưa bao giờ tôi xem cậu là con rể của tôi cả.

Chấn Vũ nhướng mày:

– Thế ba có dự định ai mới xứng đáng là con rể của ba?

Ông Trần ngạo nghễ:

– Một người thành đạt không kém gì cậu người hơn cậu ở chỗ không tráo trở.

Chấn Vũ nhún vai:

– Ba cứ đặt ba địa vị của tôi đi, ba sẽ thấy giận run người.

– Con gái của tôi không yêu cậu. Cả tôi và cậu đều sai lầm khi buộc nó kết hôn với cậu.

Chấn Vũ bật Zippo môi thuốc:

– Ba đừng nói với tôi là cái người mà ba dự định thay thế tôi để làm chồng con gái của ba là được cô ấy yêu đâu nhé.

Ông Trần điềm nhiên đáp:

– Ít ra thì con gái của tôi cũng không thù ghét cậu ta như thù ghét cậu.

Chấn Vũ cười nhạt:

– Rồi con gái của ba sẽ có dịp hối tiếc vì những gì mà cô ấy đã làm.

Ông Trần nhướng mày:

– Cậu hối tiếc hay là nó?

Chấn Vũ cao ngạo:

– Dĩ nhiên, sự hối tiếc không bao giờ dành cho tôi.

Gõ ông pip xuống bàn, ông Trần lớn giọng gọi người quản lý ra lệnh:

– Gọi Hà Vân xuống đây ...

Chấn Vũ như bật dậy khi vừa nhìn thấy cô xuất hiện. Trong chiếc váy màu trắng, dù không trang điểm Hà Vân vẫn đẹp thật mềm mại cuốn hút. Tóc xõa ngang vai, vầng trán thanh tú và sóng mắt buồn vời vợi.

Dù cố kiềm chế, Chấn Vũ vẫn kêu lên:

– Hà Vân ... Em có biết là bây giờ em còn đẹp hơn xưa không?
Khuôn mặt lãnh đạm của Hà Vân và nụ cười chế giễu của ông Trần vẫn không làm Chấn Vũ nao núng, anh ta chỉ chịu ngồi xuống ghế khi Hà Vân đã an vị rất lâu.

– Em có khỏe không?

Một cái cau mày của cô đáp lại câu hỏi ân cần của Chấn Vũ.

Không ngại ngần, Chấn Vũ xun xoe:

– Thú thật với em, anh quen biết rất nhiều người đẹp nhưng không có người con gái nào đẹp như em. Vẻ đẹp của em thật lôi cuốn, một sự lôi cuốn thật dịu dàng nhưng khó mà cưỡng lại sự cuốn hút chết người ấy.

Ông Trần đưa Chấn Vũ về với thực tại:

– Đủ rồi! Tôi gọi con gái tôi xuống đây không phải để nghe cậu đọc thơ. Nó đang ngấy cậu đến tận cổ.

Chấn Vũ sượng sùng:

– Nếu Hà Vân có xa cách với tôi, lỗi đầu tiên thuộc về ba.

Ông Trần nhếch môi:

– Từ nay, tôi cấm cậu xung hô với tôi như thế. Tôi đã chọn cho Hà Vân một người xứng đáng hơn cậu. Đó chính là Vĩnh Đăng.

Chấn Vũ kêu lên:

– Thật là vô lý!

Ông Trần hát hàm:

– Tại sao cậu nói như thế?

Chấn Vũ cao giọng:

– Giữa tôi và Hà Vân đã có một đám cưới. Các nghi thức của một đám cưới đã được tiến hành trước quan khách và họ hàng đôi bên. Hà Vân là vợ của tôi.

– Chẳng có nghĩa lý gì cả nếu nó không yêu cậu. Những sinh lễ của cậu, tôi sẽ cho người mang đến nhà hoàn trả.

Chấn Vũ thách thức:

– Ba có biết là tôi có thể khởi kiện ba ra tòa không?

Ông Trần cười lớn:

– Cứ việc!

Chấn Vũ dằn mạnh từng tiếng:

– Tôi không đùa.

Ông Trần ngả đầu trên ghế nệm:

– Cậu và nó chưa kịp làm giấy đăng ký kết hôn. Chi phí tiệc cưới hôm ấy tôi đã đứng ra thanh toán khi cậu giận dữ bỏ về. Thế thì cậu sẽ kiện

tôi về chuyện gì, không lẽ kiện là ... dù con gái tôi không yêu cậu người cậu vẫn ép buộc nó lấy sao?

Chấn Vũ cười nhạt. Sự sơ suất của anh đã khiến một người cáo già như ông Trần chiếm thế thượng phong. Liếc nhìn Hà Vân đang ngồi im lặng nhìn ra vườn, khuôn mặt đẹp kiều sa, Chấn Vũ chết điếng người. Nếu hôm ấy anh không quá nóng giận và trở mặt với ông Trần thì đâu đến nỗi.

Anh đầu dụ:

– Tôi biết là ba đang giận tôi nhưng dù gì tôi và ba không phải là những người xa lạ. Tôi mong ba sẽ bỏ qua mọi chuyện. Những cú áp phe lớn sẽ hàn gắn những đồ vỡ không đáng có trong mối quan hệ giữa tôi và ba.

Ông Trần cười nhạt:

– Tôi không hề có ý định giúp cậu hốt lại ly nước mà cậu đã cố tình hất xuống đất. Một mũi tên đã vọt ra khỏi cung, không thể quay về.

Chấn Vũ ngượng ngùng nhìn ông Trần. Khi Hà Vân trốn chạy, anh cứ ngỡ là cô không quay về nên mới cạy tàu ráo máng với ông Trần. Giờ chấp nhận để ông Trần hạ nhục, thật không có gì đáng xấu hổ hơn.

Chấn Vũ cố giữ cho giọng mềm mỏng:

– Tôi biết là ba đang nóng, nhưng mong ba hiểu cho tôi. Ai ở trong hoàn cảnh của tôi đều phải nóng giận.

Ông Trần cười khẩy:

– Tôi nghĩ là cậu đang lãng phí thời gian, mà thời gian như cậu từng nói, để ra tiền ...

Chấn Vũ hạ thấp giọng:

– Hà Vân là tất cả với tôi, tiền bạc sẽ vô nghĩa nếu trong cuộc đời của tôi không có Hà Vân. Tôi yêu Hà Vân ... Tôi sẽ đem hạnh phúc đến cho Hà Vân.

Giọng ông Trần khinh mạn:

– Hãy đi về, tìm mọi cách để leo lên ... vị trí số một. Thời gian cho cậu không còn nhiều, nếu không tận dụng cơ hội tôi sẽ là người tiễn cậu xuống vị trí cuối bảng.

Chấn Vũ đưa mắt nhìn Hà Vân với vẻ luyến tiếc. Cô ngồi đó nhưng như cách xa anh vạn dặm, khuôn mặt lạnh lùng hững hờ. Hơn bao giờ hết, anh biết rằng cô sẽ không bao giờ thuộc về anh. Trái tim băng giá của cô đã là vạn lý trường thành, giờ đây ông Trần lại là ngọn núi sừng sững để ngăn cách anh với cô.

Vẻ mặt đầy tuyệt vọng, Chấn Vũ cố vót vát:

– Tôi mong rằng ba sẽ nghĩ lại ... Dù sao tôi cũng từng là chỗ quen biết với ba.

Ông Trần phẩy tay:

– Đừng bao giờ dẫn xác đến đây nữa!

Đẩy ly chanh đá cho Như Quỳnh, Chấn Vũ vồn vã:

– Em uống đi.

Hớp một ngụm nước chiều lệ, giọng Như Quỳnh tiếc rẻ:

– Thật là tiếc, nếu anh có tờ giấy kết hôn với Hà Vân trong tay thì bây giờ chẳng có chuyện gì để nói.

Chấn Vũ vẩy tàn thuốc:

– Thế mới rầu. Những ngày ấy bận kinh khủng, rồi cũng tại Hà Vân lần lữa hẹn ngày này qua ngày khác. Anh dự định sau khi làm đám cưới xong, anh và Hà Vân đi làm giấy kết hôn cũng chẳng muộn ...

Như Quỳnh âm ức:

– Đó là một sai lầm rất lớn.

– Anh biết ...

– Chưa ai điên rồ như anh. Mỡ đã đến miệng mèo còn dễ nuốt.

– Anh đâu muốn như thế đâu em.

Như Quỳnh vênh mặt:

– Giờ có hối cũng đã muộn. Nói thật với anh, bây giờ chỉ có em mới có thể cứu được anh thôi.

Dù điên người vì mấy hôm nay Như Quỳnh cứ lên giọng dạy đời, Chấn Vũ vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh:

– Anh biết. Em thật tốt với anh.

Như Quỳnh điệu bộ:

– Tính em là như thế, hay giúp đỡ mọi người. Hà Vân vẫn là bạn của em. Em muốn nó hạnh phúc vì dễ gì gặp một người đàn ông lý tưởng như anh.

Chấn Vũ nhắc lại chuyện cũ:

– Hôm đó, em lái chiếc Spacy đuổi theo xe của anh, anh cũng không hiểu có chuyện gì và em là ai. Chỉ đến khi em giới thiệu em chính là bạn thân của Hà Vân và ngỏ ý giúp đỡ anh, anh mới hết ngỡ ngàng.

Như Quỳnh đơng đưa mắt:

– Nếu anh gặp em sớm, mọi việc đã êm xuôi và sẽ không có cảnh Hà Vân bỏ trốn ngay trong tiệc cưới.

Chấn Vũ so vai:

– Ông Trần là một con người hết sức vô trách nhiệm.

Như Quỳnh đưa đẩy:

– Em thấy chú Trần cũng tốt đấy chứ?

Chấn Vũ nhún vai:

– Lúc nào có dịp anh sẽ kể cho em nghe về những thủ đoạn mà ông ta đã làm. Ông ta là một con người chỉ biết có tiền. Phương châm sống của ông ta:

tiền là trên hết.

Như Quỳnh che miệng cười:

– Tiền mà ai chẳng thích.

Chấn Vũ nhướn mày:

– Điều quan trọng là phải làm như thế nào để kiếm tiền, lương thiện hay không lương thiện.

Như Quỳnh ranh mãnh:

– Thế anh thuộc tuýp người nào?

Câu hỏi bất ngờ của cô làm Chấn Vũ mất trớn, anh ta ngắc ngư:

– Dĩ nhiên ... không giống ông Trần.

Cô tán dương:

– Tuy mới quen anh nhưng em vẫn biết được anh là một người hào hiệp.

Chấn Vũ khoác lác:

– Đối với anh, tiền bạc chỉ là phù đường. Điều quan trọng trên đời chính là nhân nghĩa.

Như Quỳnh sôi nổi:

– Em cũng suy nghĩ giống như anh. Em thường được mọi người yêu mến vì sống rất tình nghĩa.

Không muốn mất thời giờ với những chuyện vô bổ, nghiêng tay nhìn đồng hồ Chấn Vũ hỏi tỉnh rụi:

– Em hẹn anh ra đây có chuyện gì không?

Khuôn mặt Như Quỳnh tỏ vẻ quan trọng:

– Em biết là anh rất bận rộn theo công việc ở công ty. Nhưng đây là chuyện hệ trọng không thể nói qua điện thoại.

Chấn Vũ sốt ruột:

– Em nói đi!

Như Quỳnh hạ thấp giọng:

– Anh có nhận xét gì về mối quan hệ giữa Vũ Sơn và Hà Vân?

Nghe nhắc đến Vũ Sơn, Chấn Vũ hần học:

– Tên tài xế đáng ghét.

Cô soi mói:

– Sao thế anh?

Chấn Vũ nhếch môi:

– Chắc chắn là tên tài xế ấy đời nào đứng trước một bông hoa tuyệt sắc như Hà Vân.

Nghe Chấn Vũ đề cao Hà Vân, Như Quỳnh nheo mắt tức tối. Cô đến đây để phá Hà Vân chứ không phải để nghe Chấn Vũ ca tụng Hà Vân. Cô yêu Vũ Sơn, cô phải làm mọi cách để anh thuộc về cô.

Giọng cô lạnh tanh:

– Em thấy Hà Vân cũng ... không có gì đặc biệt.

Chấn Vũ buột miệng:

– Giỡn hoài em.

Thấy vẻ căng thẳng trên gương mặt của Như Quỳnh, Chấn Vũ liền lái sang chuyện khác:

– Tại sao em lại hỏi anh về tên tài xế đó?

Như Quỳnh cười khan một tiếng:

– Tất nhiên, đó không phải là một câu hỏi bằng quơ.

Máu nóng dồn lên mặt Chấn Vũ, anh hỏi dồn:

– Em biết gì? Tên tài xế ấy đã làm gì?

Như Quỳnh nhếch môi:

– Nếu em nói với anh rằng Vũ Sơn là một kỹ sư, anh nghĩ sao?

Chấn Vũ cười nhạo:

– Em đúng là người thích đùa tếu.

Như Quỳnh phán:

– Anh của em và Vũ Sơn từng học cùng lớp với nhau và khá thân nhau.

Chấn Vũ định phá lên cười nhưng vẻ mặt nghiêm túc của Như Quỳnh khiến anh chưng hửng. Anh lắp bắp:

– Sao lại có chuyện ... kỳ cục như thế ...

Như Quỳnh so vai:

– Vì một hợp đồng mà ba của Vũ Sơn đã lỡ lý, Vũ Sơn phải tạm thời làm tài xế cho ông Trần. Em nhắc lại một lần nữa cho anh nhớ, Vũ Sơn là một kỹ sư giỏi chứ không phải là một tài xế.

Chấn Vũ cảm thấy cổ họng khô khốc. Giọng anh ta khản đặc:

– Nếu Vũ Sơn là kỹ sư, chắc chắn họ đã yêu nhau.

Như Quỳnh chua chát:

– Đó là điều chắc chắn.

Chấn Vũ chăm chú nhìn Như Quỳnh. Vẻ mặt của Như Quỳnh thật hằn học, căm thù. Chấn Vũ gật gù, giờ thì anh đã có một đáp số cho câu hỏi mà bấy lâu nay anh chưa có lời giải đáp. Tình yêu đơn phương trong tuyệt vọng thật là đáng sợ, Như Quỳnh đã sẵn sàng phóng xe đuổi theo anh để làm quen, để bày mưu tính kế.

Vờ như không hiểu những gì đang diễn ra trong đầu Như Quỳnh, Chấn Vũ hắng giọng:

– Chúng ta phải làm gì để ... giúp cho Hà Vân?

Như Quỳnh mím môi cay độc:

– Xúc tiến cuộc hôn nhân giữa anh và Hà Vân.

Chấn Vũ nhún vai:

– Anh đang mất ưu thế, lão Trần đang ở thế thượng phong. Hiện giờ anh cũng chưa biết phải giải quyết như thế nào đây nữa.

Như Quỳnh nở nụ cười bí hiểm:

– Nếu em giúp được anh trong chuyện này, anh tính sao đây?

Chấn Vũ vui ra mặt:

– Em muốn gì, anh cũng chiều.

– Thật không?

Chấn Vũ cao hứng:

– Ngoại trừ chuyện hái sao trên trời, em muốn gì anh cũng có thể đáp ứng được. Em biết rồi đó, Hà Vân là tất cả với anh. Anh yêu cô ấy. Anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để có được Hà Vân.

– Anh yêu Hà Vân đến thế?

Chấn Vũ gật đầu:

– Trong quan hệ công việc, anh có dịp quen biết bao nhiêu người đẹp thế mà chẳng hiểu sao chỉ có Hà Vân mới tạo cho anh một cảm xúc thật kỳ lạ. Anh sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có được Hà Vân trong cuộc đời.

Cô so vai:

– Nói thế thôi chứ em sẵn sàng giúp anh vô điều kiện.

– Chúng ta phải làm như thế nào?

Như Quỳnh cười bí hiểm:

– Đừng nói với em là anh sẽ tổ chức đám cưới thêm một lần nữa để Hà Vân mãi mãi thuộc về anh.

– Đối với anh, tiền bạc không còn nghĩa lý gì. Anh sẵn sàng tổ chức một lễ cưới còn linh đình và rầm rộ gấp chục lần đám cưới bữa trước miễn sao Hà Vân vĩnh viễn thuộc về anh.

Mưa thu

Phần kết

Như Quỳnh nhượng mảy:

– Sẽ không có một đám cưới nào cả.

Chấn Vũ giọng đầy nghi hoặc:

– Thế em định như thế nào?

– Em sẽ giúp anh ... chiếm đoạt Hà Vân.

Chấn Vũ kinh ngạc nhìn Như Quỳnh. Đó là một ý tưởng táo bạo nhưng vô cùng quý giá.

Anh kêu lên:

– Đúng là thượng sách.

Như Quỳnh khẽ nheo mắt:

– Giờ thì anh đã thấy đầu óc em siêu đẳng chưa?

Chấn Vũ hể hả:

– Anh không ngờ em lại thông minh đến thế.

Cô nháy mắt:

– Liệu có cần một đám cưới rầm rộ nữa không?

Chấn Vũ cười lớn:

– Từ trước đến giờ anh tự nhận thấy mình mưu lược, giờ mới thấy là em còn hơn anh một bậc.

Cô dài giọng:

– Em không dám nhận lời khen của anh đâu.

Anh vồ vập:

– Anh sẽ không bao giờ quên ơn của em.

Như Quỳnh cong môi:

– Anh đã đồng ý với em phương án ấy chưa?

Chấn Vũ búng ngón tay:

– Thật không có gì hay hơn, đó là một cách giải quyết tối ưu.

Như Quỳnh vênh mặt:

– Em là người không bao giờ ngồi than thở số phận. Hãy đi rồi sẽ đến, đó là phương châm sống của em.

Chấn Vũ tăng tốc:

– Em là một cô gái mạnh mẽ, có cá tính. Anh học tập được nhiều nơi em.

Như Quỳnh hắng giọng:

– Thân với Hà Vân nên em rõ nó hơn ai hết. Dù anh có ràng buộc nó bằng ...

một trăm đám cưới cũng không bằng chuyện nó đã lỡ thất thân với anh.

Một khi anh đã chiếm đoạt nó, nó sẽ tự nguyện gắn chặt cuộc đời nó vào cuộc đời của anh.

Chấn Vũ hạ thấp giọng:

– Chúng ta phải làm sao để tiến hành kế hoạch?

Như Quỳnh khẽ nheo mắt:

– Em sẽ dụ nó đi với em đến một nơi nào đó thật vắng vẻ, công việc còn lại là của anh.

Chấn Vũ gật gù:

– Đúng là một kế hoạch hoàn hảo.

Như Quỳnh cầm chiếc bóp đầm lên:

– Chi tiết của kế hoạch như thế nào, em sẽ điện thoại cho anh sau.

Chấn Vũ xăng xái:

– Máy điện thoại cầm tay của anh mở hai bốn tiếng đồng hồ. Anh chờ cuộc gọi của em ...

Bồn chồn ngồi đợi Hà Vân trong quán nước, Vũ Sơn đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Anh không biết là cô có thể trốn ra khỏi nhà được không.

Đợi được khoảng một tiếng đồng hồ thì cô xuất hiện với vẻ mặt bối rối.

Anh đứng dậy tiến về cửa:

– Chào em ...

Hà Vân khẽ hỏi:

– Anh đợi em có lâu không?

Anh đưa cô về bàn, giọng ấm áp:

– Không sao, anh chỉ lo cho em.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh:

– Em đã nói dối với ba là đến nhà một nhỏ bạn trước đây học cùng lớp với em. Xin lỗi là em bắt anh phải chờ lâu ...

Vũ Sơn nhìn cô với ánh mắt thương cảm. Đã một tuần nay anh không được gặp cô. Hợp đồng giữa anh và ông Trần đã chấm dứt. Anh lại trở về với một tổ hợp cơ khí của anh, ba anh cũng không làm tài xế cho ông Trần mà giúp anh quán xuyến công việc ở tổ hợp.

– Em đến đây bằng gì?

Cô chớp mi:

– Do mối quan hệ của ba em rất rộng rãi nên em không đi xe hơi vì sợ gây sự chú ý của mọi người.

Giọng anh ấm áp:

– Anh thương em quá. Vì anh mà em phải vất vả.

Cô nhỏ nhẹ:

– Không sao đâu anh ...

Anh ân cần:

– Em uống gì?

Cô cười hiền:

– Anh biết là em thích cam vắt mà.

Anh gọi hai ly cam vắt. Chợt nhìn thấy gạt tàn đầy ắp cọng thuốc, cô kêu lên:

– Anh hút nhiều thế sao?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Không sao mà.

Cô chống tay lên cằm:

– Lần sau anh đừng hút thuốc nhiều như thế nữa nghe.

Anh soi vào đôi mắt đẹp:

– Từ khi ... yêu em, anh đâm ra thích đốt thuốc, đó chính là cở tương tư.

Lời tỏ tình thật ấm áp của anh khiến cô bối rối. Kể từ hôm cô ngất đi đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh và cô được ở bên cạnh nhau, được sống thật với con tim của mình.

Đan những ngón tay thanh mảnh vào nhau, cô cố tránh ánh mắt tha thiết của anh. Vừa dịu dàng vừa như lửa cháy.

Anh khẽ hỏi:

– Em có nhớ anh không?

Sau cái lắc đầu thật dễ thương của cô, tiếng anh cười ấm áp:

– Anh cũng không buộc em phải nói thật đâu. Yêu là nhớ là thương. Kể từ khi yêu em, hình ảnh của em luôn ngự trị trong trái tim của anh. Lúc nào anh cũng nghĩ đến em.

Cô chớp mi:

– Anh mà lại đa cảm đến thế sao?

Anh mỉm cười:

– Thế em nghĩ về anh như thế nào?

Cô hất hất mái tóc ngang vai ra phía sau, cử chỉ thật duyên dáng:

– Khô khan, lạnh lùng, và ... không tim.

Anh nhìn cô với ánh mắt nồng nàn:

– Trái tim của anh đã thuộc về em. Anh là tất cả với anh.

Cô bặm môi:

– Em không yêu ai cả.

Anh nheo mắt:

– Thật không?

– Thật đấy ...

– Anh nhớ là có lần em đã nói với anh là em rất yêu một người.

Cũng không vừa, cô nguýt dài:

– Em còn nhớ là anh khuyên em nên quên “hắn” đi.

Anh thú vị:

– “Hắn” là ai mới được chứ?

Cô ngúng nguẩy:

– Em không biết.

Anh cười cười:

– Đó là một lời khuyên ngu xuẩn nhất. Em nên quên lời khuyên ấy đi.

Cô háng giọng:

– Em vẫn nhớ.

– Đó là một lời khuyên lạnh lùng của lí trí. Mà khi yêu, người ta yêu bằng trái tim phải không em? Em cũng đừng nên giận “hắn” nữa. Nếu em biết được để đưa ra lời khuyên ấy, “hắn” đã tan nát con tim thì có lẽ em sẽ thương hắn hơn.

– Em rất giận.

– Anh đại diện cho “hắn” xin lỗi em, có được không?

Cô lắc đầu:

– Không ...

Anh nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương:

– Thế anh phải làm gì để được em xá xóa?

Cô thần nhiên đáp:

– Quên em đi, xem em như một kẻ xa lạ.

Anh lại cười:

– Trái tim của “hắn” đã dâng tặng cho em, và trở thành một kẻ không tim.

Giờ em bảo “hắn” quên em đi thì ... tội nghiệp “hắn”. Làm sao hắn có thể sống được.

Giận hờn cô ngó lơ sang chỗ khác. Rồi cũng không thể quay mặt đi thật lâu khi loáng thoáng thật anh đang ... ngắm cô thả dạn.

Cô phụng phịu:

– Anh thật đáng ghét.

Giọng anh ầm ập:

– Cho anh xin lỗi.

Cô nhướn hàng mày cong thanh tú:

– Xin lỗi về chuyện gì?

Anh mỉm cười:

– Về chuyện đã làm cho em giận, về chuyện “hắn” đã tha thiết ... yêu em.

Thật không có gì ... đáng ghét hơn nữa. Cô dần dỗi:

– Em đi về đây.

Anh hoảng hốt:

– Hà Vân ...

Cô xụ mặt:

– Anh chỉ thích chọc tức em mà thôi.

Anh nắm lấy bàn tay cô nhưng cô đã rút tay về, khuôn mặt xinh đẹp bùng thụng.

Anh dịu dàng bảo:

– Đừng giận anh nghe Hà Vân. Em là tất cả với anh. Nếu em hiểu được anh đã tan nát con tim như thế nào khi ba em quyết định gả em cho Chấn Vỹ, có lẽ em sẽ thương anh hơn. Buộc lòng nói với em những lời khuyên mà tự đáy lòng đau hơn dao cắt, anh như muốn nổi điên.

Những ngày qua, anh cứ sống như một người tuyệt vọng ...

Ngừng lại một lúc như để chế ngự cảm xúc, anh trầm giọng:

– Anh thật là điên rồ khi suýt để mất em trong cuộc đời. Thật may là anh vẫn còn có em. Giờ thì không một trở ngại nào có thể ngăn cách được hai chúng ta.

Cô chớp mi:

– Giận Chấn Vỹ, nay ba em lại định gả em cho một người khác.

Vũ Sơn tha thiết:

– Anh sẽ cố bảo vệ tình yêu của anh. Không ai có thể ngăn cản tình yêu của chúng ta. Em có thể chấp nhận một cuộc sống bình thường bên cạnh anh không?

Cô nhỏ nhẹ:

– Anh phải hiểu em là một con người như thế nào chứ?

Anh thoáng buồn:

– Khi ngộ lời yêu em, dù sao anh thấy mình cũng có sự ích kỷ. Sự

nghiệp của anh chỉ mới bắt đầu với một tổ hợp cơ khí nhỏ.

Cô chân thành:

– Em chỉ muốn được sống bên cạnh người mà em yêu dù cho cuộc sống có khó khăn đến như thế nào đi nữa.

Vũ Sơn trầm giọng:

– Từ tổ hợp cơ khí, mộng ước của anh là nay mai sẽ lập được một xí nghiệp.

Vì em, anh sẽ cố gắng tạo dựng một gia đình sung túc, không để em phải thiếu thốn.

Cô cảm động:

– Anh không nên bận tâm nhiều về em quá.

Anh âu yếm nhìn cô:

– Em chiếm rất nhiều trong suy nghĩ của anh.

Gió đêm xào xạc lùa qua giàn hoàng lan buông rủ trước quán.

Anh nghiêng đầu hỏi:

– Em có lạnh không?

Cô chớp mi:

– Dạ không ...

Đề xe lại trước quán, anh và cô cùng nhau đi dạo dưới ánh trăng.

Giọng cô mềm mại:

– Trăng đẹp quá!

Anh trầm giọng:

– Anh vẫn nhớ mãi đêm trăng trong vườn nhà anh, hôm đó chúng ta đã nói chuyện với nhau rất nhiều. Nếu Mai Xuân không bất ngờ xuất hiện, và nếu không có cơn mưa bất ngờ có lẽ anh đã thổ lộ những gì đang chất chứa trong con tim của anh.

– Tối đó, em rất giận anh.

– Anh biết.

– Sau lúc trặc chân, cơn giận của em còn một nửa.

Ôm nhẹ vai cô, giọng anh yêu thương:

– Em đừng giận anh nữa nghe.

– Em không biết.

– Anh yêu em, anh chỉ muốn làm cho em vui. Ba anh và Mai Xuân cũng chỉ muốn đem đến niềm vui cho em.

Cô nhỏ nhẹ:

– Anh thật hạnh phúc khi có một gia đình như thế. Em thích tính hồn hậu của ba anh, thích tính cách dễ thương của Mai Xuân. Giá như em

được sống trong một gia đình đầm ấm.

Anh an ủi:

– Anh hiểu nỗi niềm của em.

Cô chột xoay người lại hỏi:

– Anh có ghét ba em không?

Anh chân thành:

– Tự em có thể có được câu trả lời.

Cô gắng hỏi:

– Nhưng em vẫn muốn biết suy nghĩ của anh về ba em.

Anh dịu dàng nhìn cô:

– Em sẽ không giận anh chứ?

Cô gật nhẹ đầu:

– Vâng.

Anh chùng giọng:

– Nhiều lúc anh cầu mong em không phải là con của ba em. Em và chú Trần là hai thái cực. Trong thời gian lái xe cho ba em, anh càng hiểu rõ con người ông ấy hơn.

Cô cắn môi:

– Nhiều lúc em cũng không biết phải làm như thế nào nữa. Hồi mẹ em còn sống, mẹ em vẫn thường cô đơn trong nỗi niềm riêng. Là một người độc đoán, không bao giờ ba em nghe theo lời khuyên của ai cả. Ba em rất yêu mẹ em, thế mà mẹ em cũng không thể nào thay đổi được ba em.

Vũ Sơn an ủi:

– Anh hiểu được nỗi lòng của em.

Cô buồn xo:

– Nhưng anh sẽ không ghét ba em chứ, vì em là con của ba em.

Vũ Sơn thẳng thắn:

– Anh không thể sống dối lòng. Dù rất yêu em, nhưng anh không thể nào chấp nhận những gì mà ba em đã làm ... Ba em thật tàn nhẫn với mọi người.

Hà Vân thở dài. Vũ Sơn nhận xét về ba cô rất đúng. Cô không thể nào chối bỏ một sự thật, dù sự thật rất tàn nhẫn.

Choàng nhẹ lên vai cô, anh an ủi:

– Em đừng buồn nữa.

Đôi mắt cô ngân ngấn nước. Cô cũng không biết rồi đây cô có thể bảo vệ được tình yêu mong manh của cô hay không khi ba cô đã có riêng

một kế hoạch.

Trong lúc chờ lão quản gia đi ra mở cổng, Như Quỳnh ghé mắt nhìn qua song cửa sổ.

Cô hỏi chiều lệ:

- Có Hà Vân ở nhà không vậy chú?
- Cô chủ tôi đang có ở nhà.
- Chú gọi Hà Vân giùm tôi nghe.
- Vâng.

Ngồi trong phòng khách, Như Quỳnh đưa mắt nhìn bình hoa đang bày cắm trong phòng. Một bình cắm chương đẹp thật lộng lẫy được đặt ở bên cửa sổ ...

Cách cắm hoa thật điệu nghệ tinh tế của Hà Vân khiến Như Quỳnh cảm thấy khó chịu. Dường như bất cứ trong lĩnh vực nào, cô cũng không thể vượt qua Hà Vân. Hà Vân luôn có những điểm rất riêng, đầy tính cách. Chậm rãi đi xuống những bậc thang mát lạnh, Hà Vân lịch sự:

– Chào bạn!

Như Quỳnh ríu rít:

– Đã lâu lắm rồi mình không gặp bồ, không ngờ càng ngày bồ càng xinh đẹp, cuốn hút.

Đẩy ly nước về phía Như Quỳnh, Hà Vân nhã nhặn:

– Cảm ơn, mình vẫn thế thôi.

Như Quỳnh choàng tay lên vai Hà Vân thân mật:

– Bồ đã xin được việc làm ở đâu chưa?

Hà Vân mỉm cười:

– Ba mình dự định đưa mình làm ở công ty của ông.

Như Quỳnh réo lên:

– Thế thì tốt quá.

– Nhưng mình không thích.

– Sao thế?

– Mình chỉ muốn tự lập. Mình không muốn phụ thuộc nhiều vào ba của mình.

Như Quỳnh rành rọt:

– Tự lập đâu có nghĩa là từ khước một công việc phù hợp với hoàn cảnh của mình. Nếu mình là bồ, mình sẽ rất vui sướng khi được làm việc trong công ty của ba mình. Khi ấy, không có bất cứ một nhân viên nào dám chèn ép mình.

Ngược lại tất cả các nhân viên trong công ty sẽ cố gắng làm vui lòng

mình. Thử hỏi còn gì sung sướng hơn nữa?

– Mình lại không nghĩ như thế.

Như Quỳnh cao giọng:

– Bò sẽ bị thua thiệt trên đường đời nếu không biết tận dụng cơ hội có sẵn.

Hà Vân cười nhẹ. Cô không muốn đẩy câu chuyện đi xa hơn. Tính cách của cô và Như Quỳnh hoàn toàn khác nhau. Với Như Quỳnh, không bao giờ cô muốn trải lòng ra mà chỉ muốn dừng lại ở mức độ xã giao.

Như Quỳnh lại véo lên:

– Bò thật là tệ.

– Sao cơ?

– Hôm tổ chức cưới, bò không mời mình.

Hà Vân chớp mi:

– Xin lỗi, mình quá bận rộn.

Như Quỳnh soi môi:

– Nghe nói, không phải chỉ riêng mình mà tất cả bạn bè trong lớp đều cũng không được mời đến dự tiệc cưới.

Hà Vân đáp cho qua chuyện:

– Mình sơ ý.

Như Quỳnh cao giọng:

– Theo như mình biết, đó không phải là ... ngày vui của bò nên bò đã giấu bạn bè. Ngay cả đối với mình là một người rất thân với bò thế mà có nhận được thiệp hồng đâu.

Hà Vân khẽ cắn môi. Đúng như Như Quỳnh nói, đó không phải là một ngày vui của cô. Nhưng nếu sau này cô có một ngày vui thật sự, cô cũng không bao giờ có ý định mời Như Quỳnh. Như Quỳnh không bao giờ là bạn tốt của ai.

Như Quỳnh vẫn tiếp tục cà khịa:

– Nghe nói chồng của bò là một người rất thành đạt, sự khôn ngoan cũng như cách kiếm tiền thật nhanh của anh ta cũng không thua kém gì ba của bò.

Hà Vân kìm một tiếng thở dài. Muốn yên thân mà cũng không được.

Xuống dài giọng:

– Mình cũng nghe nói là có sự không hay trong đám cưới ... Cô dâu đã trốn chạy ...

Hà Vân nghiêm mặt:

– Mình không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

Như Quỳnh trâng tráo:

– Bạn gái với nhau chứ có phải là người xa lạ đâu mà bồ e ngại. Có chuyện gì bồ cứ tâm sự với mình. Mình hy vọng sẽ chia sẻ được những điều không vui của bồ.

Hà Vân cau mày:

– Mình cảm ơn Như Quỳnh. Chúng ta nói sang chuyện khác đi ...

– Bồ đừng ngại, chúng ta là bạn bè mà ...

Hà Vân lạnh lùng phán:

– Mình không muốn nói đến những chuyện có tính cách riêng tư.

Dù rất muốn đào bới những chuyện riêng của Hà Vân và rất muốn khơi lại vết thương lòng của Hà Vân nhưng Như Quỳnh cố kìm lại. Cô không muốn bị Hà Vân thẳng thừng tiễn ra cổng chút nào.

Hóp ngum trà đã nguội, cô vờ khen đáo để:

– Trà ngon kinh khủng.

Thấy Hà Vân không nói gì, cô cố bắt chuyện:

– Trước mình không thích uống trà nhưng vì ba mình rất thích uống trà vào mỗi sáng và nhờ mình pha trà, dần dần mình nhiễm sở thích của ông hồi nào chẳng hay.

– ...

– Bồ có biết cách chọn trà không?

Hà Vân lạnh nhạt:

– Không, mình không quan tâm ...

Vờ như không nhìn thấy vẻ mặt không vui của Hà Vân, Như Quỳnh sôi nổi:

– Khi chọn trà nên chọn những loại trà có cánh lớn, không nên chọn trà có cánh nhỏ. Trà cánh nhỏ là trà được thu hoạch muộn, chất lượng không cao.

Không biết Như Quỳnh nói đúng hay sai, Hà Vân miễn cưỡng gật nhẹ đầu.

Cô đang suy nghĩ không biết mục đích của Như Quỳnh ghé đến nhà cô lần này là gì. Cô không tin là Như Quỳnh đến đây để bàn với cô về thú vui ... uống trà.

Cười khúc khích, Như Quỳnh tán sang chuyện khác:

– Bồ có làn da trắng hồng nên mặc áo gì cũng hợp. Mình thích nhất là nhìn thấy bồ mặc những chiếc váy màu trắng như thế này. Nếu mình không lầm, bồ rất thích mặc những chiếc váy có gam màu nhẹ.

Hà Vân đáp cho có chuyện:

- Mình thích mặc Jeans.
- Jeans trẻ trung nhưng không sang trọng. Với địa vị của bồ, theo mình nghĩ bồ nên mặc váy mới phù hợp.

Hà Vân cau mày:

- Mình không thích sang trọng.
- Sang trọng ai mà chẳng thích.
- Cũng tùy.

Như Quỳnh lóe lên ánh nhìn thâm độc. Mày cứ làm phách đi, để rồi mày có được sang trọng mãi hay không là sau khi chiếm đoạt được mày, Chấn Vỹ sẽ loại bỏ mày như người ta loại bỏ một chiếc giẻ rách. Cười lớn, Như Quỳnh giọng giả dối:

- Mình rất thích những người sống giả dối như bồ.

Nghiêm mặt, Hà Vân đi thẳng vào vấn đề:

- Thực chất mục đích của cuộc viếng thăm hôm nay là gì, Như Quỳnh nói thật đi?

Khá bản lĩnh nên không hề bất ngờ với câu hỏi của Hà Vân, Như Quỳnh vờ vĩnh:

- Bạn bè, ghé thăm nhau không được sao Hà Vân? Chẳng lẽ phải có một mục đích gì mới đến tìm đến nhau hay sao?

Liếc Hà Vân một cái, cô nói tiếp:

- Câu hỏi của bồ làm mình tự ái kinh khủng. Thử đặt vào địa vị của mình, khi bị hỏi như thế thử hỏi bồ có buồn không?

Hà Vân dịu giọng:

- Mình hơi ngạc nhiên vì cuộc thăm viếng bất ngờ ...

Như Quỳnh nguýt dài:

- Bồ làm như trước đây chẳng bao giờ mình đến đây chơi. Mình là bạn thân của bồ mà.

Tự dưng bị Như Quỳnh nhận là bạn thân, Hà Vân cũng không biết phải nói như thế nào nữa vì hơn ai hết Như Quỳnh cũng thừa biết là mối quan hệ của hai người chỉ ở mức độ xã giao.

Xích lại gần Hà Vân, Như Quỳnh tỉ tê:

- Tụi mình đi đâu chơi một lát đi!

Hà Vân vội từ chối:

- Cám ơn ... mình không thể đi được.

Như Quỳnh gật gù:

- Mình hiểu ...

Hà Vân tròn mắt:

– Sao cơ?

Như Quỳnh thở dài:

– Gia đình bồ giàu như thế, bồ cần gì kết bạn với mình.

Hà Vân kêu lên:

– Sao Như Quỳnh lại nghĩ thế? Chưa bao giờ mình nghĩ đến chuyện giàu nghèo, mà gia đình phải Như Quỳnh cũng đâu có phải là nghèo đâu.

– Nhà mình không nghèo nhưng ba mình cũng đâu thuộc hàng đại gia. Cảm thấy nản kinh khủng vì kiểu nói chuyện của Như Quỳnh, Hà Vân buông thông:

– Như Quỳnh muốn nghĩ sao thì tùy ...

Như Quỳnh so vai:

– Dù gì chúng ta cũng có một đạo thân thiết với nhau, mình mong bồ không từ chối lời mời của mình.

Hà Vân so vai:

– Chiều nay mình bận việc.

Như Quỳnh nói ngay:

– Thế thì ngày mai.

– Mình chưa thể nói trước được.

– Nhưng bồ sẽ không từ chối mình chứ?

Không còn cách nào khác hơn, Hà Vân đành phải nói cho qua chuyện:

– Hẹn Như Quỳnh vào một dịp khác.

Mở cờ trong bụng, Như Quỳnh sốt sắng:

– Mình sẽ gọi điện cho bồ, mong là bồ sẽ giữ lời ... Nếu bồ thất hứa, mình giận đấy. Trước sau gì, bồ cũng phải đi chơi với mình một lần đấy.

Mở to mắt nhìn Như Quỳnh với vẻ lạ lẫm, Hà Vân gật nhẹ đầu ...

Gác máy điện thoại, ông Trần xoa tay với vẻ nham hiểm. Một phi vụ đặc biệt. Nếu thành công, vụ này không chỉ đem lại cho ông một số tiền kếch xù mà còn làm cho Chấn Vũ điêu đứng. Chấn Vũ làm sao có thể là đối thủ xứng tầm của ông. Ông sẽ làm cho hấn thân bại danh liệt mới hả được cơn giận của ông.

Trong tâm trạng phấn chấn, ông xách chiếc cặp da đi xuống thang với nụ cười đắc thắng. Người tài xế mới tuyển đang ngồi sau vô lăng. Mở cửa xe, giọng ông hách dịch:

– Nổ máy đi!

– Đến nơi nào, thưa ông?

– Cửa hàng mỹ nghệ.

Đón tiếp ông là một người đàn ông lớn tuổi bụng phệ, chủ nhân của cửa hàng. Ông ta vồn vã:

– Chào ông Trần ...

– Chào ông Lãm ...

– Ông đã chuẩn bị tiền đầy đủ cho chúng tôi rồi chứ?

Mở lấy cặp, ông Trần hắng giọng:

– Theo như ông yêu cầu, tôi thanh toán bằng séc.

Ký séc xong, ông Trần vui vẻ:

– Mọi việc cứ như thế mà làm.

Ông Lãm xun xoe:

– Nói thật, tôi làm theo kế hoạch của ông vì mến mộ ông chứ không phải vì tiền.

Rửa thăm trong bụng vì ngoài số tiền mua hàng mỹ nghệ, còn bị mất một số tiền khá lớn cho kế hoạch hãm hại Chấn Vỹ, ông Trần xởi lởi:

– Tôi hiểu chứ. Ông luôn luôn là người có tình, dù gì tôi với ông cũng là chỗ thân quen.

Ông Lãm nhét tờ séc vào túi cẩn thận. Vốn quá hiểu ông Trần, ông luôn luôn yêu cầu phải thanh toán tiền trước.

Bắt tay ông Lãm thật chặt, ông Trần hạ thấp giọng dặn dò:

– Nhớ đấy nhé!

– Ông yên tâm. Một khi tôi đã hứa và nhận tiền ai thì việc đó xem như phải hoàn thành. Khi nào ông giao tiếp năm mươi phần trăm còn lại, tôi sẽ tiến hành kế hoạch.

Chiếc xe chạy bon bon. Lúc về gần đến nhà, ông Trần chợt cảm thấy đau nhói ở vùng ngực. Nhìn thấy ông liên hồi xoa tay lên ngực, vẻ mặt nhăn nhó ra chiều đau lắm, người tài xế vội hỏi:

– Có chuyện gì không, thưa ông?

Ông Trần nhắm nghiền mắt:

– Sao ta cảm thấy đau ở bên phải ngực.

Cho xe dừng lại, người tài xế thắc thỏm:

– Tôi có thể là gì để giúp cho ông?

Gượng ngồi dậy, ông Trần thở hắt một cái thật mạnh:

– Chạy xe nhanh về nhà, không có việc gì quan trọng cả mà làm rộn lên.

– Tại tôi lo cho sức khỏe của ông ...

Ông Trần cắt ngang:

– Đời nào một người khỏe mạnh như ta mà bị khuất phục bởi bệnh tật

...

Vội làm theo lệnh của ông, người tài xế cho xe tăng tốc nhưng đột ngột ông Trần lại khuy xuống ghế. Chẳng cần phải suy nghĩ thêm, anh ta liền bẻ ngoặc tay lái cho xe chạy thẳng đến bệnh viện ...

Ung thư phổi ác tính. Đó là kết quả của phiếu xét nghiệm mà bác sĩ đã trao cho Hà Vân. Giọng vị bác sĩ bùi ngùi:

– Chúng tôi đã thử test rất nhiều lần, kết quả đều như nhau.

Cô lạt giọng:

– Không ... Không thể như thế được. Thể trạng ba tôi rất tốt, ba tôi rất ít khi đau ốm ...

Vị bác sĩ phán:

– Ung thư là một căn bệnh thường đến thật bất ngờ. Chúng tôi xin chia sẻ chuyện không may với cô. Ba cô đang bị ung thư giai đoạn cuối, bệnh viện không thể can thiệp được.

Bủn rủn tay chân, Hà Vân trào nước mắt:

– Thưa bác sĩ ... Giờ tôi phải làm như thế nào để cứu ba tôi? Tốn bao nhiêu tiền cũng được, gia đình tôi có đủ khả năng để chữa chạy cho ba tôi, cho dù chữa trị ở nước ngoài tôi cũng trang trải được ...

Vị bác sĩ nhìn cô với vẻ thông cảm:

– Rất tiếc ... trong trường hợp như thế này, bệnh viện ở nước ngoài cũng bó tay.

Hà Vân cảm thấy cơ hồ cô có thể ngất đi được. Tại sao lại như thế. Chỉ cách đây mấy hôm ba cô còn rất khỏe mạnh, vậy mà giờ đây cô lại phải đối diện với một sự thật hết sức tàn nhẫn ... Không ... Không thể như thế được ...

Quệt nước mắt, cô rời khỏi phòng xét nghiệm. Bước vội về phòng bệnh, cô cố cười thật tươi nhưng ánh mắt thất thần của cô không sao giấu được ông Trần.

Ông hắng giọng:

– Có chuyện gì thế, Hà Vân?

Cô ngắc ngứ:

– Thưa, không ...

– Con định giấu ta chuyện gì à?

– Thưa, không ...

Ông Trần quắc mắt:

– Hãy đưa tờ giấy trong tay cho ta. Có phải con vừa lấy kết quả từ

phòng xét nghiệm không?

Cô vội nói:

– Dạ không, không phải ...

Không chờ Hà Vân nói hết câu, ông Trần đã vùng dậy giật phăng tờ giấy mà cô đang nắm chặt trong tay.

Khuôn mặt anh trắng bệch:

– Cái gì? K ... à? Ta mà bị K à? Trời ạ, tại sao lại là u ác tính ở phổi?

Cô kêu lên:

– Không ... bác sĩ vừa bảo với con rằng cần phải xét nghiệm lại vì đó là một kết quả không chính xác.

Gạt mạnh cô khiến cô loạng choạng suýt té, ông Trần chạy như bay ra khỏi căn phòng đang điều trị

Đang làm việc, tập y bác sĩ trong phòng xét nghiệm chợt hốt hoảng vì có một ai đó vừa lao vào phòng.

Thở hổn hển, ông Trần rút giọng:

– Các người nói đi ... Có phải là tôi bị ung thư ác tính ở phổi không?

Tại sao lại có thể vô lý như thế được chứ?

Đón lấy phiếu ghi kết quả xét nghiệm trên tay ông Trần, một vị bác sĩ giải thích:

– Ông Trần nên bình tĩnh ...

Ông Trần gào lên:

– Hãy nói thật với tôi đi, con gái tôi muốn giấu tôi mọi chuyện ...

Nhưng mà làm sao giấu tôi được khi mấy hôm nay tôi đang nóng lòng chờ đợi kết quả xét nghiệm tế bào ...

– Chúng tôi sẽ làm việc với ông, với gia đình. Vị bác sĩ đang trực tiếp điều trị cho ông sẽ giải thích rõ mọi chuyện.

– Tôi muốn có câu trả lời ngay lúc này, là tôi có bị ung thư hay không?

– Xin ông thông cảm ...

– Tại sao các người không chịu trả lời câu hỏi của tôi?

Như một người điên cuồng, ông Trần vớ lấy những sổ sách trên bàn ném xuống đất:

– Tại sao tôi lại bị ung thư? Tôi mà bị ung thư sao? ...

Phải khó khăn lắm, mọi người mới đưa được ông Trần về phòng bệnh, chích cho ông một liều thuốc an thần.

Ngồi dưới chân giường, Hà Vân rầm rức khóc. Chưa bao giờ cô thấy mình bất hạnh như thế này. Mẹ đã bỏ cô ra đi về cõi vĩnh hằng, nay ba cô lại mắc phải một căn bệnh vô phương cứu chữa ... Giờ cô phải làm

sao để cứu ba cô?

Tại sao lại nghiệt ngã như thế này hả trời?

Tựa người vào tường, ông Trần nhếch môi chua chát.

Thế là hết. Mọi sự sẽ chấm hết.

Một tháng nay, kể từ khi rời bệnh viện trở về nhà ông sống thật lặng lẽ u uất.

Ngoại trừ Hà Vân, mọi người không ai dám đến gần ông vì không đủ can đảm hứng chịu những cơn thịnh nộ điên cuồng của ông. Mỗi lần giận, ông đập phá tất cả đồ đạc trong phòng và ném những gì trong tầm tay vào mặt của những ai bước vào phòng của ông. Có một lần Hà Vân đã lãnh trọn một chiếc ly thủy tinh vào vai, máu tuôn xối xả nhưng chuyện đó cũng không làm cho ông động lòng.

Ông căm thù căn bệnh quái ác, căm thù mọi người ...

Ôm lấy ngực, ông Trần cảm thấy buồng phổi của ông như bị ai đó thắt lại.

Ông lão đảo ngòai xuống giường ...

Hà Vân bước vào phòng với tô cháo nghi ngút khói. Ông Trần định nhào người lấy một vật gì đó trên bàn để ném cô người con dâu đã khiến ông khựng lại thở dốc.

Hà Vân nhỏ nhẹ:

– Mời ba ăn cháo bồ câu hầm sen ...

Ông Trần gầm lên:

– Cút đi! Tao không ăn gì cả. Mày thương hại tao đó sao?

Hà Vân ngược mắt nhìn thân hình tiều tụy của ông Trần. Chỉ một tháng thôi mà ba cô đã gầy gộc đi thật nhanh, tội nghiệp ba cô. Giá như cô có thể chết để cho ba được sống, cô cũng cam lòng.

Ông Trần hất hàm:

– Mày cút ra khỏi phòng! Tao không muốn nhìn thấy ai cả.

Cô buồn rầu:

– Ba không thương con sao?

Ông Trần nhướng mày:

– Thân của tao, tao thương chưa xong còn lo đến ai?

Ứa nước mắt, cô chùng giọng:

– Con là con gái của ba mà.

Ông Trần thở hắt một cái. Đến giờ phút này ông cũng không hiểu được tại sao ông lại có thể mắc một chứng bệnh quái ác như thế. Phải chăng thượng đế đã chơi xỏ ông. Ông có rất nhiều tiền, với đồng tiền trong

tay ông có thể làm được nhiều thứ, nhưng đáng tiếc lại là tiền không thể cứu ông thoát khỏi lưỡi hái của tử thần.

Đắm chìm trong suy nghĩ hăm hực, ông Trần thiếp đi khi nào không biết.

Khi ông tỉnh dậy, Hà Vân vẫn đang ngồi âu sầu trên ghế.

Định rửa xả cho nó một trận nhưng nghĩ sao ông Trần lại thôi. Ông hé mắt lặng ngắm đứa con gái duy nhất của mình. Chỉ một tháng trôi qua nhưng Hà Vân gầy đi trông thấy, đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ.

Khuôn mặt đang cau có của ông như giãn ra. Ông nhớ lại những cơn giận khủng khiếp của mình. Nhớ những lần con gái ông trăn mình cam chịu những trận mưa đòn để mang cháu vào cho ông.

Vẻ tiêu tụy của Hà Vân chợt dấy lên trong ông một niềm thương cảm.

Con gái của ông giống mẹ y đúc. Hiền và đẹp. Không giống ông.

Ông Trần thở nhẹ nhẹ. Đây là lần đầu tiên trong quả tim ác độc của ông chợt vui sướng vì sự khác biệt lớn lao giữa ông và nó. Và đây cũng là lần đầu tiên ông cảm thấy xấu hổ vì sự xấu xa của mình.

Tại sao ta lại phải chết? Câu hỏi ấy mãi trăn trở trong ông.

Cười buồn, ông Trần thở dài ảo não.

Sống, chết. Quy luật muôn đời. Làm sao ông có thể cưỡng lại quy luật của tạo hóa.

Thật lâu, ông Trần cất tiếng gọi:

– Hãy đến đây với ta!

Giật mình ngẩng đầu lên nhìn ông, Hà Vân vội nói:

– Con vừa bảo vú Sáu hâm nóng lại tô cháo cho ba.

Ông Trần dịu giọng:

– Lát nữa, ta ăn cũng không muộn ...

Hà Vân mở to mắt nhìn ông. Đã lâu lắm rồi, cô mới nghe được những lời nói dịu dàng như thế. Giọng cô xúc động:

– Con đỡ ba ngồi dậy nghe?

– Ừ ...

Luồn tay sau lưng ông, cô đỡ ông ngồi dậy. Sự thay đổi đột ngột của ông làm cô hạnh phúc hơn bao giờ hết. Cô không dám nghĩ ngợi nhiều, chỉ sợ khoảnh khắc này thoáng qua nhanh.

Xoa tay lên ngực ông, cô dịu dàng bảo:

– Ba có thấy dễ chịu hơn không?

Ông Trần ngồi yên để lắng nghe một cảm xúc thật kỳ lạ và thiêng liêng mà đã từ lâu lắm rồi ông không có được. Từ lâu lắm rồi, ông đã tạo cho

mình một thứ quyền lực với vợ và con, một khoảng cách thật lớn đã được ông tạo lập khiến ông đã cô đơn trong cõi quyền lực của mình. Một lát sau, cô nghiêng đầu hỏi:

– Ba có muốn xuống vườn ngắm hoa không, con đưa ba đi ...

Ông Trần ngập ngừng. Dễ chừng chục năm nay chưa bao giờ ông dành thời gian để đi dạo trong vườn. Phương châm sống của ông: thời gian để ra tiền, tiền để ra tiền ... nên dù ngôi nhà ông tọa lạc trên một vườn hoa đẹp, ông cũng chưa bao giờ ... lãng phí thời giờ để ngắm hoa.

Hà Vân ân cần:

– Để còn choàng cho ba thêm một chiếc áo khoác.

Theo chân Hà Vân xuống vườn, ông Trần đi dọc theo những luống hoa đủ màu sắc. Có một loài hoa mà gam màu dịu dàng của chúng khiến ông rất thích, ông quay lại hỏi:

– Đây là hoa gì thế con?

Cô nhỏ nhẹ:

– Thưa, cẩm chướng.

– Hoa đẹp quá!

Nâng niu đóa hoa cẩm chướng màu vàng mơ trên tay, cô trầm trọng:

– Cẩm chướng đẹp lặng lẽ, lại lâu tàn. Hồi còn sống, mẹ vẫn thích cẩm chướng. Trong các loại cẩm chướng, mẹ lại thích cẩm chướng màu tím và vàng mơ.

– Cẩm chướng có nhiều màu như thế sao?

– Vâng, chúng có màu trắng, màu vàng mơ, màu cam, màu tím ...

Cùng cô đi đến luống hoa khác, ông lại hỏi:

– Đó là hoa gì?

– Thưa, đó là cẩm tú vân.

Những bông hoa nhỏ xíu màu tím tím được trồng thành những luống dài, làm nền cho những luống hồng rực rỡ đang khoe sắc.

Ngắt một nhánh hoa trắng trong tay, Hà Vân nhỏ nhẹ:

– Thưa ba, hoa ngọc anh.

Vẻ đẹp lặng lẽ của ngọc anh làm cho khu vườn thêm xinh đẹp, mượt mà.

Nhìn quanh vườn một lượt, ông Trần nhận xét:

– Vườn hoa nhà mình có một vẻ đẹp thật nhẹ nhàng.

Cô cười hiền:

– Dần dần con sẽ giới thiệu cho ba tất cả các loài hoa đang được trồng

trong vườn hoa. Nếu ba thích trồng thêm hoa gì, con sẽ cho người trồng thêm hoa ấy.

Ông Trần đứng lặng một hồi suy nghĩ. Cuộc sống của ông giờ chỉ còn tính từng ngày. Chưa bao giờ ông thấy tiếc đến thế những gì ông chưa làm được.

Cuộc sống của ông trước đây khá vô vị. Ngoài tiền bạc ra, ông chẳng có gì để yêu quý.

Ngửa mặt lên trời với vẻ cay đắng, lần đầu tiên trong đời ông Trần mới thấm thía được nỗi mất mát lớn lao của mình. Ông mất khá nhiều, mất bạn bè, mất tình cảm của mọi người ... Tiền bạc giờ đây thật vô nghĩa

...

Lững thững đi về cuối vườn, ông Trần ứa nước mắt. Giá như ông có thể làm lại từ đầu, cuộc sống của ông sẽ khác đi.

Dịu ông ngồi xuống ghế đá, cô ân cần hỏi:

– Ba có thấy dễ chịu hơn không?

Về mặt trầm ngâm, ông Trần gật đầu:

– Thật là tiếc khi trước đây ba dành toàn bộ thời gian để làm giàu, không quan tâm đến mẹ và con, ba chỉ biết có tiền mà thôi.

Cô nhỏ nhẹ:

– Mẹ và con rất yêu ba ...

– Ba vẫn còn nhớ, những lúc mẹ và con kéo ba xuống vườn chơi, ba đã nổi con thịnh nộ. Ba cho người gầy dựng vườn hoa chỉ cốt để ngôi biệt thự này tăng thêm phần giá trị chứ không phải vì yêu hoa cỏ.

Cô sửa lại cổ áo cho ông:

– Mẹ con rất yêu ba.

Ông thở nhẹ:

– Ba lại không quan tâm đến con và mẹ. Ba chỉ biết yêu tiền, giờ mới biết là tiền quan trọng nhưng không thể là tất cả. Khi hiểu ra được thì tất cả đã quá muộn ...

Cô trầm giọng; – Ba đừng day dứt như thế nữa.

– Ba chỉ tiếc là không còn được sống bao lâu nữa. Dù thế, những ngày còn lại ba sẽ cố gắng ... sống thật có ích ... cho mọi người ...

Những lời nói chân tình của ông Trần làm Hà Vân không kìm được nước mắt. Lặng lẽ khóc, cô lắng nghe những cảm giác khác nhau đang pha trộn vào nhau. Hạnh phúc và đớn đau.

Đang ngồi chăm sóc chậu bonsai, thoáng thấy có người đi đến gần nên ông Trần quay lại.

– Chào chú.

Nhận ra người tài xế cũ, ông Trần vui vẻ:

– Chào cậu.

Nhìn vào cây sanh cao chừng một mét, Vũ Sơn giọng thích thú:

– Thừa chú, phải chăng đây là cây sanh long mẫu tử?

Không ngờ Vũ Sơn rành về cây cảnh, ông Trần vui vẻ:

– Đúng vậy. Một người bạn thuở hàn vi đã tặng cho tôi cây sanh này, cậu thấy dáng cong hình chữ S theo thế “đăng vân lục toàn” (sáu áng mây đẹp cùng nhấp nhô) không? Thú thật với cậu, lần đầu tiên nhìn thế cây với sáu tán lá như sáu áng mây đẹp, tôi đã mê ngay.

Vũ Sơn ngắm nhìn cây sanh hai thân, một thân lớn và một thân nhỏ tượng trưng cho tình mẫu tử. Thân cây mốc trắng, rễ rủ xuống quện lại rắn chắc như đá tảng. Đó là một cây cảnh đẹp đến mức hoàn hảo.

Giọng ông Trần trầm ngâm:

– Cây sanh này rất quý, người bạn học của tôi cũng không khá giả gì. Thế mà vì để đem lại niềm vui cho tôi người bạn ấy đã tặng cây sanh này với ước mong là tôi sẽ sống lâu hơn.

Trước khi đến đây, dù đã được Hà Vân kể về những thay đổi ở ông Trần nhưng Vũ Sơn vẫn không khỏi bất ngờ và cảm động khi nghe ông nói những lời như thế.

Ông Trần vui vẻ hỏi:

– Cậu uống trà với tôi nghe?

– Dạ, chú đang bận mà ...

Ông Trần đứng dậy, giọng xởi lởi:

– Không sao ... Cậu đến chơi hay có việc gì không?

Vũ Sơn mỉm cười:

– Dạ, cháu chỉ ghé chơi.

Chỉ tay về bộ bàn ghế mây đặt trong vườn, ông Trần vồn vã:

– Cậu và tôi đi đến đó đi ...

An tọa trong chiếc ghế mây mà Hà Vân đã cẩn thận đặt sẵn mấy chiếc đệm lưng, ông Trần vui vẻ:

– Cậu uống trà nhé?

– Vâng ...

Hớp ngụm trà nóng do người giúp việc mang đến, giờ ông Trần mới có dịp quan sát kỹ Vũ Sơn. Anh không hề thay đổi, vẫn khuôn mặt cương nghị quả cảm, vẫn phong thái rất đàn ông, nhưng chẳng hiểu sao ông vẫn cảm nhận khoảng cách giữa Vũ Sơn và ông dường như đã rút ngắn

lại. Ánh nhìn của anh dành cho ông nay chứa ít nhiều thiện cảm chứ không lạnh đạm như trước.

Dạo anh còn làm tài xế cho ông, nếu không vì tay nghề của anh, ông đã cho anh nghỉ việc từ lâu vì thái độ cao ngạo lạnh lùng của anh.

Câu chuyện của ông và Vũ Sơn diễn ra khá thân mật. Vũ Sơn khá tế nhị khi không đề cập đến bệnh tình của ông, nhưng cũng không thờ ơ hời hợt để có thể làm cho ông phải chạnh lòng. Sự chân tình của anh đã làm cho ông cảm thấy dễ chịu.

Chợt ông hỏi:

– Hiện giờ cậu đang lái xe cho ai?

Vũ Sơn buột miệng:

– Cháu đâu phải là tài xế.

– Sao?

Vũ Sơn khỏa lấp:

– Cháu đang tạm thời nghỉ việc, không lái xe cho ai cả.

Ông Trần nhướng mày:

– Lúc nãy tôi đã nghe rất rõ nguyên văn câu nói của cậu.

Biết là không dễ phủ định câu nói của mình, Vũ Sơn đành cười trừ cho xong.

Với ông Trần, đâu dễ cắt ngang câu chuyện:

– Cậu không phải là tài xế sao?

Vũ Sơn ngắc ngứ:

– V ... â ... n ... g ...

– Thế trước nay cậu làm gì?

Vũ Sơn nói đại:

– Dạ, công nhân.

– Công nhân của nhà máy nào?

– Dạ, thủy tinh.

Ông Trần nhướng mày:

– Công việc của cậu ở nhà máy ấy?

Vũ Sơn chỉ còn biết kêu trời. Anh không hề nghĩ đến tình huống phải trả lời những câu hỏi thật chi tiết của ông Trần. Nếu lúc nãy anh trả lời là công nhân của một xưởng cơ khí nào đó thì hay biết mấy. Cơ khí là sở trường của anh, chứ anh đâu có am hiểu gì về nhà máy thủy tinh đâu.

Ông Trần cười lớn:

– Cậu đừng quên tôi là một người vô cùng nhạy bén. Cậu không thể nói

dối tôi được đâu. Hãy nói đi, trước khi làm tài xế cho tôi, cậu làm gì?
Vũ Sơn ngần ngừ:

– Cháu ...

Ông Trần giục:

– Đừng nghĩ đến chuyện nói dối một người đang đau ốm, điều ấy có thể làm tôi bị xúc phạm.

Không còn đường để lùi, Vũ Sơn trả lời với vẻ mặt đau khổ:

– Dạ kỹ sư cơ khí.

Bất ngờ với câu trả lời của anh, ông Trần lặng người. Giờ ông mới hiểu là tại sao người tài xế của ông lại có một phong thái đĩnh đạc như thế.

Thật lâu, ông buông câu hỏi:

– Cậu có oán ghét tôi không, khi tôi dùng tờ hợp đồng để ràng buộc ba cậu?

Thấy Vũ Sơn im lặng, ông Trần thở dài:

– Tôi hiểu, cậu khó trả lời câu hỏi của tôi. Cậu không muốn làm tôi buồn ...

Vũ Sơn chân thành:

– Cháu rất mừng khi thấy chú đã thay đổi rất nhiều.

Ông Trần khàn giọng:

– Một sự thay đổi muộn màng nhưng vẫn cần thiết. Vừa rồi, tôi và Hà Vân có đến nhiều cơ sở từ thiện để đóng góp một phần trong việc xoa dịu nỗi đau của những người bất hạnh.

Vũ Sơn cảm kích:

– Chú làm cháu cảm động ...

– Lương tâm tôi ít nhiều được thanh thản.

– Chú nên giữ gìn sức khỏe.

– Cám ơn cậu, được ngày nào hay ngày ấy. Giờ tôi vui sống để đem lại hạnh phúc cho Hà Vân. Hà Vân là niềm vui và cũng là niềm tự hào của tôi.

Nhắc đến Hà Vân, ông Trần nhú mày nghĩ ngợi. Quay phắt lại nhìn Vũ Sơn, ông Trần “à” lên một tiếng. Vũ Sơn là một kỹ sư. Thế thì làm sao con gái của ông có thể đứng trước một chàng trai đầy tính cách như Vũ Sơn và làm sao Vũ Sơn có thể cưỡng lại sự cuốn hút từ một người con gái thật xinh đẹp như con gái ông.

Ông liền hỏi:

– Cậu có hứa là sẽ trả lời thành thật những câu hỏi của tôi không?

Dù không biết ông Trần sẽ hỏi gì nhưng Vũ Sơn cũng cảm thấy ... hơi

run.

Giọng anh thiếu tự tin:

– Vâng ...

– Có phải cậu ... yêu con gái của tôi không?

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng câu hỏi của ông cũng làm anh choáng váng.

Anh ngắc ngứ:

– Cháu ...

Ông Trần lẩm bẩm:

– Lẽ ra tôi phải đoán được điều này mới phải ... Cũng may cho cậu là nay tôi đã đổi khác ...

Vũ Sơn trầm giọng:

– Cháu yêu Hà Vân, Hà Vân là tất cả đối với cháu.

Nhìn như xoáy vào mắt anh, ông Trần gắng hỏi:

– Hãy nói cho tôi biết, khi Hà Vân bỏ trốn nó đã ở đâu?

Hai người đàn ông nhìn nhau, người nọ cố tình ước đoán suy nghĩ của người kia.

Ông Trần giọng bức tức:

– Có phải nó tá túc ở nhà cậu không?

– ...

– Cậu nói đi, không được nói dối ...

– ...

– Hãy trả lời câu hỏi của tôi. Tôi đang sốt ruột muốn biết sự thật đây ...

Vũ Sơn vội nói:

– Dạ, đúng là Hà Vân đã ở tại nhà cháu trong những ngày đó. Nhưng xin chú đừng la mắng Hà Vân. Hà Vân không có lỗi trong chuyện này, mọi chuyện là do cháu. Chính cháu đã ... sắp xếp cho Hà Vân bỏ trốn.

Ông Trần trợn mắt:

– Cậu khá lắm.

– Cháu xin lỗi chú ...

– Cậu có biết là vì cậu mà những gì tôi sắp xếp đều đảo lộn cả hay không? Vì cậu, Chấn Vỹ đã hạ nhục tôi, mọi người đã chê cười tôi. Vì cậu, tôi không còn mặt mũi nào nhìn mọi người ...

Vũ Sơn chùng giọng:

– Cháu yêu Hà Vân chân thành. Cháu mong rằng chú sẽ thứ lỗi cho cháu.

Ông Trần gất gỏng:

– Cậu hãy đi về đi. Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.
Biết là ông Trần khó mà giữ được bình tĩnh khi biết rõ mọi chuyện, Vũ Sơn đành từ giã ông:

– Chào chú ... Cháu mong là chú sẽ bỏ qua cho cháu ...

Buổi tối.

Ngồi yên lặng thật lâu trong hoa viên, ông Trần thù người nghĩ ngợi. Câu chuyện giữa ông và Vũ Sơn vào lúc chiều đã choán hết suy nghĩ của ông. Ông nghĩ rất nhiều về Vũ Sơn.

Dù muốn hay không thì ông cũng không thể phủ nhận con gái ông đã có một sự chọn lựa rất đúng. Vũ Sơn là một người đàn ông mạnh mẽ, có tính cách, đầy tự trọng. Mai này khi ông không còn trên cõi đời này nữa, Vũ Sơn sẽ là chỗ dựa tốt cho con gái của ông.

Chấn Vỹ là một sự lựa chọn sai lầm. Chấn Vỹ chính là bản sao của ông.

Tham vọng và nhân tâm.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên vai ông, không ngẩng đầu lên nhưng ông vẫn biết đó chính là con gái yêu quý của ông.

Đặt chiếc áo choàng lên hai vai ông, giọng cô mềm mại:

– Con pha cho ba bình trà nhé?

Ông gật đầu:

– Con ngồi uống trà cùng ba chứ?

Hà Vân dạ nhỏ. Lát sau hai cha con đã ngồi bên cạnh nhau ngắm những vì sao đêm.

Ông Trần chùng giọng:

– Chiều hôm nay Vũ Sơn có đến đây để gặp ba.

Nghe nhắc đến anh, cô khẽ giật mình. Ông mỉm cười:

– Con có đoán Vũ Sơn đã nói gì với ba không?

Cô bối rối:

– Thưa, không ...

Cười khẽ, ông phán:

– Vũ Sơn bảo là nó yêu con.

Mạch máu trong cơ thể Hà Vân như đông cứng lại. Trời ạ! Cô không thể tưởng tượng được là Vũ Sơn có thể ... liều mạng đến thế. Cho dù ba cô có thay đổi tính cách như thế nào đi nữa, làm sao ông có thể chấp nhận tình cảm giữa anh và cô.

Ông xoay người lại nhìn cô:

– Tình cảm của con đối với Vũ Sơn như thế nào?

Cô rụt rè:

- Xin ba đừng giận ...
- Ba đang chờ nghe con nói.

Giọng cô nhỏ nhẹ:

- Con ... yêu Vũ Sơn.

Một khoảng im lặng bao trùm lên hai cha con. Không gian đặc quánh. Hà Vân ngỡ chừng như trái tim nhỏ bé của cô ngừng đập vì căng thẳng. Thật lâu, ông Trần phá vỡ sự im lặng:

- Con đã có một sự lựa chọn rất đúng đắn. Ba có thể yên tâm nhắm mắt.

Cô thắc thỏm:

- Ba không giận con chứ?

Ông Trần lắc đầu:

- Nếu ba biết được chuyện này trước đây khoảng hai tháng thì mọi việc đã đổi khác. Giờ ba lấy làm vui khi không biết sớm chuyện này.

- Con cảm ơn ba ...

- Vũ Sơn là một người giàu hiểu biết, mạnh mẽ và đầy lòng tự trọng.

- Dạ

- Lúc chiều, Vũ Sơn đã nhận lỗi với ba. Một điều ba không thể ngờ đến là Vũ Sơn lại tổ chức cho con chạy trốn hôm đám cưới. Giận không thể tả, ba đã bảo Vũ Sơn ra về ...

Hà Vân kinh ngạc:

- Anh Vũ Sơn nói như thế với ba sao?

- Đúng vậy.

Cô kêu lên:

- Không phải như thế đâu ba.

Ông Trần ngạc nhiên:

- Thế đâu là sự thật?

Cô bậm môi:

- Chính con đã tự ý bỏ trốn. Động lực giúp con có đủ can đảm làm chuyện đó là trong giây phút long trọng của lễ cưới, con chợt nhận ra con đã yêu Vũ Sơn từ lúc nào mà chẳng hay. Con cần phải bảo vệ tình yêu của con.

Ông Trần nhắm mắt lại:

- Ba bảo Vũ Sơn là một con người mạnh mẽ, đầy tính cách là thế. Để bảo vệ con, Vũ Sơn đã đứng ra nhận lỗi và cuối cùng bị ba xua đuổi ... Con hãy nhớ với Vũ Sơn là ba không hề giận Vũ Sơn, ngay cả nếu Vũ

Sơn tổ chức cho con bỏ trốn thì ba cũng không hề giận nữa. Ba rất mừng khi con yêu một người đàn ông như thế.

Cô chớp mi:

– Con cảm ơn ba ... Con sẽ nói với anh ấy những điều ba đã nhắn nhủ.

– Hãy yêu thương Vũ Sơn, hãy là người vợ tốt như mẹ con đã tốt với ba.

– Vâng.

Cố gượng cơn đau đang ằm ỉ dội từ lòng ngực rộng, ông Trần căn dặn:

– Hãy cố giữ lấy tình yêu của mình ...

Cô chớp mi:

– Vâng.

– Hãy phát triển công ty, đó là ước nguyện của ba.

– Vâng.

– Cùng với Vũ Sơn, con hãy điều hành công ty thật tốt.

– Vâng.

– Ba chợt nhận ra rằng, ba cũng yêu cảm chương màu tím và màu vàng mơ như mẹ của con. Mẹ con là người phụ nữ duy nhất mà ba yêu thương. Ít ra, đó là niềm vui duy nhất mà ba đem đến cho mẹ con trong mấy chục năm chung sống. Ba thật là có lỗi với mẹ của con. Khi nào ba mất, hãy giúp ba mang cảm chương đến thăm mộ của mẹ.

Cách dặn dò như một lời trăng trối của ông Trần khiến Hà Vân phát hoảng, cô kêu lên thảng thốt:

– Kia ba ... Ba ... Ba ơi ...

Nhưng ông Trần đã đổ gục xuống ...

Ôm lấy vai Hà Vân, Như Quỳnh an ủi:

– Thôi bỏ đừng buồn nữa Bỏ không thấy là dạo này bỏ gầy đi đó sao? Bỏ phải giữ gìn sức khỏe chứ?

Hà Vân u uất:

– Mình không thể tin được là ba mình đã ra đi mãi mãi ...

– Nếu bỏ cứ day dứt mãi như thế, ba của bỏ cũng không thể vui lòng nơi chín suối.

Buồn rầu thờ dài, Hà Vân cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết. Suốt một tháng nay, mặc dù Vũ Sơn luôn bên cạnh cô để an ủi chia sẻ nhưng cô vẫn không thể nào nguôi ngoai nỗi buồn đang xé nát cõi lòng. Hình ảnh của ba cô đổ gục xuống với vẻ mặt thống khổ luôn ám ảnh cô, khiến cô cảm thấy dần vất hơn bao giờ hết khi đã từng làm buồn lòng ông lúc ông còn sống cho dù cô đã hành động không hề sai.

Lăng xăng phóng xuống bếp tự pha cho Hà Vân một ly cam vắt, Như Quỳnh giọng ân cần:

– Bỏ uống đi. Rồi mình sẽ chở bỏ đi loanh quanh một chút.

Hà Vân lắc đầu:

– Không ... mình không đi đâu cả.

Như Quỳnh tỉ tê:

– Bỏ có buồn đến như thế nào đi nữa thì ba của bỏ cũng không thể sống lại được. Bệnh của ông là một bệnh mà y học thế giới cũng phải bó tay.

Hà Vân nhếch môi:

– Mình cảm ơn là Như Quỳnh đã quan tâm đến mình, nhưng nếu Như Quỳnh có ở trong hoàn cảnh của mình Như Quỳnh mới hiểu được nỗi cô độc của một con người không còn ai thân thiết trên đời.

Như Quỳnh sôi nổi:

– Bỏ còn có ... mình. Mình là người bạn tốt nhất của bỏ.

Thấy Hà Vân vẫn ủ rũ, Như Quỳnh tiếp:

– Lên xe, mình chở bỏ đi dạo một chút.

– Cảm ơn Như Quỳnh ... Mình chỉ muốn ở nhà ... Mình không muốn đi đâu cả ...

Như Quỳnh làm mặt giận:

– Bỏ là một con người ... tự kiêu ... Bỏ không nghĩ là mình sẽ tự ái khi cứ mãi nài nỉ bỏ đi chơi với mình sao? Mình còn nhớ đây không phải là lần đầu tiên bỏ từ chối lời mời của mình ... Cách đây hai tháng cũng thế, hôm bỏ thắng thưởng từ chối lời mời của mình, mình đã giận đến phát khóc ...

Hà Vân khổ sở:

– Thế mình phải làm sao đây?

Như Quỳnh phán:

– Chải sơ lại tóc, đi chơi với mình. Rồi bỏ sẽ thấy cuộc đời không chỉ là màu đen ...

Trước lời mời gọi tha thiết của Như Quỳnh, Hà Vân không có cách nào khác hơn. Cô đành miễn cưỡng đứng dậy ...

Vòng vào một hồi trong một con hẻm nhỏ, chiếc Spacy đột ngột dừng trước một ngôi nhà nhỏ được bao quanh bởi những cây ăn trái.

Như Quỳnh sôi nổi:

– Mình vào đây chút đi!

Hà Vân ngạc nhiên:

– Sao lại vào đây?

– Không vào đây thì vào đâu, đây là nhà của mình mà.

Hà Vân nhú mào:

– Mình nhớ hôm trước anh Vũ Sơn dùng xe thả Như Quỳnh ở đoạn đường khác mà.

Như Quỳnh khúc khích:

– Gia đình mình có đến hai nhà lận. Hôm mình đi nhờ xe của bồ, Vũ Sơn chở mình về ngôi nhà chính. Còn đây là chỗ mình thường xuyên về để ôn thi đó.

Trong lúc Như Quỳnh xằng xái mở khóa, Hà Vân đưa mắt nhìn toàn cảnh ngôi nhà. Tuy là một ngôi nhà nhỏ nhưng không kém phần thanh nhã với những cây ăn trái bao quanh.

Cô buột miệng:

– Ở đây yên tĩnh quá, ôn thi rất hợp.

Đẩy chiếc Spacy vào sân, Như Quỳnh véo von:

– Dù ít khi về nhưng ngôi nhà này luôn luôn sạch vì gia đình mình thường cho người quét dọn. Tiếc là đang trái mùa nên không thể chiêu đãi bồ cây nhà lá vườn được.

Theo chân Như Quỳnh vào nhà, Hà Vân buông người ngồi xuống ghế. Nãy giờ Như Quỳnh chở cô đi lung tung, hết vào siêu thị lại đến mấy shop khiến cô cũng thấm mệt.

Cầm lấy ly nước Như Quỳnh vừa mới đưa, Hà Vân thở hắt một cái:

– Mệt kinh khủng. Giờ chỉ muốn về nhà thôi.

Như Quỳnh lấp lửng:

– Đâu dễ mà về ngay được.

Hà Vân tròn mắt:

– Thế bồ định chở mình đi đâu nữa?

Như Quỳnh tỉnh tỉnh:

– Còn đi đâu nữa. Nơi đây là lý tưởng nhất hạng rồi.

– Vườn cây của nhà Như Quỳnh thật thích.

Như Quỳnh thú vị:

– Đâu dễ có một ngôi nhà với vườn cây bao quanh, không gian yên tĩnh đến lạ kỳ.

Hà Vân vẫn vô tư:

– Mình chỉ thích những nơi thật yên tĩnh như thế này.

Như Quỳnh khúc khích:

– Bồ được toại nguyện rồi đấy.

– Mình không thích những nơi xô bồ, náo nhiệt.

Như Quỳnh khoái trá:

– Mình cũng như bồ, một nơi yên tĩnh như thế này đâu phải dễ kiếm. Cảm thấy chơi trò “mèo vờn chuột” như thế đã đủ, Như Quỳnh thôi cười, đánh mặt lại:

Cô ngồi trên thành ghế, nhìn chòng chọc trên khuôn mặt xinh đẹp của Hà Vân. Cô gần chạm đến đích. Chưa bao giờ cô cảm thấy hả hê đến vậy. Tất cả đều hoàn hảo. Cứ ngỡ là khó đưa Hà Vân đến đây không ngờ lại hơn cả mong đợi.

Giọng Như Quỳnh như dao sắc:

– Người yêu của bồ là ai?

Hà Vân chưng hửng nhìn Như Quỳnh. Có một điều gì đó thật khó hiểu trong giọng của Như Quỳnh mà cô không rõ.

Như Quỳnh nheo mắt:

– Hỏi thế thôi chứ mình đã biết là bồ đang yêu.

Hà Vân tròn mắt:

– Sao Như Quỳnh biết?

Như Quỳnh nhướn mày:

– Có gì mà mình không biết. Vũ Sơn là bạn của anh Ngôn mình, hai người đã tâm sự với nhau khá nhiều về chuyện tình cảm riêng tư.

Hà Vân tò mò:

– Thế Như Quỳnh có nghe anh Ngôn nói gì không?

Nhún vai thật đăm, Như Quỳnh buông gọn:

– Khá nhiều.

– Sao cơ?

– Vũ Sơn đang có ý định chia tay với bồ.

Hà Vân sững sờ. Cô không tin. Làm sao có thể tin được điều đó khi anh và cô yêu nhau đến tận cùng con tim.

Cô lắc đầu:

– Không thể có chuyện đó.

Như Quỳnh cười khẩy:

– Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Vũ Sơn không muốn yêu một người con gái mà cha cô ta là một người không ra gì.

Hà Vân giận dữ:

– Như Quỳnh không được xúc phạm đến ba của mình. Dù sao thì Như Quỳnh cũng nên tôn trọng người đã khuất.

Như Quỳnh cao giọng:

– Ông Trần là một con người xấu xa, tại sao tôi phải tôn trọng ông ấy

chứ?

Hà Vân nhìn thẳng vào mặt Như Quỳnh:

– Dù ba tôi có như thế nào đi nữa thì ông cũng đã mất, trước khi qua đời ba tôi cũng là người biết hướng thiện. Điều đáng sợ nhất ở con người là sự nhỏ nhen, sự cố chấp chứ không phải là sự sai lầm ... Tôi nghĩ là giữa tôi và Như Quỳnh nên chấm dứt một tình bạn, cho dù từ trước đến nay giữa tôi và Như Quỳnh cũng không phải là chỗ tâm giao

...

Như Quỳnh cười nhạt:

– Mà y cứ mặc sức nói thoải mái đi, rồi mà y khóc cũng không muộn.

Vẻ mặt nham hiểm của Như Quỳnh khiến Hà Vân phải thốt lên:

– Như Quỳnh nói như thế có nghĩa là gì? Tại sao Như Quỳnh lại có vẻ hằn học với tôi như thế? Tôi xét thấy mình cũng không làm gì để Như Quỳnh phải đối xử với tôi như thế.

Như Quỳnh long mặt lên:

– Vì yêu mà y, Vũ Sơn đã thẳng thừng từ chối tình yêu của tao. Nếu không có mà y, tao đã chinh phục được Vũ Sơn. Rồi mà y phải trả giá cho việc mà y đã chiếm Vũ Sơn của tao.

Hà Vân kinh ngạc nhìn Như Quỳnh. Cô không bao giờ nghĩ là Như Quỳnh yêu Vũ Sơn. Giờ thì cô có thể hiểu được tại sao Như Quỳnh thường kiếm cớ để đến tìm cô.

Giọng Như Quỳnh đặc thẳng:

– Không ai cứu được mà y đâu. Để xem mà y còn kiêu hãnh được nữa hay không?

Vừa dứt lời, Như Quỳnh đã phóng nhanh ra cửa. Hà Vân hoảng hốt vọt theo cô ta nhưng không kịp nữa.

“Cách”.

Tiếng kêu khô khan của ổ khóa vừa được Như Quỳnh khóa lại từ bên ngoài đã làm Hà Vân thất kinh. Cô kêu lên giận dữ:

– Mở cửa ra!

Như Quỳnh cười lớn:

– Cứ kêu gào thoải mái đi, sẽ chẳng có ai nghe được tiếng kêu cứu của mà y đâu.

Hà Vân như sụp đổ khi nghe chiếc Spacy nổ máy, rồi tiếng xe chạy xa dần ...

Vậy là Như Quỳnh đã nhấn tâm nhốt cô trong ngôi nhà này. Cô phải làm sao đây hả trời?

Cuống cuống cô vội chạy lung tung khắp nhà để tìm chỗ thoát. Khi phát hiện tất cả các cửa ra vào của ngôi nhà đều bị khóa trái bên ngoài, Hà Vân như không tin những gì đang xảy ra với cô là sự thật. Trời ạ! Có phải cô đang trải qua một cơn ác mộng không? Sao Như Quỳnh có thể nhẫn tâm với cô như thế chứ?

Mở tung cửa sổ, cô cố hét lên bằng tất cả sức lực của mình:

– Cứu tôi với ... cứu tôi với ...

Những nỗ lực của cô thật vô ích. Ngôi nhà nằm chìm khuất sau rặng cây và biệt lập với chung quanh nên những tiếng kêu gào của cô như lọt thỏm trong không gian rộng lớn.

Ràn rụa nước mắt, giờ thì Hà Vân mới hiểu tại sao Như Quỳnh bảo cô để điện thoại di động ở nhà. Cô ta đã cố tình hãm hại cô.

Đang lúc vô cùng tuyệt vọng, Hà Vân chợt mừng rỡ khi nghe thấy tiếng mở khóa lách cách từ bên ngoài.

Cô nhào đến cánh cửa đang đóng im ỉm:

– Cứu tôi với ...

Tiếng kêu của cô chợt nghẹn ngang cổ khi nhận ra người giải thoát cho cô là ... Chấn Vũ.

Hắn ta cười đều cang:

– Sao em lại khóc như thế?

Cô vụt chạy nhưng hắn đã nắm chặt cổ tay của cô. Cô phẫn nộ:

– Buông tôi ra!

Chấn Vũ nháy mắt:

– Ai cho phép em xâm nhập gia cư bất hợp pháp? Em đến nhà của anh để làm gì thế?

Cô hét lên:

– Buông tôi ra!

Chấn Vũ nham nhở:

– Dễ ợt thế em. Một khi em đã đến tổ quỷ của anh thì đời nào anh để em chạy thoát. Anh sẽ cột chặt cuộc đời của em vào cuộc đời anh mà không cần một đám cưới nào hết. Vừa đỡ một khoảng tiền lớn vừa khỏi sợ cô dâu chạy trốn ...

Nghiến răng lại, Hà Vân cố vùng vẫy khỏi bàn tay như gọng kềm của Chấn Vũ nhưng vô ích, sức vóc của cô làm sao đối chọi với một kẻ như Chấn Vũ.

Dùng cánh tay còn lại, Hà Vân ra sức giáng một cái tát thật mạnh lên mặt của Chấn Vũ để may ra hắn có thể buông cô ra.

Hắn gầm lên giận dữ:

– Khốn nạn!

Dúi thật mạnh khiến cô loạng choạng té, hắn thách thức:

– Chạy trốn đi!

Lờ mờ đoán được ý đồ đen tối của hắn, Hà Vân mở to mắt nhìn hắn với vẻ căm thù. Cô không dại gì chạy vào bên trong nhà, vì như thế chẳng khác gì chui đầu vào bẫy, Chấn Vỹ sẽ đuổi theo cô và dồn cô vào góc phòng một cách dễ dàng.

Lối thoát duy nhất bây giờ của cô chỉ là cửa ra vào, nơi mà Chấn Vỹ đang án ngữ.

Cô ghen ngào:

– Anh hãy cho tôi về ...

Chấn Vỹ đánh giọng:

– Em có biết là tôi và Như Quỳnh đã phải tương kế tựu kế như thế nào mới đưa được em đến đây không? Muốn về thì dễ thôi, chỉ cần em tự nguyện dâng hiến cho tôi ...

Cô kêu lên:

– Không ... không ... Tôi thà chết chứ không thể chịu nhục.

Chấn Vỹ cười ngạo mạn:

– Dâng hiến cho anh mà ... nhục sao?

Thấy hắn từ từ tiến về phía cô, Hà Vân rụng rời cả tay chân. Cô hét lên trong tuyệt vọng:

– Cứu tôi với! Cứu tôi với ...

Chấn Vỹ lao đến cô thật nhanh. Ghì cô trong tay, hắn nham nhở:

– Vô ích! Em đừng phí sức ... không ai nghe thấy tiếng kêu của em đâu.

Cô cào cào trên mặt hắn nhưng Chấn Vỹ như một con thú khát mồi, sự chống cự của cô chỉ khiến hắn càng thêm quyết liệt mà thôi.

Giật mạnh tà áo của Hà Vân, Chấn Vỹ chưa kịp cười khoái trá thì hắn cảm thấy hai vai của hắn như vừa bị hai gọng kìm siết chặt. Trước khi hắn kịp hiểu ra chuyện gì vừa xảy đến thì đã lãnh một cú đấm như thổi sơn trên gương mặt đang tổn thương vì những vết cào cào của Hà Vân. Buông Hà Vân ra, Chấn Vỹ há hốc miệng khi chợt nhận ra Vũ Sơn đang đứng trước mặt hắn. Người vừa ra tay không ai khác hơn, chính là địch thủ của hắn.

Không phải tay vừa, Chấn Vỹ đưa năm đấm móc quai hàm Vũ Sơn nhưng mấy cú đấm liên tiếp của Vũ Sơn đã kịp giáng xuống gương mặt của hắn như một sự đáp lễ đúng lúc. Máu từ miệng của hắn rỉ ra thành

dòng.

Ôm lấy Hà Vân đang tái xanh mặt mày chưa kịp hoàn hồn, Vũ Sơn vội nói:

– Đừng sợ! Anh luôn ở bên cạnh em ...

Thấy Vũ Sơn phân tâm, không bỏ lỡ cơ hội Chấn Vỹ liền cấp tốc phóng hai chân tung đòn lên ngực anh nhưng Vũ Sơn đã phản ứng kịp. Túm lấy hai chân của hắn, anh quật mạnh vai hắn xuống đất.

Hự

Lục tìm chìa khóa cổng trong túi quần của Chấn Vỹ, quay lại nhìn Hà Vân đang muốn ngất xỉu vì khiếp đảm, Vũ Sơn dịu dàng bảo:

– Anh chờ em về ...

Nở một nụ cười cay độc, Như Quỳnh nhẹ nhàng tra chìa khóa vào ổ khóa cổng. Cô có thể đi vào ngôi nhà này một cách dễ dàng vì ngoài chìa khóa đang giữ, Chấn Vỹ đã cho cô một chìa khóa y hệt như chìa khóa của hắn để ... phối hợp hành động.

Chưa bao giờ cô cảm thấy sung sướng như thế này. Mọi sự đều hoàn hảo đến không ngờ. Nãy giờ cô cho xe chạy lòng vòng khắp thành phố với một tâm trạng hân hoan đến khó tả. Chỉ mới tưởng tượng ra cảnh Hà Vân bị Chấn Vỹ làm nhục, dòng máu trong cơ thể cô như ngừng chảy. Thế là cô sắp đạt được mục đích của mình. Vũ Sơn sẽ là của cô.

Định lên tiếng gọi Chấn Vỹ nhưng Như Quỳnh kịp thời giữ im lặng.

Được tận mắt chứng kiến cảnh Hà Vân tởm cười dù sao cũng thú vị hơn nhiều. Để xem Hà Vân có còn kiêu hãnh nữa hay không?

Đẩy nhẹ cánh cửa, suýt chút nữa quả tim ác độc của Như Quỳnh vụt rơi xuống đất. Mắt cô hoa lên. Chuyện gì thế này?

Khác với những gì cô đã tưởng tượng. Chấn Vỹ đang ngồi cầm lặng trên ghế với gương mặt bầm tím và đầy máu. Như Quỳnh hoang mang nhìn hắn.

Không lẽ một cô gái yếu đuối như Hà Vân mà có thể ra tay với Chấn Vỹ như thế này được sao?

Giọng cô gấp gáp:

– Hà Vân đâu? Tại sao anh lạ ra nông nỗi này?

Chấn Vỹ gầm lên:

– Cút đi!

Như Quỳnh tức tối:

– Đã xảy ra chuyện gì thế? Con quỷ khốn nạn ấy đâu rồi?

Chấn Vỹ nhếch môi:

– Nó đã được thằng tài xế khốn kiếp ấy mang đi.

Như Quỳnh như không tin vào tai mình nữa. Cô ta lắp bắp:

– Anh ... nói cái gì? Tại sao ... lại có Vũ Sơn ở đây? Mà anh đã ... hại nó ...

được chưa?

Chấn Vũ nhỏ nước bọt đầy máu xuống nền nhà. Mấy cái răng cửa của hắn cũng đang lung lay muốn rụng sau mấy cú đấm như trời giáng của Vũ Sơn. Hắn hằm hè:

– Thằng tài xế khốn kiếp, nếu nó không bất ngờ xuất hiện thì tôi đã đạt được mục đích của mình.

Lời tuyên bố của Chấn Vũ làm Như Quỳnh muốn phát điên. Cô gào lên:

– Thế có nghĩa là anh chưa làm được trò trống gì. Thật là đẹp mặt, đã thế còn bị Vũ Sơn nện toi bời đến sưng cả mặt.

Chấn Vũ quắc mắt:

– Câm miệng!

Như Quỳnh nghiêng răng lại:

– Đúng là đồ vô tích sự! Anh có biết rằng anh đã hại tôi không? Tôi không thể ngờ anh ngu ngốc đến thế.

Chấn Vũ giận dữ dánh một tát tay như trời giáng lên mặt Như Quỳnh.

Cô gào lên:

– Khốn nạn! Mày là thằng khốn nạn!

Chấn Vũ xé toạc áo Như Quỳnh đang mặc. Một phần cơ thể của cô bỗng phơi bày trước mặt hắn. Nở nụ cười đều cáng, hắn lừ lừ tiến đến gần Như Quỳnh.

Tại sao hắn lại có thể từ khước một cơ hội tốt như thế này nhỉ.

Cô lùi lại nhưng không còn kịp nữa, hai cánh tay của hắn đã ôm gọn lấy cô, mặc cho cô vùng vẫy la hét ...

Lau nước mắt cho Hà Vân, Vũ Sơn giọng ảm áp:

– Nín đi em!

Cô nép vào bờ ngực mạnh mẽ của anh như để tìm sự che chở. Mọi việc diễn ra như một cơn ác mộng, kinh hoàng. Cô không thể ngờ là Vũ Sơn lại có thể xuất hiện đúng vào lúc đó để cứu cô kịp thời.

Ngước mắt nhìn anh, cô khẽ nói:

– Sao anh lại biết em đang ở đó?

Vũ Sơn siết nhẹ vai cô:

– Như Quỳnh là một người không hề có thiện ý với em. Khi tình cờ gặp

cô ta chở em, anh đã đuổi xe theo và đứng đợi đầu hẻm. Lúc nhìn thấy cô ta chạy xe ra một mình, rồi lại thấy Chân Vỹ phóng xe chạy như bay vào con hẻm ấy, anh biết ngay là có chuyện. Do hắc khóa cổng nên anh phải leo qua tường rào ...

May mà anh đã đến kịp lúc ...

Hà Vân rung rung nước mắt:

– Em không ngờ Như Quỳnh lại tàn ác đến như thế.

Vũ Sơn vuốt tóc cô:

– Tội nghiệp em yêu ... Anh cũng không ngờ mọi chuyện lại kinh khủng đến thế.

Cô thở dài:

– Vì lý do gì cô ta thù ghét em, anh có biết hay không?

Vũ Sơn gật đầu:

– Anh biết, cô ta yêu anh. Đó là một tình yêu đơn phương mù quáng. Khi không đạt được điều mình mong muốn, cô ta đã không ngần ngại dùng những thủ đoạn đê hèn để làm hại em.

Cô chớp mi:

– Như Quỳnh tuyên bố với em là cô ta yêu anh, cô ta sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để được có anh.

Anh trầm giọng:

– Vì anh mà em suýt bị Chân Vỹ và Như Quỳnh hãm hại, em có buồn trách anh không?

Cô nhỏ nhẹ:

– Anh không hề có lỗi trong chuyện này.

– Đừng buồn em nhé!

– Vâng.

Anh dịu dàng bảo:

– Anh yêu em. Em là thiên thần nhỏ trong trái tim anh.

Cô ngược mắt nhìn anh:

– Anh còn giấu em một chuyện ...

Anh mỉm cười:

– Anh không hề giấu em chuyện gì cả.

Cô phụng phịu:

– Có đấy!

Soi vào đôi mắt đẹp, anh thầm thì:

– Trái tim của anh, em đang nắm giữ. Em không biết hay sao?

Cô bặm môi:

– Anh đã từng hứa nhưng anh vẫn chưa kể với em là anh ... yêu em ... kể từ lúc nào ...

Anh cười khê:

– Em không biết hay sao?

Cô lí nhí:

– Thật tình là em không biết.

– Em đoán thử coi.

Cô nhú mày:

– Hôm em ngồi với anh trong vườn nhà anh, phải không?

Anh mỉm cười:

– Không phải!

– Lúc em trốn khỏi tiệc cưới.

Siết nhẹ vai cô, anh lắc đầu:

– Cũng không!

Cô mở to mắt:

– Thế từ lúc nào vậy anh?

Anh mỉm cười bí hiểm:

– Đó là một bí mật mà anh không bao giờ kể với em hoặc một ai khác.

Làm mặt giận, cô vùng khỏi vòng tay của anh người vòng tay của anh đã khép lại thật chặt. Nồng nàn, đắm say.

Anh dỗ dành:

– Anh đùa thôi mà.

Cô dẫu môi:

– Em không nói chuyện với anh nữa đâu.

Anh thả thả:

– Anh yêu em nhất trên đời.

Cô nguẩy đầu:

– Còn em, em không hề yêu anh.

– Em nói dối.

– Em nói thật đó.

Giọng anh yêu thương:

– Hãy nhìn vào đôi mắt của anh, để rồi em sẽ cảm nhận tình yêu ngập tràn trong anh. Anh yêu em, em là tất cả với anh.

Khẽ chớp mi, cô bồi hồi lắng nghe những nhịp đập rộn ràng trong trái tim của anh.

Hôn nhẹ lên chót mũi thanh tú của cô, anh trầm giọng:

– Em có còn nhớ dạ hội hóa trang không?

Cô ngược mắt nhìn anh:

– Sao cơ?

– Dạ hội hóa trang là một kỷ niệm thật đẹp trong đời anh. Đó là cuộc hội ngộ kỳ thú giữa một cô gái xinh đẹp hóa thân thành chú mèo tam thể và một anh chàng lãng tử ... đội lột hồ.

Giọng cô đầy kinh ngạc:

– Sao anh biết em hóa trang thành mèo, không lẽ anh là ... hồ?

Anh cười thú vị:

– Em đoán thử xem.

Cô kêu lên:

– Anh chàng “hồ” lãng tử ấy đúng là anh. Đêm đó em đã ngỡ ngợ khi nhận ra tính cách của anh ở chú hồ ấy, nhưng em lại nghĩ rằng anh không thể vào dự dạ hội được vì anh không có vé vào cửa.

Vũ Sơn cười lớn:

– Một người bạn đã gặp anh và tặng cho anh một chiếc vé quý giá. Nhờ chiếc vé quý giá ấy mà sau lớp mặt nạ hóa trang anh nghe được những lời nói rất thật của một cô gái mà anh vô cùng yêu mến.

Cô xấu hổ:

– Em không nói gì cả.

Anh nháy:

– Anh lại nhớ là em đã nói rất nhiều về sự ngưỡng mộ của em với một anh chàng tài xế nào đó.

Cô giậm chân:

– Đúng là ... gian lận. Hèn gì anh biết được là em thích cam vắt và ghét chanh tươi, chanh muối ...

Anh vuốt tóc cô:

– Một sự gian lận thật đáng yêu phải không em. Chính thời khắc ấy, anh đã không thể chạy trốn chính mình. Anh yêu em, yêu em đã lâu lắm rồi ...

Cô bối rối đón nhận nụ hôn yêu thương của anh. Chợt thấy thật yên bình hạnh phúc trong vòng tay ấm áp của anh ...

Hết

Nguồn:

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/04/2007 7:06:09 CH

